
3 2044 010 359 271

SIGILLVM ACADEMIAE HARVARDIANAE IN NOV ANG
CHRISTO ET ECCLESIAE
VE RI TAS

VED RIGETS PORT.

KNUT HAMSUN

VED RIGETS PORT

FORSPIL

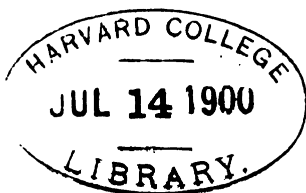

KØBENHAVN

P. G. PHILIPSENS FORLAG

TRYKT HOS J. JØRGENSEN & CO (M. A HANNOVER)

1895

Den tyske Udgave ved Baronesse Marie von Borch udkommer samtidig.

PERSONERNE

Kand. phil. IVAR KARENO
Fru ELINA KARENO
INGEBORG, Pige hos Karenos
Journalist ENDRE BONDESEN
Dr. phil. CARSTEN JERVEN
Frøken NATHALIA HOVIND, Jervens Forlovede
Professor GYLLING
FUGLEUDSTOPPEREN
BYFOGDEN med to Vidner

FØRSTE AKT

Have i Udkanten af Byen. Tilbage og tilhøjre Halvdelen af et gammelt gult Hus med Veranda, hvortil fører en Trappe med et Par Trin. Tilvenstre for Huset, uden at sees, Udgang til Gaden. Græsplæner, Buske og store Træer. Grusgangene daarligt vedligeholdte. Under et Løvtræ tilvenstre i Forgrunden et firkantet langt Bord og en Bænk.

Ude fra Gaden en sjælden Gang Lyden af en forbirullende Vogn.

Eftermiddag sidst paa Sommeren.

Fru Kareno i 23 Aars Alderen, med høj Barm, lyst Haar og hvidt Forklæde med Brystsmikke, og Ingeborg, en ung Tjenestepige, i Færd med at strække Lintøj ved Bordet. De skynder sig. En større og en mindre Kurv staar paa Marken.

FRUEN

Saa, Ingeborg, nu er der bare nogen Lommetørklæder og andre Smaating igen, og det kan jeg gøre alene. Gaa nu du det Ærinde. Kast paa dig et Tørklæde.

INGEBORG

Jaja. *vil gaa.*

FRUEN

Ja, men tag med dig Kurven.

INGEBORG

Aa ja, det er sandt.

tar den største Kurv fuld af Lintøj og gaar forbi Verandaen til Bagtrappen af Huset.

Fruen fortsætter ilsomt Arbejdet, nynner. Ingeborg kommer straks efter tilbage, iført Tørklæde paa Hovedet.

INGEBORG

Ja, der var ikke noget andet, Frue?

FRUEN

Nej. Ja, jeg ved altsaa ikke Numret, men du ser det selv i Vinduet, han stopper Fugle ud. Det er bare en fem Minutter herfra. Bed ham om at komme saa snart som muligt. Jeg har talt med ham før, saa han ved om det.

INGEBORG

Jaja. *gaar.*

FRUEN

raaber

Senest imorgen Eftermiddag, sig.

INGEBORG

allerede ude af Syne

Ja.

En Havegrind høres at blive aabnet og slaaet i med nogen Larm.

FRUEN

gør sig færdig med Arbejdet, lægger Tøjet i den lille Kurv, løser sit Tørklæde og lægger det ovenpaa

Sesaa.

Havegrinden høres igen. Ivar Kareno, 29 Aar, med mørkt Haar og uden Skæg, i Vaarfrakke, lidt for korte Benklæder og sort, stiv Hat, kommer ind fra Gaden med nogle Bøger under Armen. Han vil gaa opad Trappen, men blir Fruen var og kommer imod hende.

KARENO

smiler

Min lille Bondepige, er du der?

FRUEN

svarer ikke.

KARENO

Ja, nu har jeg været hos Forlæggeren igen. Han sa ikke Nej idag.

FRUEN

Men sa han Ja?

KARENO

Ikke ganske. Nej, det gjorde han ikke. Han sa, jeg skulde bringe, hvad jeg havde færdigt af Manuskript, saa han fik se. Forresten troed han nok det, sa han.

FRUEN
peger stumt omkring i Haven.

KARENO

Ja, jeg ser det. Tak skal du ha. Al den Vask forstyrred mig saa, naar jeg sad her og arbejded. lægger Bøgerne paa Bordet og sætter sig. Der har ogsaa hændt mig noget andet. Jeg traf . . . . .

FRUEN

Ja, traf du Ingeborg? Herregud, du spurgte hende nu vel ikke ud om, hvor hun skulde hen?

KARENO

Jeg traf ikke Ingeborg. Er Ingeborg ude?

FRUEN
ser paa ham

Hvor du spurgte interesseret?

KARENO

Interesseret?

FRUEN

Ja, jeg syntes det. slaar om. Jo, Ingeborg er gaaet et Ærinde. For mig.

KARENO

Saa. Hemmeligheder?

FRUEN

Hør, Ivar, det nytter ikke, at du spørger. For du faar ikke vide det alligevel.

KARENO

Nejnej.

FRUEN

Nej, for det er noget, som du ikke skal vide. Ikke før i Overmorgen. Det er din Fødselsdagspresent.

KARENO

Nejnej, siger jeg jo ..... Jo, først saa traf jeg Bondesen, Endre Bondesen, du ved.

FRUEN

Nej, det ved jeg slet ikke.

KARENO

Ved du det ikke? Endre Bondesen? Nejnej, saa ved du det ikke da. Hvad gaar der af dig nu, forresten?

FRUEN

svarer ikke.

KARENO

bøjer sig frem og ser hende ind i Øjnene.

FRUEN

Hvor vidt forskellige vi er, Ivar! Nu stod jeg og vented paa, at du skulde spørge en Gang til om den Hemmeligheden, jeg havde, saa vilde jeg ha fortalt dig lidt af den. Bitte lidt. Det vilde ha været saa morsomt. Men nej. ryster paa Hovedet. Og slig er det saa mangen Gang.

KARENO

ler

Nej, men hør nu, Elina, idag er du mærkelig. Du siger, at en Ting er hemmelig, og jeg svarer: godt, saa er den hemmelig. Men bagefter kommer du og siger . . . . .

FRUEN

Og her stræved vi i Eftermiddag med at faa al Vasken væk, og nu er den væk; men du kommer hjem og siger ikke et Ord.

KARENO

tar efter Bøgerne paa Bordet

Nej, er du i det Hjørne, saa.

FRUEN

hastigt

Nej, jeg er ikke i det Hjørne, jeg er ikke i det Hjørne. gaar rundt Bordet, hen til ham, og lægger sin Arm over hans Skulder. Der er i det hele taget ingen Hjørner ved mig, ved du, Ivar, jeg er bare slig.

KARENO

Jaja.

Kort Pause.

FRUEN

Ja, nu snakker vi ikke mere om det; vel? Nej, hvor vi har arbejdet, du! Jeg tror ikke, det er stort mere end en Time, siden du gik, og paa den Tid har vi gjort altsammen. **børster ham over Skuldrene.** Hør, ved du hvad, du kunde trænge en ny Frakke snart, ser jeg. Denne her har nu tjent lige siden Bryllupet. Tænk, i tre Aar. Hvad synes du om det?

KARENO

tier.

FRUEN

Hvad synes du om det?

KARENO

Aa nej . . . . .

FRUEN

Aa nej? Hvad siger du Nej til?

KARENO

Ja, hvad talte du om? Jeg sad og tænkte paa noget andet. **lægger Armen om hende.** Hvad var det, Elina?

FRUEN

flytter sig bort fra Bordet

Ingenting.

KARENO

rejser sig

Elina, jeg forsikrer dig, jeg hørte ikke, hvad du sa. Ellers . . . . .

FRUEN

Aa nej, det gjorde du nok ikke. Og det kan jo være det samme ogsaa . . . . . Ja, du ser paa mig du, Ivar; det er gærne muligt, at jeg har Uret igen, men . . . . .

KARENO

Nej, Uret netop . . . . .

FRUEN

Jeg snakker nu ikke saa meget med dig, at du ikke kan høre efter, hvad jeg siger.

KARENO

Nej, Elina, det var jo det, jeg burde gjort. Men . . . . .

FRUEN

Nej, jeg snakker sandelig aldrig med dig heller. Du er bare optat af dit, du. Er du ikke i Biblioteket efter Bøger, saa sidder du hele Tiden og skriver. Jeg ser dig, men jeg hører ikke et Ord af dig. Gaar du en Tur, saa tar du aldrig mig med, du gaar alene. Og naar du kommer hjem, saa sætter du dig til at skrive igen.

KARENO

Jeg tænker bedst, naar jeg er alene, Elina.

FRUEN

Ja, det forstaar jeg nok. Men det er lige kedeligt for det.

KARENO

Det er en Overgang, virkelig bare en Overgang. Hav Taalmodighed en Stund, du skal ikke angre det. inderligt. Kære, hvor du var snil, som tog ind de hvide Klæderne. De mindte mig saa om Sne, jeg kunde ikke gøre nogen Ting. Du er sød, Elina.

FRUEN

kommer hen til Bordet

Ja, er jeg det?

KARENO

Ja, ja, det er du. *sætter sig.* Nej, nu skal du høre. Jeg traf Bondesen.

FRUEN

Kender ham ikke.

KARENO

Nejnej, men han er altsaa Bladmand, Journalist. Overløber er han forresten ogsaa, men det er det samme. Han ved alting, ved hvad der siges, hvad der gøres. Jo, ganske rigtig, man er rasende paa mig igen.

FRUEN

Er de rasende paa dig nu igen!

KARENO

For min tyske Afhandling.

FRUEN

Sa Endresen det?

KARENO

Bondesen. Nej, han sa det ikke direkte, men han lod mig forstaa det. Jeg spurgte ham,

om han mente, der var Udsigt for mig til at bli mødt med andet end Raseri og Skældsord denne Gang; men han troed ikke det. De kan nu egentlig ikke vente det heller, sa han.

FRUEN

Kunde du ikke vente det, sa han?

KARENO

Nej, aldenstund jeg havde angrebet et af vore største videnskabelige Navne, sa han.

FRUEN

Hvem har du angrebet da?

KARENO

Professor Gylling.

FRUEN

Ja, men Herregud, at du ogsaa angreb ham!

KARENO

Elina, det maa du ikke sige. Jeg angriber Himlen og Jorden, hvorfor skulde jeg da ikke angribe Professor Gylling? Jeg angriber alt, som staar i min Vej.

FRUEN

Jaja, jeg sa det bare.

KARENO

Ja, det ved jeg nok, du er min trofaste Støtte. Jeg kan nu heller ikke fuldtakke dig i disse Tider, for nu gælder det for mig. Saalænge jeg har dig, skal de ikke faa Bugt med mig.

FRUEN

strækker Haanden over Bordet, tar Hatten af ham og stryger ham over Haaret.

KARENO

Saa kom jeg ned i Biblioteket. Jeg skriver mine Sedler og faar mine Bøger. Pludselig siger Amanuensis: man har været og forhørt sig om Deres Adresse her. Hvem? spørger jeg. Professor Gylling, svarer han.

ser paa hende.

FRUEN

Ah.

KARENO

Ja, ikke sandt! Jo, nu gærer det i Folket.

FRUEN

Jeg er bange for dig jeg, Ivar.

KARENO

smiler

Nej, mig skal du ikke være bange for. Der er ingen, som kan gøre mig noget.

FRUEN

Aa, hvis alle lægger sig efter dig, saa.

KARENO

Ja, men det er det omvendte. Det er mig, som lægger mig efter alle.

FRUEN

Ja, saa er det nok.

KARENO

Nej, mig kan alene én Ting fælde nu, Gælden kan fælde mig. rejser sig og gaar i Uro frem og tilbage paa Grusgangen. Og faar jeg ikke det Forskud straks, saa kan de komme naarsomhelst da og skrive op. De tar Taget bort over vore Hoder.

FRUEN

De faar ikke de Ting, som Far og Mor har givet os.

KARENO

Jeg haaber, det skal ikke komme saa vidt.

FRUEN

Men selv om det gaar saa vidt. Det er bare dèt, jeg siger.

KARENO

Ja, kommer de, saa tar de nok alt, de finder da.

FRUEN

Det vil jeg se paa. Lysestagerne ogsaa, mener du?

KARENO

Det er jo Sølv det, Elina. Dem tar de først.

FRUEN

Det vil jeg se paa.

KARENO

Ja, kære, hvordan skal du forhindre det?

FRUEN

slaar om

Nej, det har du Ret i, hvordan skal man forhindre det! . . . . Hvad jeg vilde sagt, hvorfor tror du, at Professor Gylling spurgte efter din Adresse, Ivar?

KARENO

Det ved jeg ikke, det er mig ligegyldigt. Han vil sende mig et lidet, overbærende Brev, kanske. De plejer vist at gaa frem slig. standser. Men forresten skal jeg sige dig ét jeg, Elina: bare det, at Professor Gylling sidder der nede paa Biblioteket og læser min Afhandling og gør sine Notiser, og saa bagefter beder om min Adresse, det gør han ikke for hvemsomhelst ialfald.

FRUEN

Nej, ikke sandt? Det var netop det, jeg tænkte paa.

KARENO

Nej, vær du tryg. For Professor Gylling skulde jo ikke behøve at ta den ringeste Notis

af mig han, kunde man synes. En slig enslig Fugl som jeg er.

FRUEN

Ja, en slig enslig Fugl, en slig enslig Ørn, som du er.

KARENO

smiler

Nej, en Ørn netop. Men . . . . .

FRUEN

Ja, en Due er du ikke. Det skal Gud vide.

KARENO

tier.

FRUEN

Og heller ingen Ravn.

KARENO

tier.

FRUEN

Du er ikke nogen Høg heller egentlig. Vel?

KARENO

Jeg forstaar ikke, hvorfor du sidder og regner op alle disse Fuglene for mig.

FRUEN

Ja, nu troed du, at jeg var dum igen du. Men det var jeg ikke.

KARENO

sætter Hatten paa

Nej, dette har jeg nok ikke Tid til længer, jeg maa ind efter mit Arbejde. Jeg vil skrive et Kapitel til idag, før jeg leverer Manuskriptet. Saa begynder jeg paa sidste Fjerdedel ..... Hør, jeg kan hilse fra Jerven. Han vilde komme ind til os en Aften, sa han.

FRUEN

Jasaa.

KARENO

Og ta med sig Bondesen. Jeg bad ham ta med sig sin Kæreste ogsaa jeg, saa vi fik se hende engang.

FRUEN

Endresen? Er det ham, som er Overløber?

KARENO

Bondesen. Ja, han skal være Overløber, siger man. Jeg kender ham forresten ikke, jeg

har bare truffet ham et Par Gange sammen med Jerven.

rejser sig.

FRUEN

Du, hvornaar tror du, du faar det Brev, Ivar?

KARENO

Hvilket Brev?

FRUEN

Brevet fra Professoren.

KARENO

Nej, men kære . . . . . Det er jo ikke sikkert, at han sender mig noget Brev engang?

FRUEN

Kanske han kommer personlig?

KARENO

Uf, nej, Elina!

FRUEN

spagfærdigt

Ja, kunde ikke det hænde da?

KARENO

Saa, saa, saa! Nej, det kunde ikke hænde. Hvad i Alverden skulde Professor Gylling komme hid for? Det maa jeg rigtignok spørge.

FRUEN

Nej, han bor kanske ikke denne Vej heller.

KARENO

Jo, det gør han, han bor højere op i Gaden. Men hvad saa? trækker paa Skulderen. Lad ham bo, hvor han vil. Nej, jeg maa arbejde. gaar tankefuld opad Haven, vender om. Men hvis jeg nu ikke faar Forskud, hvorlænge kan vi da holde dette gaaende? Har vi Mad?

FRUEN

der har tat den lille Kurv og vil følge med

En Tid.

sætter Kurven ned igen.

KARENO

Ja, har vi det? med Haab. Ser du, Elina, han gav mig ikke udtrykkelig noget Løfte. Bring mig Manuskriptet, sa han. Men han sa det i en vis lovende Tone. Aldeles ikke affærdigende. Nu gaar jeg med Manuskriptet imorgen.

FRUEN

Jaja.

KARENO

Men i det hele taget vil der ikke gaa nogen lang Evighed, før vi er frelste alligevel. Naar jeg hænger godt i. For den Dag, jeg har hele Bogen færdig, har jeg jo ogsaa Penge. Det er klart. Det er nu, det gælder. Aa, den Eksekutionen!

FRUEN

mumler noget.

KARENO

Hvad?

FRUEN

Nej, ingenting. Jeg tør saa ikke sige det alligevel.

KARENO

Nej, hvis du vilde henvise mig til dine Forældre igen, saa gør ikke det.

FRUEN

De var nu de nærmeste at henvende sig til, skulde man synes.

KARENO

Har jeg ikke sagt dig det Tusind Gange! De vil hjælpe mod Gengæld, de vil føre mig op i noget, og jeg kan ikke være dem til Vilje. De er rige og gudfrygtige Bønder, de forstaar mig ikke. Jeg siger det ikke for dèt, de er skikkelige Folk, de beder for mig. Jeg har aldrig set sligt, de anraaber Himlen om, at jeg maa stelle mig lidt bedre og bli Professor engang. Jeg ved ikke nogen Ting at svare til sligt. Det er ikke af Haan, Elina; men jeg ved bare simpelthen ikke, om jeg kan ofre et eneste Ord paa det.

FRUEN

Men du kunde la mig ordne det med Far og Mor. Saa behøved ikke du at vide om det engang.

KARENO

studser, inderligt

Elina, du er saa god, Herregud hvor du er det! Men jeg er sikker paa, du ved ikke selv, hvad du vil ha mig til. Hver Gang, du da kom fra dine Forældre, maatte du raabe til

mig: Luk nu Øjnene, Ivar! For nu kommer jeg med nok en Favnfuld gode Gaver hjemmefra.

Fruen tier. Kareno tar hendes Arm, ser paa hende. De begynder at gaa sagte, vender om.

FRUEN

Jeg har nu aldrig hørt før, at man ikke kunde modta Hjælp, naar man trængte den.

KARENO

slipper hendes Arm, standser, indtrængende

Man skal ikke faa Bugt med mig, Elina, ingen skal faa Bugt med mig. Jeg lar mig hverken lokke eller betale. Der er en liden sejg Races Blod i mig, skal jeg sige dig, jeg er ikke herfra Landet, min Stamfar var Lap, jeg hedder Ivar Kareno.

Kort Pause.

FRUEN

Og Eksekutionen?

KARENO

Ja, Eksekutionen! **gør et Ryk, da Havedøren aabnes og slaaes i.** Uf, hvad er nu det?

INGEBORG

hurtigt ind

KARENO

lettet

Det er Ingeborg!

FRUEN

med et mistænksomt Blik

Ja, lad det være Jngeborg, vel. Jeg skønner ikke, hvad det er at straale over.

KARENO

Nej, straale over! Jeg frygted for, at det var nogen andre, som kom ..... Kære Ingeborg, du vil nok ikke skrive op hos os; vel? Og ta Taget bort? Gud velsigne dig, Menneske, jeg blev ganske glad.

INGEBORG

forundret

Jeg har været et Ærinde for Fruen.

KARENO

Kan du begribe det, det gjorde ligefrem godt at faa en liden Glæde. Men forresten saa skal jeg sige dig det, Elina, at der egentlig ikke er noget at klage over i Grunden. Man er Filosof, man skal ikke være altfor fast bosiddende og ha det godt i Livet, man faar

finde sig i det at gaa fra Dør til Dør. Lad dem ta Taget.

FRUEN

tier.

KARENO

Og saa er det bare et Tidsspørgsmaal, naar vi skal faa det bedre, siger jeg dig. Gudskelov, jeg kan da arbejde. Det skal jeg vise dem. gaar.

INGEBORG

der hele Tiden har villet sige noget

Jo, han skulde komme.

FRUEN

Hys!

KARENO

vender sig om

Hvem skulde komme?

FRUEN

Nej, det var ikke til dig.

KARENO

Aa, det var ikke til mig. ind Verandadøren.

FRUEN

Han skulde komme?

INGEBORG

Ja, imorgen engang, sa han.

FRUEN

Godt.

INGEBORG

vil gaa.

FRUEN

Kan du ikke lige saa godt ta med dig denne Kurven ogsaa? Du ser ingenting. Gud ved, hvem du har dine Øjne efter.

INGEBORG

ser uforstaaende paa hende, tar Kurven og gaar Bagvejen ind i Huset.

FRUEN

efter hende

Ja, min Mand skal ikke vide, hvor du har været henne, forstaar du.

KARENO

tilbage med Bøger, Papirer og Skrivesager

Hvor er Ingeborg?

FRUEN

Savner du hende?

KARENO

Jeg vilde bare bede hende ha min Lampe i Orden til iaften. Den var ikke fyldt, saa jeg.

FRUEN

Kunde du ikke betro mig saapas?

KARENO

Kære, snille dig, hvis du vil gøre det, saa er det nu det allerbedste. Saa blir ingen af mine Papirer flyttet heller.

FRUEN

Det er virkelig saa besynderligt, at du først og fremst spørger efter Ingeborg. Du spørger nok aldrig efter mig, naar jeg er borte.

KARENO

Hvad? Gør jeg ikke det? smiler. Har du hørt paa Magen!

FRUEN

Nej, jeg har faat det Indtryk.

KARENO

Du er jo heller aldrig borte du. Du er i Stuen eller i Køkkenet, og jeg kan finde dig der. Dig ved jeg, hvor jeg har.

FRUEN

Aa, det skulde du ikke være saa sikker paa.

KARENO

Hvad?

FRUEN

Jeg siger, du skulde ikke være saa altfor sikker paa, at du havde mig heller.

KARENO

Hvad siger du? Skal jeg ikke være saa altfor sikker paa, at jeg h a r dig?

FRUEN

slaar om, smiler tvungent

H v o r du har mig, mente jeg. Du skulde ikke være saa altfor sikker paa h v o r du havde mig henne.

KARENO

ler

Naa, jasaa, du vil begynde paa en ganske anden Maade nu? Blive vidløftig? Være baade her og der?

FRUEN

tier.

KARENO

mens han breder sine Papirer ud paa Bordet

Jasaa da, Elina, du tænker paa det du. Jeg tænker paa mit Arbejde jeg. varmt. Aa, jeg skal skrive et stolt Kapitel idag.

tænder sin Snadde og tar Pennen.

Havegrinden høres.

KARENO

Uf. Se efter, hvem det er, Elina.

FRUEN

En fremmed Herre.

Professor Gylling, 60 Aar, graalokket, med stor graa Filthat, tyk Spadserstok og Lorgnet i en Snor paa Brystet, langsomt ind i Haven. Han standser og ser op mod Verandadøren, men faar Øje paa Kareno og Fruen og kommer henimod Bordet.

KARENO

rejser sig

Professor . . . . .

FRUEN

sagte

Hvem er det, Ivar?

KARENO

svarer ikke.

FRUEN

Hvem er det, hører du? Uf, du er utaalelig.

PROFESSOREN

hilser

Goddag, bedste Kareno. Undskyld, at jeg saan uden videre hilser ogsaa til Fruen, der trækker sig tilbage og senere sees at blive staaende i Verandadøren, paahørende Samtalen. kommer ind til Dem. rækker ham Haanden. Jeg bor herude jeg ogsaa, og saa vilde jeg hilse paa Dem, nu jeg gik forbi.

KARENO

der har tat Hatten af

Vil ikke Professoren gaa ind?

PROFESSOREN

Aa nej, Tak, hvorfor det? Lad mig faa Lov at sætte mig her lidt, jeg har bare nogen Minutter. sætter sig paa Bænken, beholder hele Tiden Stokken

under Armen, ser sig omkring. De har en Have De, Kareno. Sidder De her og arbejder?

KARENO

Aa ja, stundom.

PROFESSOREN

De arbejder vist meget nu, De er ikke længer saa rødkindet som for nogen Aar siden. Jeg husker godt, da De gik paa mine Forelæsninger.

KARENO

Jeg gaar fremdeles paa Professorens Forelæsninger. Saa ofte, jeg kan.

PROFESSOREN

Saa, gør De det? Jo, jeg har virkelig med Interesse fulgt Deres Arbejde. smiler. For De er jo paa en Maade min Elev De ogsaa, fra gammel Tid. Jeg har et Par Elever, som det saan har interesseret mig lidt at følge med, det er Dem og Jerven. Ja, De kender Jerven?

KARENO

Ja. Jeg kender ham meget godt.

PROFESSOREN

De har vist paavirket ham adskilligt i tidligere Tid. Han har — eller han havde ialfald til for nylig — en Snev af Deres Voldsomhed; men han har ikke paa langt nær Deres større Omfang. Hans Doctorafhandling var dog et dygtigt Arbejde.

KARENO

Jeg har ikke læst den endda.

PROFESSOREN

Den trykkes nu. Jo, Fakultetet antog den straks. Der er et Maadehold og en Sindighed over den, som De næppe vil kende igen. Et ligefrem Omslag.

KARENO

Omslag?

PROFESSOREN

Ja, det tror jeg, at jeg kan kalde det. Et fuldstændigt Omslag ogsaa, i Sammenligning med før. smiler. For Jerven har jo ikke været af de forsigtigste netop. Men nu lader han til at ha betænkt sig. Aa, Jerven driver det til noget. Om nogen Dage er han Doctor, og

saa blir han Stipendiat. Der er ingen nærmere til det nu. Dèt er forresten noget, som ogsaa De, Kareno, skulde tænke paa, Stipendiet. Nej, vil De ikke sætte Dem De ogsaa? gør Plads for ham paa Bænken. Her er god Plads for to.

KARENO

bukker, sætter sig paa Kanten af Bordet og lægger Hatten ned.

PROFESSOREN

Jeg har læst Deres sidste Afhandling. Og jeg maa tilstaa, jeg har den største Respekt for Deres Ævne. Jeg viste ogsaa Deres Skrift til Professor Wahl imorges og sa: Værsaagod, her har vi en Kollega med Tiden.

KARENO

gør en Bevægelse.

PROFESSOREN

Jo, det skylder man Dem, Deres Habilitet maa man anerkende. Jeg er naturligvis ikke enig med Dem i flere af Deres Udfald mod Stuart Mill og smiler. og mod mig. De synes ogsaa at ha misforstaaet os lidt. Sligt kan jo ske.

KARENO

Det er bare noget, jeg skrev i Fritiderne. Det er ikke Meningen. at det skal være udtømmende.

PROFESSOREN.

Nej, det forstaar jeg nok. ser sig omkring. Ja, sandelig har De det godt og fredeligt her. Hvad er det for noget? peger. Derhenne paa Træet? rejser sig og gaar derhen.

KARENO

efter

Det er bare nogen Hylstere, noget afbrændt Fyrværkeri. Det er efter den forrige Lejer. Jeg har ladet det staa der fastspigret, som han har forladt det.

PROFESSOREN

Hvem har boet her før?

KARENO

Digteren Irgens.

PROFESSOREN

undersøger

Der er megen Skønhed i et saant kunstigt Lys. Mange straalende Farver. tilbage til Bænken og sætter sig. Hm. De skal ikke ta det ilde op, at jeg, som er en ældre Mand, gir Dem et Par gode Raad. Havde jeg i min Ungdom faat lidt erfaren Hjælp, saa vilde jeg havt Nytte af det; men jeg fik Hjælpen efterat jeg havde forløbet mig. Det gaar saa ofte saan. Nu vilde jeg gøre denne lille Visit hos Dem idag, tænkte jeg. ser paa sit Ur. I al Korthed. Det vilde være Skade, om ikke Deres gode Anlæg blev agtet paa, og jeg synes rent ud, at jeg vilde faa mit Ansvar jeg ogsaa, hvis det ikke gik Dem godt.

KARENO

Det var elskværdigt af Professoren at huske mig.

PROFESSOREN

Ser De, Kareno, jeg har jo nu en vis — jeg vil ikke sige Possition, det være langtfra, men en vis Stilling, en Smule Anseelse. Rigtignok skal der ikke ydes mig formegen Anerkendelse fra mine Modstanderes Lejr; jeg er liberal og moderne, en Elev af de frie engelske

Tænkere, og det falder jo mange Mennesker dygtigt radikalt. Men i det store og hele har jeg da en Plads og et lidet Navn; man hilser mig paa Gaden og overhører kanske ikke altid mine Meninger; ude i Verden er jeg vel heller ikke ganske ubekendt. Men engang var det ikke saa, jeg var i sin Tid ung jeg ogsaa, altfor ung; da jeg var i Deres Alder, vilde jeg gøre det samme som De nu gør, jeg vilde fremfor alt angribe noget. ler. Og det var da Klassikerne, jeg vilde angribe! Nu kan jeg jo le af det; men dengang syntes jeg virkelig ikke, at disse gamle Skribenter fortjente al deres Hæder. Den grønne Ungdom, ser De. Hvor gammel tror De, jeg var?

KARENO

vil svare.

PROFESSOREN

Ni og tyve Aar. Saa kan De selv skønne. Jo, jeg hælded nærmest til den Anskuelse, at Klassikerne hverken som Digtere eller som Kulturspredere var værd at trykke op igen og op igen i vore Dage. Senere har jeg Gudskelov faat bedre Øje for deres Storhed. Jeg sa, at disse gamle Forfattere kunde være gode nok

for sin Tid; men — sa jeg — deres Skildringer som Kunst og deres Frembringelser som Aandsaabenbaringer er langt overtrufne af den moderne Tids Digtere. Jeg var altsaa i den Periode ganske blind for Klassikernes evige Uopnaaelighed. Og hvad var de som Ledere i Kultur? sa jeg. Aristoteles' Lære om Cimex, som skulde opstaa af Dyrs Sved, Virgils Paastand, at Bier avledes af raadnende Dyrs Indvolde, Homers Mening, at syge Folk sledes af Dæmoner, Plinius' Paafund at ville helbrede Drankere med Uglеæg, — alt dette og meget mer forekom mig latterligt, frygtelig latterligt. Nu kunde jeg naturligvis skrive en Afhandling og netop berømme Klassikerne for dette; for de er nu engang Klassikere altsaa, og jeg ser jo lidt dybere i Tingen nu end dengang. Jeg ved ikke, De kender vel ikke mit gamle Skrift?

KARENO

Jo.

PROFESSOREN

Et Ungdomsarbejde. Jeg omtaler det bare som et Eksempel paa, at ogsaa jeg har havt min umodne Tid, da jeg tog mig Vand over Hovedet. ler. Jeg husker saa tydelig, da jeg

gav Professor Wahl Bogen, vi var begge unge dengang. Her har du et Angreb paa Klassikerne, sa jeg. Han bladed i Bogen og sa: Ved du, hvem du har skaanet, Gylling? Nej? svared jeg. Ingen, sa han. ler. Det husker jeg saa tydeligt, at han sa. Aa ja, det er længe siden nu . . . . . Men nu, Kareno, er De i en lignende Krise, som jeg var dengang. De vil tilgive, at jeg siger det saa rent ud; vi Tankens Mænd kan jo nok tale lidt tydeligt med hinanden paa Tomandshaand, ikke sandt? Men kære Kareno, sæt dog Hatten paa.

KARENO

sætter Hatten paa.

PROFESSOREN

Jeg har slet ikke lagt Mærke til, at De sad barhovedet . . . . . Nu er altsaa De i en lignende Krise, som jeg var dengang, kun er De voldsommere baade i Deres Meninger og i Deres Sprog. Det er jo saa, De kan med Rette slynge tilbage mod mig, at jeg selv har gjort det samme, som De nu gør; men De vil ialfald indrømme mig, at der skal større — hvad skal jeg kalde det, Ungdommelighed til at angribe Nutidens største Tænkere, end de gamle

Digtere. Den Kritik, De har leveret over mig, den hindrer mig saavist ikke i at se og anerkende Deres store Gaver; jeg haaber ikke, De har faat det Indtryk. Men naar De ogsaa fremstiller Spencer og Mill, disse Fornyere af al vor Tænkning, fremstiller dem bare som et Par ordinære Hoveder, saa glipper endog min Anerkendelse af Dem, saa redebon som den dog er.

KARENO

famlende

Ja, undskyld, blot som ordinære Hoveder har jeg nu ikke fremstillet de to Englændere; det maa være en Misforstaaelse. Jeg har omtalt dem som agtværdige og grundige Videnskabsmænd, som har samlet og ordnet en Mængde Kendsgærninger . . . . .

PROFESSOREN

Ja, det blir det samme.

KARENO

Men jeg har villet skælne mellem Viden og Kunnen, mellem de stærke, utrættelige Skolehoveder, som har lært en Mængde, og Tænkerne, Skuerne.

PROFESSOREN

Jeg er saa liberal, som nogen kan være, og jeg er glad i Ungdommen, fordi jeg selv har været ung. Men Ungdommen maa ikke gærne overtræde en vis Grændse. Nej, det maa den ikke. En vis Grændse for Rimelighed. Hvad skal det nemlig være til? Det Angrebne staar, vedblir at staa, og Angriberen skader bare sig selv med det.

KARENO

Men Professoren glemmer, at efter den Betragtningsmaade . . . . .

PROFESSOREN

Ja, kære Kareno, dette være sagt saan i al Almindelighed. Der vil komme en Dag, da De skal sande mine Ord. Den moderne engelske Tænkning er ikke »uhyre Bjærge af Skolekundskab«, som De siger; for hele Verden lever jo paa den, og alle Tænkere tror paa den. I Filosofien gælder det fremfor alt ikke at sige Aandrigheder; men hvad Filosofien bestemt forbyder, det er Uartigheder. Hold op med disse Afhandlinger, Kareno. Jeg raader Dem til at vente med disse Ting og lade dem

klarne sig hos Dem. Med Alderen kommer Visdommen.

KARENO

Jeg mente blot, at hvis man ikke sa sligt noget i Ungdommen, saa blev det aldrig sagt.

PROFESSOREN

Ikke det?

KARENO

Nej, for saa kom Alderen, de halvhundrede Aar, de mange Hensyn, den Ældres Synsmaade . . . . .

PROFESSOREN

Saa lad det være usagt. ler. Saa lad det bare simpelthen være usagt. Verden staar nok alligevel. Eller tror De virkelig, at Menneskeheden egentlig gik og sukked efter Deres sidste Afhandling?

KARENO

gør en Bevægelse.

PROFESSOREN

Nej, der kan De selv se, naar De faar tænkt Dem om. leder i Lommen. Jeg notered mig forresten noget af Deres . . . . . af Deres . . . . .

Det skal interessere mig at vide, om De virkelig har skrevet dette i fuldt Alvor. trækker nogle Papirer op. Her er det. leder efter sin Lorgnet. De harcellerer Englænderne for deres Humanisme, deres »saakaldte Humanisme«, som De kalder det, De paataler Nutidens Arbejdervenlighed og finder den absurd. læser. I Sammenhæng hermed . . . . . leder atter efter sin Lorgnet. Jeg havde en . . . . . Jeg skulde nu vel aldrig ha mistet min . . . . .

KARENO

Lorgnetten? Her. Værsaagod.

finder Lorgnetten paa Professorens Bryst.

PROFESSOREN

Ah. Tak, Tak. læser. I Sammenhæng hermed bør en anden Foreteelse nævnes: den moderne Arbejdervenlighed, der i vore Dage har afløst den i visse Lande grasserende Bondekultus i Midten af Aarhundredet. Ingen Regering, intet Parlament, ingen Avis forsømmer at . . . . . Naa. hopper over. Og vor egen liberale Professor Gylling har sat mange Kræfter og meget Talent ind paa at forfægte Arbejdernes Sag. hopper over. Arbejderne er ikke alene gaaet af Brug som Drivkraft, men deres Stil-

ling som uundværlig Menneskekaste er ophævet. Hvad gør Regeringer, Parlamenter og Aviser da? *hopper over.* Nej, her er det. *hæver Stemmen.* Dengang de var Slaver — det er fremdeles Arbejderne det gælder, og De kalder dem Slaver — dengang de var Slaver, gjorde de sin Gærning, de arbejded. Nu arbejder i deres Sted Maskiner i Damp, i Elektricitet, i Vand, i Vind, og Arbejderne blir derved mere og mere en overflødig Race paa Jorden. Af Slaven er der bleven Arbejder, af Arbejderen Parasit, fra nu af uden Mission længer i Verdens Liv. Og disse Folk, der endog har tabt sin Possition som nødvendige Mennesker, bestræber ovenikøbet Staterne sig for at ophøje til politisk Parti. Mine Herrer Humanister, I skal ikke dægge for Arbejderne, I skal meget mere beskytte os andre mod deres Tilværelse, I skal hindre dem i at trives, I skal udrydde dem . . . . . Og saa udvikler De dette nærmere nedenfor. *ser paa ham over Lorgnetten.* Er det virkelig Deres Mening dette?

KARENO

Ja.

PROFESSOREN

Saa, det er virkelig Deres Mening dette?

Det er derfor, De anbefaler den høje Korntold forat beskytte Bonden, som skal leve, og udhungre Arbejderen, som skal dø? tar Lorgnetten af. Har De da slet ikke læst, hvad vi allesammen har skrevet om dette Æmne?

KARENO

vil svare.

PROFESSOREN

For jeg kunde da sende Dem en seks større og mindre Arbejder bare af mig om disse Sager.

KARENO

Jeg har læst dem.

PROFESSOREN

De har læst dem?

KARENO

Ja.

PROFESSOREN

Det skulde man ikke tro. Nej, det skulde man ikke. peger paa Papirerne. Jeg sa ogsaa til mig selv, da jeg stødte paa det dèr, jeg sa: Og dette kommer fra en af mine Elever! Det

sa jeg virkelig, for det gjorde mig ondt at se det. *slaar om.* Naa, saa yderligt kan man jo gaa, naturligvis, der er ingenting ivejen for det. Men De er for god til det, Kareno. Det er jo saa, De har ikke været vant til at blive hørt, man har bare haanet og latterliggjort Dem hver Gang, De har skrevet noget, og berøvet Dem den Genlyd, De skulde ha. De har talt mod Blyvægge. Derfor er De bleven fristet til at raabe for højt, sige for store Ord og i det hele taget gaa for vidt. Jeg forstaar det saa inderlig vel .....

KARENO

Professoren har muligens Ret i, at dette har medvirket lidt, det ved jeg ikke. Men .....

PROFESSOREN

Ikke sandt, medvirket lidt ialfald? Det kan jeg saa godt sætte mig ind i. Men den Genlyd, én mangler saaledes, den vil man kunne faa. Det afhænger saa meget af én selv. Hvorfor skulde ikke De faa Publikum i Tale? Jeg tør sige saa meget, at hvis De for Eftertiden vilde iagtta den Regel at vente i nogen Aar, før De angriber noget, saa kommer

De kanske slet ikke til at angribe, og da har De al den Genlyd, De ønsker, for Deres stille Forskninger.

KARENO

Professoren mener vistnok ikke . . . . .

PROFESSOREN

Jeg vil forklare, hvad jeg mener. Undskyld, at jeg er nødt til at afbryde Dem, jeg har saa liden Tid. ser paa sit Ur. Naa, jeg har nogen Minutter endda . . . . . Ser De, jeg forbyder ikke Folk at ha Meninger. Det vilde daarligt stemme med min hele Tænkemaade. Men Mening og Mening er to forskellige Ting. Et er at være ung og la Blodet tale over sig, et andet at la hver Tanke modnes til vederhæftig Overbevisning. Ja. Vederhæftig Overbevisning. Man fødes ikke med Modenhed, den udvikler man sig til; den kommer, naar man har passeret en vis Alder . . . . . Men nu vil jeg bede Dem tænke over dette; vi træffes vel senere. Og vil De besøge mig, saa er De hjærtelig velkommen. Jeg ser Dem overmaade gærne.

samler Papirerne sammen og stikker dem til sig.

KARENO
rejser sig.

PROFESSOREN
rækker ham Haanden over Bordet

Overmaade gærne ser jeg Dem. Jeg venter mig store Ting af Dem, Kareno, og vil De selv gøre Deres, gøre hvad De skal, saa . . . . . ja, jeg kan jo ikke svare for andre end mig selv; men da vil De vistnok kunne paaregne fra os, Deres Kolleger, den Støtte, som De fortjener. rejser sig.

Fruen forsvinder fra Verandadøren.

PROFESSOREN
peger paa Manuskripterne paa Bordet

Det er større Sager, De holder paa med dèr?

KARENO

Aa ja, det svulmer op. Jeg arbejder i sidste Fjerdedel.

PROFESSOREN

Har De Forlægger? Ja, De gaar kanske til Tyskland igen?

KARENO

Nej. Jeg har Haab om at faa Professorens Forlægger.

PROFESSOREN

studser

Saa? De har talt med ham?

KARENO

Ja. Han vilde se Manuskriptet.

PROFESSOREN

Saa. overvejer. Ja, gør De det, bring ham Manuskriptet. Kan jeg være Dem til nogen Hjælp hos ham, saa er jeg til Tjeneste.

KARENO

aabent

Det er altfor elskværdigt; men jeg vilde være Professoren saa taknemmelig. For jeg er for Øjeblikket i lidt Forlegenhed.

PROFESSOREN

Det er jeg, jeg er til Tjeneste. Og skulde det komme an paa et lidet Forskud, saa plejer han at være meget medgørlig i den Retning,

min Forlægger. Undskyld forresten, at jeg nævner dette.

KARENO

Ja, et Forskud nu vilde være saare velkomment for mig.

Fruen sees atter i Verandadøren.

PROFESSOREN

Men en anden Sag er det, at De kanske maatte bekvemme Dem til at revidere lidt. Jeg ved jo ikke, hvad De har skrevet dèr; men efter den Samtale, vi har havt nu, saa vil De forstaa . . . . . Men en liden Revission saan, den skader aldrig. Naa, det vil De selv indse, det overlader jeg til Dem. Fuldstændig til Dem selv. Jeg skal da gøre, hvad jeg kan.

vender sig rundt og leder efter noget.

KARENO

Har Professoren mistet noget?

PROFESSOREN

Jeg havde en Stok.

KARENO

Professoren har den under Armen.

PROFESSOREN

Ah, ja, det er jo sandt.

ser sig omkring.

Fruen smutter ind.

PROFESSOREN

Det er da en usædvanlig rolig Vraa, De har her. Ingen Lirekasser og næsten ingen Vognrammel. begynder at gaa. Har De hele Huset for Dem selv?

KARENO

Ja. Vi har havt det til nu.

PROFESSOREN

De tænker paa at flytte? standser ved Trappen. Jaja, Farvel, kære Kareno. rækker ham Haanden. Undskyld, at en gammel Mand fik Lyst til at hilse paa Dem.

KARENO

tar Hatten af

Det var mig en stor Ære. Jeg takker Professoren for Deres Venlighed.

PROFESSOREN

Og, som sagt, ta for Dem Manuskriptet og se det igennem. Skær væk vildt Skud.

Lad mig nu se det. Jeg vil Dem vel og tar Del i Deres Udvikling.

De gaar begge ud. Professoren høres atter at sige Farvel. Havegrinden aabnes og slaaes i. Kareno langsomt tilbage, Fruen ilende ned fra Verandaen.

FRUEN

Var det Professor Gylling?

KARENO

Ja.

FRUEN

Saa fik jeg Ret alligevel da? Han kom personlig?

KARENO

Ja, hvad synes du! Jeg kunde ikke tænke mig det. Nej, og saa alt det, han sa!

FRUEN

Jeg hørte det meste. Ja, Ivar, jeg kunde ikke la være, jeg stod i Verandadøren.

KARENO

smiler

Stod du i Verandadøren?

FRUEN

Ja, næsten hele Tiden. Han saa mig ikke, det skal du ikke tro, ingen af Dere saa mig. Nu er du glad, Ivar, det mærker jeg.

KARENO

smiler

Mærker du det?

FRUEN

Jeg hørte, han kaldte dig og sig selv for Tankens Mænd.

KARENO

Ja, han gjorde det.

FRUEN

Og engang kaldte han dig for Kollega.

KARENO

Ja, han var i det hele taget mageløst elskværdig.

FRUEN

Ja, men ikke sandt, saa er du glad nu da?

KARENO

Jo, jeg skal ikke nægte for, at dette virked paa mig. Det er saa underligt med det, det var nu selve Professor Gylling, som sad her og snakked slig med mig. Det var i Grunden store Ting det.

FRUEN

Aa ja, tror du ikke, jeg forstaar det!

hopper nogen Gange op og ned.

KARENO

Jo, det var i Grunden store Ting det. **smiler og betragter hende.** Men du er nu ikke mindre glad end jeg, lader det til.

FRUEN

Nej, jeg er ellevild jeg. Jeg er saa stolt, at! **tar hans Haand.** Tankens Mand! . . . . . Men nu vil jeg gøre noget ogsaa, du.

KARENO

Vil du gøre noget?

FRUEN

Og ved du, hvad det er? **iagttar ham skarpt.** Jeg vil sige op Ingeborg.

KARENO

Hvad?

FRUEN

Sige op Ingeborg.

KARENO

Vil du det?

FRUEN

Du synes ikke at like det? Du blev formelig forandret?

KARENO

Men hvornaar har du fundet paa dette?

FRUEN

Jeg har fundet paa det af mig selv. Hun gaar mig ivejen. **omfavner ham.** Jeg vil ha dig aldeles alene i hele Huset, forstaar du. Der skal ikke være nogen andre her, end du og jeg.

KARENO

Det er det pudsigste Paafund, du endnu er kommet med.

FRUEN

Ja, er det dig saa meget imod, at hun rejser, saa . . . . .

KARENO

Nej, imod? Men hvem skal gøre Arbejdet? Har du tænkt paa det?

FRUEN

Ja, det skal jeg gøre, Arbejdet. Saa sparer vi den Udgift.

trykker ham til sig.

KARENO

Saa, saa, saa, Elina! gør sig fri og ser paa hende. Ja, siger du det? Det er nu virkelig saa snilt af dig, men. Herregud, hvor jeg vilde være dig taknemmelig, hvis du vilde prøve det. Gaar det ikke, saa . . . . .

FRUEN

Jovist skal det gaa.

KARENO

En Stund. Bare til mit Arbejde er færdigt. Vi kan ta hende igen siden.

FRUEN

Ja. Eller helst en anden Pige. Du har ikke noget imod, at vi skiller os ved Ingeborg da?

KARENO

Nej, det var vel . . . . . Du kære Menneske, du gaar og hjælper mig i al Stilhed, du.

FRUEN

Ja, jeg kan forstaa, at du er glad; for det er saa sjælden du snakker paa den Maade. **hopper ham pludselig om Halsen.** Aa, nu er jeg slig, at gærne kunde . . . . .

KARENO

Nej, men Elina da! Hvad gaar der af dig?

FRUEN

slipper ham

Fy, skamme dig, Ivar, nu tænkte du noget.

KARENO

Tænkte jeg noget? Nej, det gjorde jeg jeg ikke, men . . . . .

FRUEN

Ja, men det gjorde ingenting, om du tænkte noget heller.

hopper op og ned.

KARENO

smiler

Hvor det er morsomt at se dig saa inderlig tilfreds, du! Hvad er det for Slags Sko, du staar der og hopper i?

FRUEN

Se efter, vel.

KARENO

kiger

Tøfler?

FRUEN

Vil du la være at kige!

KARENO

løfter hendes Kjole op

Jovist er det Tøfler, jo.

FRUEN

ser sig omkring

Tænk, om nogen saa dig!

KARENO

uforstaaende

Saa mig? Ja, hvad gjorde det? . . . . . Nej, hør nu, Elina, jeg tænker paa det, han sa om Forlæggeren. Han vilde tale med Forlæggeren, sa han.

FRUEN

tar sin ene Tøffel af og klapper ham med den paa Kindet

Jeg skal vise dig, hvad Slags Sko, jeg hopper i, jeg!

KARENO

Nej, Elina, la nu være med det engang.

FRUEN

Uf nej, nu vil jeg saa nødig la være med det, Ivar.

KARENO

Saa, saa . . . . . Jo, han sa, at han vilde tale med Forlæggeren.

FRUEN

resigneret

Hvem vilde tale med Forlæggeren?

KARENO

Professoren, vel. Hørte du ikke det?

FRUEN

Nej.

KARENO

Saa hørte du jo ikke det vigtigste da. Jo, han vilde være mig behjælpelig med at skaffe mig det Forskud, efter hvad han sa.

FRUEN

Nej, tænk, det hørte jeg ikke. Vilde han være dig behjælpelig med det, sa han?

KARENO

Ja. Og det er jo næsten det samme som at ha det i Haanden allerede da. Men saa kommer der noget, som unægtelig ..... noget af det sidste, han sa.

FRUEN

Hvad var det?

KARENO

Han talte om, at jeg kanske maatte revidere min Bog lidt, sa han.

FRUEN

Ja, men dèt .....

KARENO

Nej, det er netop Knuden det, Elina. Det er det, jeg næppe kan gøre. Ja, bliv nu ikke trist igen. For han sa det bare som en Yttring tilsidst. Det at revidere min Bog, det er at skrive Bogen op igen, det.

FRUEN

Nej, det kan han ikke forlange.

KARENO

Nej, derfor forlangte han det heller ikke. Revidere den lidt, sa han. Men min Bog er jo slig, at det er umuligt, det. Ja, nu skal ikke du staa og tro, at jeg bare er trodsig igen og aldrig vil bøje mig. Og ikke skal du være sørgmodig heller. For Forskudet maa jeg vel faa alligevel, selv om ikke Professor Gylling vil hjælpe mig.

FRUEN

Ja, men la ham hjælpe dig, Ivar, la ham hjælpe dig. Saa er du saa meget tryggere: Tænk bare, hvis vi sikkert kunde undgaa .....

KARENO

Hys, nævn den ikke! Tror du ikke, jeg staar og tænker paa Eksekutionen selv? Saa kanske vi kunde blive boende her ogsaa. I dette stille, gamle, gule Huset.

FRUEN

tar hans Haand

Ja. Vi to.

KARENO

Aa, Elina, der skal ikke mangle paa god Vilje hos mig. Det kan du stole paa.

FRUEN

Ja, det stoler jeg ogsaa paa.

KARENO
lægger Armen om hende

Elina, du er saa god idag. Jeg er glad i dig.

FRUEN

Ja, er du det? For det er ikke noget andet, jeg vil, jeg.

KARENO

Men nu maa du gaa. For jeg skal arbejde.

FRUEN

Aa nej, la mig være et Øjeblik. Nu skal vi være lidt glade nu. For nu ordner det sig vel.

KARENO
omfavner hende pludseligt

Gaa, hører du. Jeg skal og maa ha skrevet et Kapitel idag. omfavner hende igen. Du staar her

og faar mig forstyrret efter dig. Saa, gaa nu. Ellers . . . . .

FRUEN

smiler

Ellers?

KARENO

Det siger jeg ikke.

FRUEN

Ellers?

KARENO

Ellers faar jeg ikke bestilt noget, kan du begribe.

FRUEN

Nu er det snart mørkt, Ivar.

KARENO

Nej, der er to Timer til det blir mørkt.

FRUEN

Ja, to Timer, men. Du kan kanske ikke arbejde alligevel, saa.

KARENO

Men det er det, jeg er nødt til.

FRUEN

Og koldt begynder det at blive ogsaa.

KARENO

svarer ikke, begynder at ordne Papirer.

FRUEN

Du Ivar? Skal jeg altsaa fylde Lampen din, jeg da?

KARENO

Ja, Tak.

FRUEN

Og ikke røre nogen af dine Papirer?

KARENO

Nej. Men hvorfor gaar du ikke, Elina? Jeg har aldrig set saa galt. fører hende henimod Trappen. Saa, slip nu.

gør sig fri og kommer tilbage til Bordet.

FRUEN

fra Verandaen

Jeg kommer til at røre dine Papirer, Ivar.

KARENO

blader i Manuskripter, svarer ikke.

FRUEN

Jeg vil rode i dem rigtig ordentlig ogsaa; for nu har jeg faaet slig Lyst til det. ler. Kom bare ind til mig om lidt og se, at jeg gør det.

ind, lukker Døren.

KARENO

tænder sin Snadde, sætter sig, tar Pennen, falder i Tanker. Gør et Slag opad Grusgangen, sætter sig igen, læser gentagne Gange i Manuskripter, skriver noget.

FRUEN

fra Verandadøren

Kollega! ler. Hør du, Kollega, jeg er uskikkelig herinde.

KARENO

kaver mod hende med Haanden.

FRUEN

gaar ind.

KARENO

rejser sig brat

Nej. gør atter et Slag opad Grusgangen. Nej, siger jeg.

FRUEN

fra Verandadøren, stille og ømt

Ivar? Jeg vilde bare sige, at jeg ikke har gjort noget galt herinde.

KARENO

uden at se op

Hvad?

gaar hastigt hen til Bordet og stryger ud, hvad han har skrevet.

FRUEN

Men jeg vilde bare saa gærne være hos dig.

KARENO

ser op, raaber

Elina! Det gaar ikke med den Revissionen, naturligvis.

FRUEN

ned fra Verandaen

Hvad er det, som ikke gaar?

KARENO

Revissionen. Han kunde nu heller ikke mene det, Professoren.

FRUEN

Kan du ikke revidere da?

KARENO

ryster paa Hovedet

Hvad jeg har skrevet, det blir staaende.

FRUEN

Ja, blir det det!

KARENO

Og hvad jeg skriver herefter, blir ogsaa staaende.

FRUEN

Men Ivar, nu sa du jo netop, at der skulde ikke mangle dig god Vilje?

KARENO

Tror du ikke, jeg sad der og tænkte paa det! Det maatte kunne la sig gøre, tænkte jeg. Og jeg glæded mig over, at det kanske kunde la sig gøre, for saa var vi frelste. Saa skrev jeg tre Linjer. Se her. viser hende Papiret. Med disse tre Linjer fornægted jeg tyve Kapitler i min Bog. kaster Papiret. Nej! Den Komedie spiller jeg ikke med i.

FRUEN

sætter sig paa Bænken, mismodig

Men tror du, at du faar Forskudet alligevel da?

KARENO

Jeg skønner nu simpelthen ikke, at Professor Gylling kunde sidde her og byde mig en Revission engang.

FRUEN

Han havde vel ondt af os og vilde hjælpe os.

KARENO

For han kunde lige saa godt ha befalet mig rent ud at skrive noget andet end jeg mener.

FRUEN

Jaja, Professoren vilde dig vel, han. Og det sa han ogsaa.

KARENO

ser paa hende

Du er nok rent mistrøstig igen du, Elina?

FRUEN

svarer ikke.

KARENO

Ingenting er tabt endda. Jeg gaar med Manuskriptet imorgen tidlig.

FRUEN

Aa nej, det driver nok til Eksekutions, skal du se.

KARENO

Nej, siger jeg. Der er godt Haab om, at vi kan undgaa den.

FRUEN

opgiven

Forresten er det ikke bare den heller. Nej, nu er det altsammen, nu er det altsammen nu. Vi er rigtig saa fattige, at. Se bare en saan Ting, hvordan du gaar klædt.

KARENO

Klædt? Men nu er du urimelig, Elina. Jeg har da virkelig en Dragt til. En pen Dragt.

FRUEN

Jaja, som Du vil . . . . . Skal du altsaa skrive som før igen nu da?

KARENO

Ja, som før?

FRUEN

Mod Professor Gylling ogsaa?

KARENO

Mod Professor Gylling og de andre. Engang faar jeg kanske nogen til at høre paa mig.

FRUEN

Ja, éngang, ja.

KARENO

Ja, ja, ja, der er ingen Raad med det, Elina. Det hjælper ikke at snakke mer om det.

FRUEN

Og nu syntes jeg, at det begyndte at lysne lidt. Jeg blev saa glad, at jeg . . . . . Nej, saa blir det til det samme igen.

skjuler Ansigtet i Hænderne.

KARENO

Men Elina, du skulde gøre det, jeg har foreslaaet dig før. Du skulde rejse hjem en Stund, til denne Krise er over.

FRUEN

rejser sig

Byder du mig nu det igen? Det er svært, hvor gærne du vil blive af med mig. Du har kanske en eller anden hemmelig Grund til det?

KARENO

Hemmelig Grund?

FRUEN

Ja, jeg ved ikke, jeg. Men du har hørt, jeg har sagt, at jeg rejser ikke hjem.

KARENO

Nejnej, saa er der ikke noget at gøre ved det . . . . . Nej, nu er hele min Eftermiddag spoleret; jeg kunde være kommet langt nu. Men Kapitlet skal være færdigt.

sætter sig og gør sig i Orden til Arbejdet.

FRUEN

hen til ham

Nej, jeg forstaar, hvad det kommer an paa jeg, Ivar. Du er ikke glad i mig længer. Dèt er det, som gaar af dig. Du sa netop, at du var glad i mig, du, men det er ikke sandt, skal jeg sige dig. Jeg ser det i smaat som i stort, og det er ikke bare idag. Du vil ikke gøre det Spor for mig, du bryder dig ikke om, hvordan jeg har det, du bare skriver, du, og værre og værre blir det med os. Og saa tilslut vil du sende mig hjem.

KARENO

der har rejst sig

Jeg mener, du er gal. Er jeg ikke glad i dig?

FRUEN

Nej, det er du ikke. For saa vilde du ikke være slig. Men du skulde ikke drive paa for meget med dette, Ivar; for saa er det ikke sagt, at du har mig saa sikkert heller. Det vil jeg bare sige dig.

gaar.

KARENO

Nej, nu er det anden Gang, du slaar paa dette idag, Elina. Hvad mener du med det, at jeg ikke skal ha dig?

FRUEN

ved Verandatrappen

Det skal du faa se.

ind, lukker Døren.

KARENO

stirrer en Stund efter hende. Sætter sig, tar Pennen.

ANDEN AKT

Karenos' Stue. I Baggrunden Dør til Gaden, over denne Dør en Knag ud fra Væggen. Tilvenstre Glasdør til Verandaen og Dør til Soveværelset, mellem disse to Døre en Étagère, hvorpaa blandt andet to toarmede Lysestager. Tilhøjre Karenos store Arbejdsbord med en Mængde Papirer og Bøger; længst tilbage paa samme Side Dør til Køkkenet. En Sofa, et Par Borde, Stole, et guldrammet Spejl, et Par Billeder, alt tarveligt. Opad Gulvet i skraa Retning fra Døren et langt, smalt Tæppe.

Ivar Kareno sidder og arbejder ved Lampelys. **Fruen** kommer stille ind fra Køkkenet, sætter en tændt Lampe paa et rundt Bord, lægger et Arbejde fra sig og gaar stille ud igen.

Det banker paa Døren i Baggrunden. Derpaa stærkere.

KARENO

Kom!

Doctor Jerven, en bleg, mørk Herre paa 27 Aar og med Helskæg, fulgt af **Frøken Hovind**, en Brunette i 20 Aars Alderen, og **Endre Bondesen**, 35 Aar, halvblond, med Embonpoint, Mustacher, Lorgnet, flot og moderne klædt, kommer ind. Man hører **Jervens** Stemme allerede i Døren: Jovist er han hjemme. Værsaagod! Nhej, Damerne først.

KARENO

rejser sig; overrasket

Nej? Jerven? lægger Pennen ned.

JERVEN

Akkurat. Ak—ku—rat. Godaften i Huset. præsenterer. Min Forlovede. Og ham dèr kender du.

KARENO

Nej, det var hyggeligt. Sæt Dere ned. Værsaagod og sid, Frøken.

JERVEN

Fruen borte?

KARENO

Nej, hun er i Køkkenet. Nu skal jeg straks . . . . . aabner Køkkendøren og kalder. Elina! da Fruen svarer. Her er kommet Fremmede, du. Storfremmede. Hvad? Ja, bliv ikke længe da. lukker Døren. Nej, det var rigtig morsomt. Tak skal De ha Frøken, fordi De vilde se herud. Det er vel noksaa lang Vej for Dem?

FRØKENEN

Ja, jeg bor nede i Byen.

Jerven

Du skal ikke indbilde mig, at vi ikke kom og forstyrred dig nu.

Kareno

Men det var godt. For nu er jeg saa træt, saa. Det var overmaade godt . . . . . Du har vel hørt, at Professor Gylling var herinde igaar?

Jerven

Ja, mener du ikke, jeg har hørt det! Der gaar stort Sagn om det. Du sendte jo et Angreb efter ham, da han var gaaet hjem?

Kareno

Nej, det er ikke sandt, jeg forsvarte bare mig selv lidt. Naa, det var bare noget, jeg ikke fik sagt ham mundtlig. Bare nogen Ord.

Jerven

Ja, Ry af det gaar der . . . . . Du er vel langt paa Vej med Bogen nu?

Kareno

Jeg levered de tre Fjerdedele til Forlæggeren imorges. Nu faar vi se, om han tar

den, han skulde give mig Besked om et Par Dage. Og nu er du Doctor, du. Gratulerer.

JERVEN

anstrængt lystig

Ja da, jeg er Doctor. Og jeg er saa lykkelig, saa. Ho!

FRUEN

ind

Nej, nu mener jeg!

JERVEN

mod hende

Godaften, Frue. Undskyld, at vi kom. Men vi skal ikke være længe. Og forresten saa bringer vi ingen Sorg med os, vi er lystige allesammen.

FRUEN

Det var morsomt. Velkommen da.

JERVEN

præsenterer

Hør nu her, Fru Kareno, dette er min Forlovede. Hun hedder Nathalia Hovind. Men naar vi er rigtig gode Venner, saa kalder jeg

hende for Nathalia; for det synes hun er saa vakkert.

FRØKENEN

slaar efter ham

Nej, en saan Skrønemager!

JERVEN

præsenterer

Men dette her, det er noget andet. Det hedder Endre Bondesen. En Mand, som De ser, i sine bedste Aar. Men hvad De ikke ser, det er, at han er en Mand med Interesser. For Tiden gaar han og funderer paa, om ikke stribede Bukser vil klæde ham.

BONDESEN

Du er nok rigtig udgaaet paa at være slem iaften, Jerven.

FRUEN

Nej, Jerven er aldrig slem. Han fører en slig Glæde med sig, at

JERVEN

Sa De Glæde, Frue? Tak.

BONDESEN

Jo, i det sidste har han virkelig været slem. Han er ubehagelig mod alle, ikke mindst mod sig selv, forresten. Jeg ved ikke, hvad der gaar af ham.

FRØKENEN

Mig har han ikke været ubehagelig mod.

FRUEN

Vil De ikke lægge af Dem lidt, Frøken?

Frøkenen lægger Hat og Overstykke af. Fruen tar Plads ved Siden af hende.

KARENO

Ta af Frakkerne et Øjeblik, mine Herrer.

Begge tar Overfrakkerne af. Bondesen sætter sig hen til Damerne.

JERVEN

Ja, naturligvis sætter Bondesen sig did! Han blir nok forelsket i Dem, Fru Kareno, der er ingen Tvivl om det. Men stol ikke paa ham. For hans Passioner varer bare et Døgn, de overnatter i ham.

FRUEN

ler

Aa, jeg skal nok faa dem til at vare længer, hans Passioner.

BONDESEN

Tak, Frue.

FRUEN

med et Blik paa Kareno

Ja, dersom jeg nu bare vidste, hvad De takked mig for, saa.

BONDESEN

Fordi De svared ham dèr fòr mig, gav ham et fortræffeligt Svar.

FRUEN

Aa. Jeg troed, det var fordi jeg vilde faa Deres Passioner til at vare.

BONDESEN

Det skulde vist ikke koste Dem stort Besvær, Frue.

FRUEN

Jo, jeg tror, De er en saan en, som det er lidt vanskeligt at holde paa.

KARENO

til Jerven

Professoren talte meget varmt om dig igaar.

JERVEN

kort

Saa.

KARENO

Og roste din Doctorafhandling. Men han sa noget, som . . . . . Jeg forstod ham ikke rigtig, men det var noget om, at der var foregaaet et Omslag hos dig, et ligefrem Omslag.

JERVEN

rykker til

Omslag?

KARENO

Et fuldstændigt Omslag, sa han.

JERVEN

Hvad Slags Omslag? Jeg forstaar ikke . . . . . Hvad mente han med det?

KARENO

Nej, det fik jeg ikke spurgt ham om.

JERVEN

Jeg ved ikke om noget Omslag hos mig.

KARENO

Nej, naturligvis. Aa, det var formodentlig Tonen i din Afhandling, han tænkte paa. At Sproget var roligt.

FRØKENEN

Ja, der er nok ikke noget andet Omslag hos dig. Vel, Carsten?

JERVEN

Ikke det, jeg ved.

FRØKENEN

For det haaber jeg da.

JERVEN

irriteret

Ja, mig skal vi ikke snakke om. Uf.

BONDESEN

Der kan Dere høre. Han sparer ikke sig selv heller i disse Tider.

JERVEN

Den Professor Gylling er forresten en — jeg vil ikke sige det. Liberal og human. vender sig til Kareno. He, human, du. Tænker saa bra om Menneskene, ser »det gode« i dem, som han kalder det. Og siger man ham imod, saa hører han paa det ogsaa og giver én Ret i flere Ting. Ja da, human til det yderste. Men han er ikke morsom.

KARENO

Aa nej, han er ikke det.

JERVEN

Han er ikke videre morsom, nej. Angriber Hegel og Højrepolitiken og Treenighedslæren, og oprejser Kvindesagen og almindelig Stemmeret og Stuart Mill. Der har du ham. Liberal og i en graa Hat og uden grove Fejl.

KARENO

Han hører til en anden Skole han, ser du.

JERVEN

ivrigt

Ja, det gør han. Han hører til en anden

Skole end jeg. Til en anden Retning. Men han staar der og kniber Munden sammen og har alt paa det rene, ifølge sine Bøger. Det er frækt at være saa rolig som han, jeg er lige glad, hvad du siger.

KARENO

Jeg siger dig jo slet ikke imod.

JERVEN

Naa, ikke det? Jeg syntes, du ..... Nejnej, saa.

KARENO

Langtifra. Professor Gylling og jeg staar saa fjærnt fra hverandre som nogen kan. Du skulde ha hørt igaar, han var ikke blid for min tyske Artikel. Han gennemgik den formelig.

JERVEN

Sa han ikke 1814?

KARENO

Nej? Hvorfor det?

JERVEN

For det plejer han at sige. Den betydningsfuldeste Sag siden 1814, siger han. Det har han nu sagt i tyve Aar om hver Sag.

KARENO

smiler

Det er sandt, forresten. Jeg har ogsaa hørt det.

JERVEN

Har du set hans Kone? Jeg mener hans sidste Kone? Smal som en Foustage.

BONDESEN

Tyk som en Foustage, mener du vel?

JERVEN

vender sig om og ser paa ham

Ja, ikke sandt, tyk som en Foustage, mente jeg? Du Bondesen, du er en Logiker. Sa man til dig, at tre og to er fem, saa vilde du svare: Nej, to og to er fire.

BONDESEN

Nu maa De svare ham lidt igen, Frue. For da tier han.

FRUEN

Kunde jeg bare sige noget rigtig godt, saa.

BONDESEN

Men det kan De.

FRUEN

Ja, men da vil jeg heller sige det til Dem da.

FRØKENEN

spøgende

Skal jeg gaa kanske?

FRUEN

Nej, jeg siger det ikke endda. med et Blik hen paa Kareno. Jeg vil se, hvad De er for en først.

BONDESEN

Hvad jeg er for en? Det ser De nu, Frue. Jeg er slig, som jeg sidder her.

FRUEN

De har den vakreste Slipsnaal, jeg har set.

BONDESEN

vil ta den ud

Vil De ha den?

FRUEN

lægger Haanden paa hans

Nej, nej, nej! Er De gal, De!

tar hurtigt sin Haand tilbage.

BONDESEN

De brændte Dem da ikke?

FRUEN

Lidt.

BONDESEN

Gid det var saa vel!

FRUEN

efter et Blik paa Kareno

Det dèr betød vist noget.

KARENO

til Jerven

Det er jo en ung Dame, Fru Gylling?

JERVEN

Aa, i Trediveaarsalderen. Hun gaar i Reformdragt. Jeg sa til hende, at den Kjolen var styg, jeg. Ved du, hvad hun svarte? hærmer. Jeg klæder mig ikke forat . . . . . Nej, hvordan Fan var det nu?

FRUEN

Fy, Jerven, ikke bande!

JERVEN

hærmer

Jeg klæder mig ikke forat behage Mændene, men forat forarge Kvinderne . . . . . Synes du ikke, du ser hende?

KARENO

ler

Forat forarge Kvinderne, sa hun?

JERVEN

hærmer

Forat forarge Kvinderne.

BONDESEN

Ja, det var ikke det daarligste Svar. Fra hendes Standpunkt.

JERVEN

bønligt

Gud velsigne dig, Bondesen!

BONDESEN

ler godmodigt

Har du hørt en saan Tyrran! Han vil ikke la mig faa Mæle.

FRUEN

med et Udraab

Gud! Vil Dere ha Kaffe? da ingen svarer. Ja, vi har ikke noget andet drikkendes.

JERVEN

Ja, Tak, jeg vil gærne ha Kaffe.

KARENO

Det er nok som min Kone siger, vi har ikke andet end Kaffe, desværre.

BONDESEN

Men kære, Kaffe er jo storartet. Hvis det ikke er formeget Bryderi.

FRUEN

Aa, Ivar, luk paa Døren og bed Ingeborg gøre noget Kaffe.

KARENO

Ja. ud i Køkkenet.

JERVEN

betragter de to Sølvlysestager

Det er nogen dejlige Tingester. Har du set dem, Nathalia?

FRØKENEN

hen

Jeg har siddet og set paa dem. Det er Present, Frue?

FRUEN

ser urolig mod Køkkendøren

Bryllupspresent . . . . . Nej, det er vist bedst, at jeg selv . . . . .

hen til Køkkendøren, standser lidt, aabner pludseligt og ser ud. Ud.

BONDESEN

Hør, du er saa besk iaften Jerven?

JERVEN

Doctor Jerven, skal du sige, naar du snakker med mig. Hr. Doctor Jerven.

FRUEN

ind, talende til Kareno bag sig

Jeg har aldrig set sligt. Være borte en halv Time.

KARENO

Ja, jeg skulde jo tænde op, hører du. Ingeborg havde ingen Fyrstikker.

FRUEN

sætter sig

Jo, de Stagerne der har vi faaet af Papa og Mama. Jeg er saa glad i dem.

FRØKENEN

Det tror jeg vel.

BONDESEN

De er fra Landet, Frue?

FRUEN

Gud, kan man nu se det udenpaa mig endog.

BONDESEN

Nej, langtfra. Men . . . . .

FRUEN

For min Mand kalder mig altid en Bondepige, han.

KARENO

I bedste Forstand ja. I bedste Betydning af Ordet. stryger hende over Haaret. Spadserer.

BONDESEN

Nej, jeg har vist hørt, at Fruen er fra Landet.

FRUEN

Jeg skønner ikke, at De kan ha hørt nogensomhelst Ting om mig, Hr. Endresen.

BONDESEN

Bondesen. Jo, jeg er Journalist, skal jeg sige Dem, jeg faar vide saa meget.

FRUEN

Ja, jeg tvivler ikke om, at De ved Deres Ting.

Bondesen ser paa hende og smiler. Fruen kaster et Blik efter Kareno

JERVEN

Du Kareno, kan du egentlig tumle Tingene for Tiden?

KARENO

standser

Aa nej. Ja, hvad mener du? Tumle hvad?

JERVEN

Ja, Tilværelsen altsaa. Om den ikke lægger sig lidt i Kors for dig?

KARENO

Jo, det gaar ikke altid lige bra, men.

JERVEN

Men det gaar ikke altid lige ilde heller, mener du? Ja, det er ikke saa galt med dig da.

KARENO

Jo, det er galt nok. Men vi haaber, det er en Overgang. til Fruen. Ikke sandt, Ingeborg?

FRUEN

rejser sig halvt

Ingeborg? Nej, nu gaar det sandelig .....

KARENO

Ah, Sludder! Elina, mente jeg. spadserer.

FRUEN

Ja, Gud ved, hvad du mente. flytter sig med et Ryk nærmere Bondesen. Tænk, jeg kan høre Deres Ur gaa.

BONDESEN

Jeg haaber ikke, jeg maa flytte mig?

FRUEN

Nej, langtfra. De sidder mig ikke for nær.

BONDESEN

Forresten er det vist mit Hjærte, De hører, Frue.

Fruen med et Blik efter Kareno lægger Øret over mod Bondesen og lytter; smiler. De ler og taler sammen.

JERVEN

til Kareno

Ser du, med mig er det nemlig slig, at . . . . . at nu er det ikke morsomt for mig. Nej. Jeg skulde ønske, at et eller andet fulgte af, at jeg spytted mig selv i Ansigtet. Saa vilde jeg gøre det.

FRØKENEN

rejser sig og gaar hen til ham

Hvorfor er du slig iaften, Carsten?

JERVEN

Hvad? Jeg er ikke slig. Gaa bare og sæt dig igen du, Nathalia.

FRØKENEN

smiler og gaar tilbage til sin Plads.

JERVEN

til Kareno

I det hele taget skulde man ikke fare og tænke og skrive for Folk. Hvorfor skal man det? Idealet maatte være at sidde født Idiot inde i en Skog og sulte ihjæl, uden at ha saa megen Forstand, at man kunde rejse sig.

KARENO

Ja, siger du det?

JERVEN

Tænk, at Tiden gik og Jorden bare rulled, værsaagod, med største Fornøjelse rulled, he-he, uden at jeg skænked hendes naragtige Bevægelser

en Tanke. Tanke, siger jeg? Ikke Spor af Tanke, hører du. Min Hjærne skulde ligge blindfødt.

KARENO

Tja.

JERVEN

Menneske skulde man ikke være; nej, men Genstand, Ting. Naar en Mand standsed mig paa Gaden og spurgte om Vejen, vilde jeg kunne svare: Det ved jeg ikke. Men spørg en anden Gaslygte.

FRØKENEN

Carsten, du er træt af Arbejde i det sidste, du.

JERVEN

fortsætter

Men jeg vil holde op med at tænke ialfald. Og det burde du ogsaa, Kareno, jeg raader dig ligefrem til det. He, her skal man ovenikøbet sidde udi dette forbandede Jafets Land og tænke Tanker for Folk. Hvad skal Folk med Tanker, sig mig det? Kan de ikke allerede avle Poteter og digte Skuespil? Der er ingenting at haabe af nogen. Se dig om i Menigheden. Her er to Millioner Mennesker, som hedder Ole.

BONDESEN

Nej, iaften er han i Æs!

FRØKENEN

Tænk, jeg synes, jeg forstaar dette.

FRUEN

rysrer paa Hovedet

Det gør ikke jeg, desværre.

BONDESEN

Ikke jeg heller. Gudskelov.

FRUEN

Vi faar heller sige noget til hinanden, som er mere letfatteligt, vi.

BONDESEN

For Eksempel, at jeg er meget nær ved at gøre Dem en Tilstaaelse, Frue.

FRUEN

Gud, nej, det maa De ikke. talende højt ud Stuen. Nogen Tilstaaelse maa De ikke gøre mig.

BONDESEN

Men Frue, det var . . . . .

FRUEN

smiler

Fy, skamme Dem! Flyt Dem nu lidt.

BONDESEN

De misforstaar mig, det var en uskyldig Tilstaaelse.

FRUEN

Virkelig?

BONDESEN

Jeg vilde tilstaa for Dem, at jeg heller ikke forstaar Dem rigtig godt. Ikke bedre end Jerven. Der et noget ved Dem, som jeg har lagt Mærke til hele Tiden, mens vi har talt sammen.

FRUEN

Saa?

BONDESEN

Stundom ler De og er lystig, og da blir De saa ung, saa ung . . . . .

FRUEN

Ja?

BONDESEN

Men stundom synes der at fare en Tanke gennem Dem, og saa ser De Dem omkring,

saan, ud i Stuen. Jeg ved ikke, hvad De ser efter . . . . .

FRUEN

spændt

Nejnej; men hvad saa?

BONDESEN

Jo, da er De lige paa Nippet til at græde.

FRUEN

sidder lidt, rejser sig i Bevægelse og fjærner sig.

FRØKENEN

til Jerven

Er du træt, Carsten?

JERVEN

ryster paa Hovedet.

FRØKENEN

Men du er meget bleg ialfald.

JERVEN

ryster paa Hovedet.

KARENO

lægger Armen om Fruen

Naa, Elina, du staar her og grubler?

FRUEN

kort

Nej, tilbage til Bondesen, anstrængt. Nej, ved De hvad, sligt noget maa De ikke sige mere. Jeg har været derborte i Krogen og leet mig ihjæl af det.

BONDESEN

Da var det Synd, De ikke gjorde det her.

FRUEN

Hvorfor det?

BONDESEN

Saa havde jeg kunnet se Deres hvide Tænder.

FRUEN

smiler

Er mine Tænder saa hvide, synes De?

JERVEN

Du Kareno? Jeg tror, jeg ved, hvad du gaar og spekulerer paa. Du vil faa fat i Bondesen og spørge ham, hvad det er som gaar af mig iaften. Om jeg ikke simpelthen har drukket lidt.

KARENO

har standset

Nej, nu har jeg aldrig . . . . .

JERVEN

Men jeg har ikke drukket noget. Jeg er bare fuld alligevel.

KARENO

Nej, men kære, hvem har ment, at du har drukket?

JERVEN

smiler

Nejvist. Naturligvis. Nej, men kom nu, gamle Ven, saa taler vi lidt sammen. Det er ligesom du ikke vil snakke med mig, synes jeg.

KARENO

gaar hen til ham, ler

Vil jeg ikke det? . . . . . Hør, Hr Bondesen, har han kanske drukket lidt alligevel, mon?

JERVEN

Ikke Spor. Men jeg er saa overstadig glad, ser du. Saa frydefuld indvortes.

KARENO

Nej, det har jeg egentlig ikke noget Indtryk af. Skønt du har jo heller ikke noget at græmme dig over.

JERVEN

Nej da. Ja, det var ikke det . . . . . Forsøgte han at omvende dig lidt igaar, Professor Gylling?

KARENO

smiler

Han gav mig nogen gode Raad. Saan nogen gode Raad, som han kaldte det.

JERVEN

Ja, jeg kender Professor Gyllings gode Raad. Naar den Mand kommer med dem, saa er det forat skade et eller andet godt Forsæt i én. Simpelthen.

KARENO

Der kan du høre, Elina. Jerven mener det samme, som jeg.

JERVEN

stimuleret

At tænke sig, at den Mand er bleven blæst op til Aand. Han snuser og læser i nyttige

Bøger og siger: Se, dette er fortræffeligt, dette er noget at faa Forstand af. Og naar han er færdig med en Bog, siger han: Hvor er nu den næste Bog, jeg kan faa lidt Forstand af? Og saa læser han den næste. Nej, Aand er ikke Flid, det. Aand er Gnist, Gud.

FRØKENEN

straalende

Hør, hvor han siger det! Gnist, Gud!

BONDESEN

Du er uretfærdig mod Professor Gylling. Manden har jo et stort Navn i Udlandet ogsaa.

JERVEN

Ja, det har han. Det vil sige, noget stort Navn har han ikke. ser paa Bondesen. Hvad Fan ved du om det?

FRUEN

ryster paa Hovedet

Nu bandte han igen!

BONDESEN

Jeg er ikke længer enig med ham, i Politik da. Men jeg har ofte bragt ham i Erindring i Bladet alligevel. For Eksempel, da

han gifted sig op igen nu, da røbed jeg baade Tid og Sted for Vielsen. Og ganske rigtigt, da Brudeparret kom ud fra Magistraten, var der en temmelig stor Folkemængde udenfor, som hilste. Jo, saapas skylder man Professor Gylling.

JERVEN

ser paa Kareno, smiler

Han mener det dèr, jeg er aldeles sikker paa, at han mener det.

FRUEN

til Bondesen

Det var pent gjort af Dem det. Stod de og hilste da, Folk?

BONDESEN

Ja. For allesammen kender jo Professor Gylling.

JERVEN

Ja, du har Ret, Bondesen. Havde ikke Bladene tat sig af den Mand, da han var i den vanskelige Alder, saa var har ukendt endnu. Men andre kom, du kom, Dere nævnte ham, laved Notiser om ham, bragte ham i Erindring, stopped ham ud, blæste ham op, holdt det gaaende. Nu er han Aand.

BONDESEN

Det skulde nu gøre dig lidt mistænksom overfor denne din Mening om Professor Gylling, at han er saa almindelig højagtet, synes jeg.

JERVEN

Nej, det er det modsatte. Det gør mig netop mistænksom overfor hans Meninger.

KARENO

nikker.

BONDESEN

Det var mærkeligt.

FRUEN

Ja, det var mærkeligt.

JERVEN

Saalænge en Aand holder sit Hoved oppe og sin Ryg rank, blir han enten tiet ned eller angreben; at sige, hvis det er en Aand, som betyder noget. Men begynder han at give efter, at lude med Hovedet og føle sig overvunden, da stemmes den offentlige Mening om, Pressen blir velvillig, blir barmhjærtig, man viser Ædelmodighed mod den angrebne, man

finder Fortjenester hos ham. Saaledes opstaar den almindelige Højagtelse.

FRØKENEN

reven med

Jo, nu taler han godt, dette maa jeg høre.

hen til Skrivebordet og stiller sig op ved Siden af Kareno.

BONDESEN

Ja, det er jo latterligt, at jeg skal sidde her og forsvare en Mand, som ikke engang tilhører mit Parti.

FRUEN

Det er sandelig vakkert gjort af Dem det.

JERVEN

Nej, ta en anden gammel Professor. Hvis du er istand til at finde nogen Højremand iblandt dem.

BONDESEN

til Fruen

Nu troed han, han var spydig.

JERVEN

Ta dem allesammen, om du vil. Professorer er i det hele taget de mest hundred-

aarige Mennesker i Verden. Mærker de, at der er en Ungdom, som vil noget andet end de vil, og som dertil har saapas hellig Trods, at han kan sætte noget igennem, saa er de øjeblikkelig efter ham. Først med gode Raad, siden med Tilsidesættelser, med Modstand, med Magt. Pas dig du, Kareno, du har tirret en af de ærværdige Knægte.

KARENO

Jeg vil simpelthen takke dig for dette, Jerven. Du har talt ud af mit eget Hjærte. rækker ham Haanden. Jeg har ikke havt saa megen Støtte paa længe.

FRUEN

Jerven kender ikke til vore Omstændigheder, han.

KARENO

smiler bevæget

Jeg skal fortælle aabent, at vi har det slemt for Tiden. Vi er saa fattige, at vi ved snart ikke at bjærge os. Vi venter Rettens Folk, der blir imorgen eller i Overmorgen Eksekution hos os, hvis jeg ikke finder en Udvej. Men jeg har jo godt Haab endnu. Og i ethvert Tilfælde saa gir jeg ikke Køb, aldrig.

BONDESEN

Det kommer an paa, om der ikke er Hensyn at ta, om der ikke er visse Forpligtelser tilstede.

FRUEN

nikker

Netop!

FRØKENEN

Jeg holder med Hr. Kareno.

BONDESEN

Om man ikke mangen Gang sætter mere til end man vinder ved den »hellige Trods«.

KARENO

uden at høre paa ham, til Jerven

Du rammer saa fuldstændig mine egne Følelser. vender sig. Jeg vil bare sige dig, Elina, at hvis Professor Gylling kommer en Gang til, saa tar jeg ikke imod ham.

BONDESEN

godmodigt

Jo, det skulde De gøre. Professor Gylling er ikke saa gal at ha i Ryggen. smiler. Men det er saa med Dere Filosofer, at det, Dere engang har tænkt ud, det gaar Dere efter. Vi andre

er nødt til at læmpe os efter Forholdene, vi. Gaar det helt bagvendt, saa faar vi rent ud sagt haabe lidt paa en anden Magt ogsaa. En højere Magt. Det er da ikke aldeles udelukket.

JERVEN

luder sig lyttende forover

Var det du, Endre Bondesen, som sa en højere Magt?

BONDESEN

Aa, vær nu ikke saa overlegen, du. Man kan sige, hvad man vil, det er naturligvis bra nok at være frigjort og skeptisk og alt det der; men det blir noget tomt i Længden, der er ikke fuld Tilfredsstillelse ved det. Det er nu min Erfaring.

FRUEN

Ja, ikke sandt! Det samme har jeg sagt saa mangen Gang til Ivar, men han bryder sig ikke om det. Han tror vist ikke paa Gud engang.

KARENO

lytter

Jeg syntes . . . . . Jeg syntes, Havegrinden gik?

FRØKENEN

Ja, jeg hørte ogsaa en Larm.

KARENO

urolig

Der kan nu vel ingen komme hid nu. Saa sent.

FRUEN

til Bondesen

Hvor det var sandt, det De sa! Det glæder mig, at vi tænker saa éns. For det føler jeg, at vi gør.

INGEBORG

ind fra Køkkenet

Her er en Mand, som vil tale med Fruen.

FRUEN

Med mig? En Mand? Ah ja, nu ved jeg det. Men at han ikke kom før.

følger Ingeborg ud.

FRØKENEN

Sig mere, sig mere, Carsten! Du talte saa prægtigt nu. Aa, du er saa urokkelig. Rrr, siger du.

FRUEN

ind

Jeg blir nødt til at la en Mand komme ind. Men du, Ivar, skal ikke se ham. Du faar gaa.

KARENO

Skal jeg gaa, siger du?

FRUEN

Ind i Soveværelset saalænge. Saa!

vil ha ham afsted.

KARENO

Jeg har aldrig hørt et sligt Paafund.

FRUEN

utaalmodig

Nej, Herregud, gaa nu, hører du. Det skal ikke staa saa længe paa.

KARENO

Ind i Soveværelset! Hvor der baade er mørkt og tomt. gaar modstræbende.

FRUEN

vrider Nøglen om efter ham. Skyndsomt forklarende

Det er det, at Ivar blir ni og tyve Aar en af Dagene.

DE ANDRE

Ah?

FRUEN

Og nu er det Presenten da. Jeg har fundet paa noget, men Gud ved, om det gaar an.

JERVEN

Det er naturligvis en Tobakspung?

FRUEN

Nej. haanligt. En Tobakspung til Ivar! Nej, jeg ved, at det maa være noget mærkeligt til ham, men. Og nu er der en Mand her, som skal se paa det. Der er en Knag dèr, kan Dere se den? peger over Døren i Baggrunden. Den har staat der, siden Digteren Irgens boed her.

FRØKENEN

Jeg ser den, Frue.

FRUEN

Nu har jeg saan Lyst til at overraske Ivar lidt og sætte op noget der til ham. Jeg har tænkt paa en Fugl. For det har vist den Knag'en været brugt til før ogsaa.

JERVEN

En Fugl? Udstoppet da?

FRUEN

Ja, en udstoppet Fugl. Er det vanvittigt?

Kort Stilhed.

BONDESEN

Jeg synes, det er en udmærket Idé, jeg.

FRUEN

mistænksom

Ja, synes De det?

BONDESEN

Ja, det synes jeg.

FRUEN

inderligt

Kære, Dere skal ikke staa og gøre Nar af

mig for dette nu. Jeg vilde saa gærne overraske ham lidt, og jeg kan ikke finde paa nogen Ting. En Fugl er jo egentlig ikke nogen Present, men. *ser forknyt ud.*

BONDESEN

Men det er simpelthen en kostelig Idé, Frue.

FRØKENEN

Jeg synes ogsaa, det er en morsom Idé.

FRUEN

nedstemt

Nej, det synes Dere vist ikke, men. *aabner Køkkendøren; i samme Tone.* Værsaagod.

FUGLEUDSTOPPEREN

ind, bukker flere Gange.

FRUEN

Tak skal De ha fordi De kom.

FUGLEUDSTOPPEREN

bukker

Haaber, Selskabet undskylder.

FRUEN

peger

Det var dèr oppe, jeg tænkte at ha den.

FUGLEUDSTOPPEREN

Dèr oppe, ja. Jaha.

FRUEN

Tror De ikke, der har siddet en Fugl før der?

FUGLEUDSTOPPEREN

undersøger

Jo, der har siddet en stor udstoppet Fugl der, ser jeg.

FRUEN

Saa er det jo ikke det mindste paafaldende, at der kommer en der igen da. Hvad, Jerven?

JERVEN

ved Skrivebordet, legende distræt med Papirsaksen

Min Mening er den, at der har siddet en Fugl før der, ja. I Digter Irgens' Dage.

lægger Saksen ned og gaar langsomt hen til de andre.

FRUEN

Uf, det var ikke det, jeg spurgte om. Jeg vil heller snakke med Dem, Hr. Endresen.

BONDESEN

Bondesen.

FRUEN

Aa, undskyld. Jeg skal se at huske det.

JERVEN

Det gør ikke noget, Frue, kald ham bare noget. Kald ham Endresen, han fortjener det og mere til.

FUGLEUDSTOPPEREN

Saa er det Fuglens Beskaffenhed. Skulde vi sige en Ørn?

FRØKENEN

Ja da. En Ørn maa det være.

FRUEN

Nej, for Guds Skyld, beskednere end som saa. Nej, jeg ved, at han ikke vil ha nogen Ørn. Jeg er ingen Ørn, siger han selv. Hvad synes De, Hr. Bondesen?

BONDESEN

Tja, jeg kender jo ikke Smagen, men .....

FRUEN

Og en Due passer ikke. For ham da. Nej, jeg har tænkt paa en Falk.

FUGLEUDSTOPPEREN

bukker

Stod netop og tænkte paa en Falk jeg ogsaa.

JERVEN

til Fugleudstopperen

De stopper Fugle ud, De?

FUGLEUDSTOPPEREN

bukker

Det er min Profession, ja.

JERVEN

Det er kanske en noksaa vanskelig Livsstilling det?

FUGLEUDSTOPPEREN

Kunst. Kunststykke. At sige, hvis Arbejdet skal gøres fint.

JERVEN

Det gælder om at faa Figurerne til at se naturlige ud?

FUGLEUDSTOPPEREN

Som ægte Fugle ja. Som levende Fugle. Det gælder om at sætte Bryst i dem og gøre dem kække, sætte Øjne i dem, sætte Karakter i dem. Give dem en Stilling paa Pinden, saa det ser livagtigt ud, som de kan gaa.

JERVEN

Sig mig, hvad er det saa De stopper op en slig Fugl med?

FUGLEUDSTOPPEREN

Med Stop, Stry. En bruger et, en anden et andet, men Stop bruger vi alle.

JERVEN

Jeg kommer vist snart og faar en slig Fugl af Dem jeg ogsaa.

FRØKENEN

Gør du?

FUGLEUDSTOPPEREN
bukker

Skulde fornøje mig. Der kan være stort Selskab ved en saan udstoppet Fugl. Den staar der næsten som et Menneske og grunder.

JERVEN

Grunder taus og dybsindig over Tingene ja.

FUGLEUDSTOPPEREN

Jeg kan ogsaa lave dem slig, at de i Nødsfald kan sige noget. Naar man klemmer dem.

JERVEN

Saa? Da vil jeg ha en, som siger, hvad han selv staar og grunder paa.

FUGLEUDSTOPPEREN

Ja, de kan jo ikke læres til at sige noget, menneskelig talt. Men de faar frem en Lyd altsaa. Jeg, som nu er saa godt vant med dem, kan lægge ind adskilligt i det, de siger. Saa der er megen Fornøjelse ved dem.

FRUEN

der hele Tiden har villet tale

Ja, saa bestemmer vi os for en Falk da. Og De har den færdig, siger De?

FUGLEUDSTOPPEREN

nikker

Har den staaende, Frue.

FRUEN

En med udspilede Vinger altsaa?

FUGLEUDSTOPPEREN

nikker

Med udspilede Vinger.

FRUEN

Jaja. Men De maa komme med den imorgen tidlig.

FUGLEUDSTOPPEREN

bukker

Skal ske. gaar henimod Døren. Til Jerven. Og skulde De ville ha en Fugl, saa . . . . .

JERVEN

mørk

Ja, jeg kommer efter den.

FRUEN

Men glem endelig ikke, at Vingerne skal være udspilede, De.

FUGLEUDSTOPPEREN

Har den staaende, Frue, har baade den og mange andre staaende. Med Vingerne i fuld Flugt. bukker gentagne Gange. Godaften. Haaber, Selskabet undskylder. gaar.

FRUEN

Godaften. lukker ham ud i Køkkenet. Efter ham. La mig forresten betale Dem nu med det samme.

ud i Køkkenet.

JERVEN

Du gav ikke din Kollega Haanden, Bondesen.

BONDESEN

Hvilken Kollega?

JERVEN

viser med en Hovedbevægelse mod Køkkendøren

Ham dèr.

BONDESEN

til Frøkenen

Nu var han spydig igen.

Kareno høres at banke sagte paa fra Soveværelset.

FRØKENEN

Nej, tænk, vi slipper ikke Hr. Kareno ind igen! hen, aabner.

KARENO

ind, ser sig om

Jeg gad vide, hvad Dere har havt fore her nu.

BONDESEN

Hia, det skulde De bare vide. sætter sig.

FRUEN

ind.

KARENO

til Fruen

Jeg staar netop og spørger, hvad Dere har bestilt herinde; men jeg faar ikke vide det.

FRUEN

Nej, det er rigtigt, du skal heller ikke vide det. gaar forbi ham og sætter sig.

KARENO

A, Hemmeligheder altsaa! Ja, det er en anden Sag.

FRØKENEN

pludselig hen til ham og griber hans Arm

Nej, stakkars Dem, Hr. Kareno! Vi er virkelig slemme mod Dem.

KARENO

smiler

Er Dere det, Frøken? Aa nej.

FRØKENEN

Men De maa ikke være trist for det; vel? For vi mener ikke noget ondt med det.

FRUEN

med et Blik paa hende

Nej, nu begynder Gud hjælpe mig hun ogsaa!

BONDESEN

bøjer sig lyttende frem

Fruen sa noget?

INGEBORG

ind

Skal jeg bringe Kaffeen ind, Frue?

FRUEN

Ja, Tak.

INGEBORG

gaar.

FRUEN

Vil De ikke komme og sidde hos os, Frøken? Hvis De kan rive Dem løs.

FRØKENEN

hen og sætter sig.

Ingeborg ind med Kaffeen. Man samler sig ved det runde Bord og faar sine Kopper.

FRUEN

til Ingeborg

Ja, Tak, du kan gaa, Ingeborg. da Ingeborg

gaar, til Kareno. Jeg begriber ikke, hvad hun staar her og glor efter.

Kareno og Jerven bærer sine Kopper hen til Skrivebordet.

JERVEN

anstrængt munter

Sa du noget, Bondesen?

BONDESEN

Nej?

JERVEN

Jeg syntes, du bød mig en Cigar.

BONDESEN

Ja, en Cigar kan du faa. Hvis Damerne tillader dig at røge den. byder sit Etui omkring.

KARENO

Ja, kære undskyld, at jeg ikke havde nogen Cigarer at byde Dere. Her er Ild, Jerven.

gir Jerven Ild, tænder selv sin Snadde og stikker Fyrstikæsken tilbage i Lommen. Spadserer.

FRUEN

Ser du ikke, her er flere, som skal ha Ild, Ivar?

KARENO

hører ikke.

FRUEN

til Bondesen

Han hverken ser eller hører.

BONDESEN

Det gør ingenting. Jeg kan tænde her.

rejser sig og tænder over Lampen.

FRUEN

Au! Brænd Dem ikke.

BONDESEN

mens han tænder

Er det Samvittigheden, som slaar Dem, Frue?

FRUEN

Hvordan det?

BONDESEN

Siden De ikke vil, at jeg skal brænde mig — mer.

FRUEN

Dette forstaar jeg ikke. Jeg er saa tungnem.

BONDESEN

De har ikke været saa omhyggelig for mig før iaften. De har med den største Koldblodighed siddet og sat mig i Brand.

FRUEN

ler

Ak, De lader det vist ogsaa med stor Koldblodighed brænde.

BONDESEN

Der tror De fejl, Frue.

FRUEN

Det gør jeg nok ikke. Sæt Dem, Hr. Endresen.

BONDESEN

Ikke engang mit Navn gider De huske.

sætter sig.

FRUEN

Aa, om Forladelse. Nu skal jeg huske det.

BONDESEN

Hvor De sa det oprigtigt! Og saa smilte De. Og Deres Mund var rød.

FRUEN

blir opmærksom, ser paa ham; med en urolig Bevægelse

Ja, men nu maa vi vist tale om noget andet. til Jerven. Jeg synes, De daler saa, Jerven. De begyndte saa kvikt, men.

JERVEN

med Papirsaksen i Haanden

Jeg? Naa ja, jeg staar her og grunder.

FRUEN

Ja, grunder, men . . . . .

JERVEN

Grunder taus og dybsindig over Tingene.

FRUEN

Ja, men det var ikke Aftalen. De sa jo, da De kom, at De var lystig?

JERVEN

pludselig

Tja, hvorfor skulde jeg ikke ogsaa være lystig? Naturligvis! kaster Papirsaksen haardt paa Bordet, støder sin Kop mod Karenos. Skaal, Kareno.

KARENO

Ja, Skaal. drikker; lægger nogen Tidsskrifter i lyse Omslag frem. Har du læst dette, du?

JERVEN

Spørg ikke om, hvad jeg har læst. Jeg har ikke læst nogen Ting. Og herefter vil jeg ikke læse saa meget heller.

FRØKENEN

Nej, Carsten, da! Du svarer saa kort.

KARENO

tar Hæfterne

Jo, der er virkelig meget her, som ikke er saa galt. Det er det nyeste, man ved paa det Omraade. Jeg tænkte, du kunde haft Nytte af at kende det for din Doctorafhandling.

JERVEN

tar nogen hastige Skridt henad Gulvet, standser

Nu er det anden Gang, du kommer tilbage til den Afhandling, Kareno. Jeg skønner ikke, hvad du mener med det. Det er ligesom du har mig mistænkt for noget.

KARENO

Mistænkt? ser forbauset omkring paa de andre. Har man hørt paa Magen!

JERVEN

i stigende Ophidselse

Afhandlingen er færdig den, vil du vide det. Den ligger trykt. Og jeg har hævet mit Honorar idag, jeg har det her. slaar sig ét stærkt Slag paa Brystlommen. Hvad mere vil du vide?

FRØKENEN

hen

Carsten! Carsten! til Kareno. Nej, han er vist syg. til Jerven. Kære Carsten, sig mig, hvad det er. slaar Armene om ham.

KARENO

Jeg forstaar virkelig ikke, hvad han siger længer, jeg.

JERVEN

gør sig fri

Nej, undskyld mig iaften. Jeg tar Afsked med dig, ser du, tar paa en vis Maade Afsked med dig iaften. *tilbage til Bordet.* Skaal igen, Kareno. Leve den praktiske Fornuft.

KARENO

Ja, gærne det. Hvis du synes saa.

klinker med ham.

JERVEN

Ja, det synes jeg. Og leve Selvforagten. Leve Stoppet, Stryet.

hans Stemme klikker, han slipper Koppen i Gulvet.

FRØKENEN

Nej, hvad er det med dig, hører du?

Alle ser paa ham.

JERVEN

stirrer paa Koppen; roligt

Hør, dette skulde jeg ikke ha gjort, vistnok. *vendt til Kareno.* Men det skal ikke genta sig.

FRØKENEN

Du er saa overarbejdet. Jeg er sikker paa, at det er det.

JERVEN

Det var værst med Kaffeen. smiler mat. Jeg skulde holde en liden Tale, tænkte jeg. Og jeg begyndte ogsaa aldeles udmærket, men ..... Kære undskyld, Frue.

FRUEN

De skal faa mer Kaffe. Er der flere, som vil ha? da ingen svarer, ud i Køkkenet.

JERVEN

He, du ser paa mig, Kareno, som om jeg var noget mærkeligt.

KARENO

Ja, du er ikke dig selv iaften.

JERVEN

koldt

Fuldstændig mig selv. I dette Øjeblik da.

det trækker nervøst i hans Arm

BONDESEN

Skal vi gaa, kanske?

JERVEN

Gaa? Ikke for min Skyld.

BONDESEN

Ja, slet ikke for min.

JERVEN

Sæt dig, Nathalia.

FRUEN

ind med Kaffeen

Værsaagod. Er det saa bedre?

JERVEN

ler

Ja, Frue, det er bedre. He, Dere tror allesammen, at jeg fik ondt. Men jeg slap bare en Kop i Gulvet.

FRUEN

Naa ja, saa er der ikke mere at snakke om da . . . . . Er der ingen, som vil gaa ud paa Verandaen? Vi kan høre Suset fra Byen derude.

FRØKENEN

Jo, la os gaa ud paa Verandaen.

BONDESEN

rejser sig

Maa jeg være med?

Fruen, Frøkenen og Bondesen ud Verandadøren, lukker efter sig.

JERVEN

Hør du, Kareno, jeg vil . . . . . Du blir vel ikke fornærmet, om jeg siger noget? Du trænger Penge for Øjeblikket, jeg kan laane dig dem.

KARENO

Hvad for noget?

JERVEN

Jeg kan laane dig dem. tar til Lommen. Du er i Knibe, og det er jeg ikke. tar en Bunke Pengesedler ud af en Konvolut. Det er Honoraret, jeg fik idag. tæller.

KARENO

Nej, hvorfor dynger du alle de Sedler op?

JERVEN

Jeg vil laane dig dem. Ikke noget Sludder.

KARENO

standser ham

Du er gal. Jeg er sikker paa, du trænger Pengene selv.

JERVEN

Nej, det er altsaa det, jeg ikke gør, hører du. tæller. He, skal man ikke hjælpe hinanden lidt? Den Eksekutionen skal jeg da fri dig for. skyver Sedlerne fra sig. Værsaagod, tæl dem selv.

KARENO

spændt

Er det dit Alvor, Jerven?

JERVEN

Hvad staar du der og betænker dig paa? Tror du, det er uærlige Penge kanske? At jeg har solgt mig for dem?

KARENO

Nej, hvad er det, du siger!

JERVEN

Ja, jeg ved ikke, hvad du staar der og finder ud.

KARENO

Men jeg fatter det bare ikke. Men kunde du . . . . . Hvis du kunde afse . . . . . For jeg venter Rettens Folk imorgen, de kommer, saa sandt som jeg staar her, og skriver op. Og saa maa vi ud af Huset.

JERVEN

skyver atter til Sedlerne

Ta dem, siger jeg.

KARENO

Men forresten saa er jo Halvdelen af dette mere end nok til at betale min Gæld.

JERVEN

Det er vist ikke sandt.

KARENO

Gud bevare dig, Mand! Saa stor Gæld, som alt det dèr, haaber jeg da, at jeg aldrig skal komme til at gøre.

JERVEN

Godt, saa siger vi Halvdelen. tæller Halvdelen af og stikker den i Lommen. Og saa vil jeg ikke høre et Ord mere.

KARENO

Du skal faa dem tilbage, naar ..... For du ved, jeg har skrevet færdig de tre Fjerdedele, og du skal ialfald faa Pengene tilbage, naar .....

FRØKENEN

ind, ryster sig

Hu, det er køligt derude.

lader Døren staa aaben.

JERVEN

dæmpet

Gæm Pengene.

KARENO

Ja, Tak, Tak, Jerven.

tar Sedlerne og blir staaende med dem i Hænderne.

Fruen og Bondesen ind.

FRUEN

De forsvandt, Frøken?

KARENO

Ved du, hvad Jerven har gjort, Elina?

JERVEN

Hys!

KARENO

holder Sedlerne op

Ser du, hvor rig jeg er bleven! Det er Jerven, som har laant mig dem.

FRUEN

Det er ikke muligt?

KARENO

Nej, det siger jeg ogsaa. Men han vil ikke høre paa det. Jeg ved, at han trænger Pengene selv.

JERVEN

Nej, kære sig det du da, Nathalia! rykker Sedlerne ud af Karenos Hænder og stikker dem ind i hans Brystlomme. Saa!

FRUEN

Nej, det var en uventet Hjælp.

FRØKENEN

pludselig hen og omfavner Jerven

Det var rigtigt! Det var rigtigt, Carsten! Saa skal det være!

JERVEN

gør sig fri

Ja, la nu ikke dette forstyrre os aldeles. Jeg begriber ikke, hvad vi blir staaende her og se paa hinanden for. Selv du, Bondesen, understaar dig at staa der og tænke noget.

BONDESEN

Nej, hvad skulde jeg tænke?

JERVEN

Ja, du irriterer mig. Jeg har da ikke stjaalet Pengene. Og heller ikke forskrevet mig for dem. Jeg er da en fri Mand endda, skulde jeg mene.

BONDESEN

Men ubehagelig er du. He-he, det kan ikke nægtes. For det er du. He-he. *tar Tidsskrifterne paa Bordet.* Var det disse Hæfterne, De talte om, Hr. Kareno?

KARENO

De maa godt laane dem, hvis De vil.

BONDESEN

Tusind Tak; De gætter mine Tanker. Jeg har Interesse af at følge disse Sager lidt. **lægger Hæfterne i sin Overfrakkelomme; vender sig til Fruen.** Jeg skal bringe dem tilbage imorgen.

FRUEN

Hvilket?

BONDESEN

Hæfterne. Jeg laante nogen Hæfter til imorgen. Hvornaar er Deres Mand hjemme?

FRUEN

Det er saa forskelligt.

BONDESEN

Naa ja, jeg skal ialfald bringe dem.

Fruen og Bondesen indtar sine forrige Pladse.

BONDESEN

De frøs da ikke paa Verandaen, Frue?

FRUEN

Frøs? Nej. Jeg fryser aldrig.

BONDESEN

De er altid varm?

FRUEN

Saan kan jeg ogsaa sige det, ja. Hvis det betyder det samme.

BONDESEN

Men hvis det betyder noget andet?

KARENO

der har staaet tankefuld

Ja, lad mig ialfald takke dig Jerven.

tar hans Haand, som han beholder længe.

FRØKENEN

Nej! Jeg har aldrig set et Menneske takke saa oprigtigt som De.

KARENO

smiler

Ikke det?

FRØKENEN

Jeg vilde ogsaa gærne gøre Dem en liden Tjeneste, hvis jeg kunde.

FRUEN

Gud, hvor hun er koket! Se, hvor hun lægger an paa min Mand.

BONDESEN

Hvem, Frue? Frøken Hovind?

FRUEN

Kender De hende?

BONDESEN

Ikke videre. Hvorfor det?

FRUEN

Synes De om hende?

BONDESEN

Aa ja. Jo. Gør ikke De?

FRUEN

Nej. Og jeg liker i det hele taget ikke Damer. Jeg taaler dem ikke, jeg siger som det er. **smiler og ser paa ham.** Gud, jeg tror ikke, jeg har talt et Ord med hende der hele Tiden.

BONDESEN

Ja, men kald hende ikke hid nu.

FRUEN

Jo, det var netop det, jeg vilde.

BONDESEN
bønligt

Ikke nu. Ikke straks. For saa faar jeg ikke snakke mere med Dem.

FRUEN

Saa kan vi blinke til hinanden. kalder. Frøken Hovind! De holder Dem saa borte fra os.

FRØKENEN
hen.

BONDESEN

Fruen er nemlig bleven ked af mig nu.

FRUEN

Nu blinked jeg til Dem.

JERVEN

Det er forresten sandt, Kareno, jeg har med mig et Eksemplar af min Afhandling til dig. finder sin Overfrakke og tar en Bog i mørkt Bind frem; hans Hænder ryster lidt. Det er bedst, du faar den nu, mens du er glad. Du vil saa alligevel faa fat i den imorgen eller en anden Dag. lægger Bogen paa Bordet. Jeg lægger den her.

KARENO

frem og vil ta Bogen.

JERVEN

Nej, la det være saalænge.

lægger en Brevpresse over.

KARENO

Jaja, Tusind Tak ialfald.

JERVEN

Men læs den med Overbærenhed.

KARENO

ler

Nej, jeg behøver vist ikke at bære over med din Bog.

JERVEN

stirrer paa ham, gentar

Med Overbærenhed.

BONDESEN

Se, nu begynder de at blive højtidelige derborte. Overbærenhed, siger de.

FRØKENEN

Undskyld. forbi Fruen. Nej, sid bare stille.

stiller sig op ved Siden af Kareno, ser afvekslende paa ham og paa Jerven.

FRUEN

følger hende med Øjnene

Nu skulde hun did igen.

BONDESEN

Ja, nu skulde hun did igen.

FRUEN

Jaja, saa bir vi her.

flytter sig med et Ryk nærmere Bondesen.

BONDESEN

Nu saa De ud, som De kunde græde igen.

FRUEN

forceret lystig

Ikke Spor. Men nu er De saa snil at sige noget, værsaagod.

BONDESEN

Gaar de ofte i Teatret om Vinteren, Frue?

FRUEN

Nej, gaar jeg i Teatret! Hvorfor vil De vide det?

BONDESEN

Jeg tænkte, at hvis De havde Lyst . . . . . For jeg har Billetter, har altid Billetter.

FRUEN

højlydt

Ja, vil De virkelig ta mig med i Teatret? Det er det samme, om det saa er til Galleriet bare. For det er vel Aar og Dag nu, siden jeg havde den Glæde.

KARENO

til Fruen, dæmpet

Hør, Elina, Ingeborg sidder vist oppe endda. Kan hun ikke gaa og lægge sig?

FRUEN

ser et Øjeblik paa ham

Jo, kan hun ikke det? vender sig optagen om mod Bondesen; aandsfraværende. Ja, tænk, vil De gøre det, give mig Billet til . . . . . rejser sig brat. Vent,

jeg skal selv sige det til Ingeborg. Hvis det endelig skal siges.

iler forbi Kareno og taler dæmpet ud gennem Køkkendøren; kommer tilbage.

Frøkenen og Jerven taler sammen; finder deres Overtøj.

KARENO

Ja, Dere vil ikke gaa endda, vel? Det haster ikke med os. Det var bare Ingeborg, som . . . . .

FRØKENEN

Jo, nu er det virkelig paa Tide.

FRUEN

Nej, vil Dere alt gaa? til Bondesen, som ogsaa rejser sig. Vil De ogsaa gaa? med et Blik paa Kareno. Nej, nu glemte jeg noget. Kan De spaa?

rækker sin aabne Haand frem.

BONDESEN

tar hendes Haand, undersøger den, trykker den

Nej, jeg er vist ikke videre flink til det.

FRUEN

højlydt

Ja, det gør ikke noget heller. Jeg sa det

bare forat De skulde ta min Haand. For Deres Hænder er saa varme.

JERVEN

Der er din Frakke, Bondesen.

leverer ham Frakken.

FRUEN

Nej, tænk, han river Dem ifra mig. Lad mig hjælpe Dem. Jo, jo, det er saa morsomt. hjælper Bondesen Frakken paa. Saa.

Der tages Afsked.

JERVEN

trækker Kareno tilside; bønligt

Men husk nu paa, at du læser den Bog med Overbærenhed, Kareno. Kære gør det.

KARENO

spøgende

Med al mulig Overbærenhed. alvorligt. Gør nu ikke Nar af mig heller.

Samtlige ud af Døren i Baggrunden. Døren blir staaende aaben, og man hører, at der atter tages Afsked. Fruen ind, begynder at samle Kopperne paa et Bræt. Havegrinden falder i Kareno ind.

KARENO

slaar sin Arm om Fruen

Sesaa, nu er vi alene igen.

FRUEN

tier.

KARENO

tar Pengesedlerne op af Lommen

Tænk, Elina, nu er vi hjulpne. Se her.

FRUEN

Har du havt det morsomt iaften?

KARENO

stikker Sedlerne i Lommen

Ja. Men Jerven var saa besynderlig. Sig mig, forstod du ham egentlig?

FRUEN

Nej. Og jeg tænkte heller ikke paa ham.

KARENO

Saa forskellig fra, hvad han har været før, synes jeg. Men han er nu et hjærtens godt

Menneske; han laante mig disse Penge uden videre . . . . . Nu kan vi slukke den ene Lampe; kan vi ikke det? puster Lampen ud. Forresten vil jeg fylde den med det samme; for det kan hænde, at jeg maa sidde over inat igen og arbejde.

FRUEN

bedrøvet

Nej, gør nu ialfald ikke det.

KARENO

muntert

Jo, Elina, iaften har jeg sandelig ikke Lyst til at lægge mig. gnider sig i Hænderne. For nu er jeg oplagt. Nej har du set Magen. tar Sedlerne op og betragter dem igen. Det første, jeg gør imorgen, det er at gaa til Fogden og betale. gemmer Sedlerne, slaar Armene om hende. Du er saa stille, Elina?

FRUEN

Men du er saa usædvanlig livlig, synes jeg.

KARENO

Ja, men det har jeg Grund til.

FRUEN

Saa usædvanlig livlig, synes jeg. Du er vel inderst inde forarget paa mig, kan jeg tænke; men du vil slet ikke vise det.

KARENO

Men hvorfor skulde jeg være forarget paa dig?

FRUEN

Ja, hvis du synes, at jeg talte formeget med Bondesen iaften, saa kære, sig det rent ud.

KARENO

stirrer forbauset paa hende, ryster paa Hovedet

Jeg forstaar ingen Mennesker iaften. Begynder nu du ogsaa at være besynderlig? Hvorfor skulde jeg synes, at du talte formeget med Bondesen? Var han ikke hyggelig da?

FRUEN

Jo, det kan nok hænde, at jeg holdt mig vel meget til ham. Det nægter jeg ikke. Men jeg syntes saa godt om ham, han havde en saan mærkelig Ævne til at . . . . . Saa du, hvor fint han var klædt?

KARENO

Hvem? Bondesen? Nej, jeg la slet ikke Mærke til Manden saagodtsom. Var han saa fint klædt?

FRUEN

Jasaa, du la ikke Mærke til ham engang!

KARENO

Jo, naturligvis saa jeg paa ham. Og det mange Gange ogsaa. Jeg syntes nok, at han var lidt fint klædt, ja. Naar du siger det. Aa ja, han er vel nødt til det, han, som maa komme saa meget sammen med Folk . . . . . Nej, jeg faar fylde Lampen, mens jeg husker det. For Ingeborg har vel lagt sig nu. tar Jervens Bog i Haanden og betragter Bindet Han har sandelig skrevet en drøj Afhandling her, Jerven. Jeg glæder mig til at læse den.

lægger Bogen paa Bordet, gaar ud Køkkendøren, der blir staaende aaben.

FRUEN

kaster sig med en træt Bevægelse ned paa en Stol.

KARENO

ind med en Petroleumskande

Du skulde gaa og lægge dig, Elina. Det er sent nu.

FRUEN

Jeg troed ikke, du likte Bondesen, jeg. At du heller haded ham, fordi han snakked saa meget med mig.

KARENO

fylder Lampen

Slet ikke. Jo, det skulde se vakkert ud.

ler. Tænk, hade!

FRUEN

Og da du gav Jerven en Fyrstik til Cigaren, gav du ikke Bondesen nogen. Mente du ikke noget med det heller?

KARENO

Gjorde jeg ikke det? Gav jeg ham virkelig ikke en Fyrstik? Ja, men han røgte kanske ikke?

FRUEN

Han tændte over Lampen.

KARENO

Nej, det var uhøfligt af mig. Naa ja, han blev vel ikke fornærmet for det. Jeg laante ham nogen Tidsskrifter bagefter.

bringer Petroleumskanden ud i Køkkenet, lar Døren staa aaben.

FRUEN

rejser sig, vrider sine Hænder; undertrykt

Nej, der er ingen, ingen Ting, som hjælper!

brister i Graad.

KARENO

fra Køkkenet

Hvad siger du?

FRUEN

svarer ikke.

KARENO

Jeg syntes, du sa noget?

FRUEN

behersker sig

Jeg sa bare Godnat. gaar langsomt mod Soveværelset.

KARENO

ind

Ja, det er ret, læg dig du, Elina. Jeg kommer til at arbejde en Stund udover, antar jeg. Men først vil jeg kige lidt i Jervens Bog.

FRUEN

langsomt ud.

KARENO

sætter sig tilrette ved Skrivebordet, skruer Lampen lidt op, tar Jervens Bog og læser. Et mere og mere spændt Udtryk kommer i hans Ansigt, han slaar op i Midten af Bogen og læser. Nej, men? under stigende Sindsbevægelse ser han paa Bindet og læser hist og her i Bogen. Nej, han har slaaet om, Jerven har slaaet om. springer op og hen paa Gulvet, ser atter i Bogen. Forræder!

TREDJE AKT

Karenos Stue Morgenen efter. Den ene Lampe brændt tom og er slukket, den anden brændt næsten tør. Dagslys.

Kareno endnu ved Arbejdet, bleg, med et træt Udtryk.

KARENO

rejser sig, aabner Køkkendøren og kalder

Ingeborg! **da Svar høres.** Aa, kom ind et Øjeblik.

INGEBORG

ind.

KARENO

Har du Tid til at gaa et Ærinde straks.

INGEBORG

Ja.

KARENO

Til Jerven, Carsten Jerven, som har været her saa ofte. Du ved, det er bare nogen Minutter herfra.

INGEBORG

Ja.

KARENO

Og levere ham dette Brev. tar et færdigskrevet Brev paa Bordet. Du kan gaa som du er.

INGEBORG

rækker Haanden ud.

KARENO

Ja, vent nu lidt, der skal ligge Penge i det. Se nu her. lægger en Bunke Sedler i Brevet og klæber Konvolutten sammen. Det er nogen Penge, som han la efter sig her igaaraftes.

INGEBORG

Jaja. rækker Haanden ud.

KARENO

Men du skal bede om at faa tale med ham selv og give ham Brevet i hans egne Hænder. Vil du det?

INGEBORG

Ja da. modtar Brevet. Skal jeg ikke slukke Lampen? Det er langt paa Dag.

KARENO

Er det dèt? blæser Lampen ud, gaar til Verandadøren og slaar Gardinerne tilside; Solen skinner ind. Da Ingeborg vil hjælpe ham. Nej, gaa nu du. Har du Brevet?

INGEBORG

Ja. fjærner sig mod Køkkendøren.

KARENO

Bi lidt, Ingeborg. Hvis Jerven skulde spørge dig om noget . . . . . Hvis han skulde spørge, om jeg bad dig hilse, saa kan du sige Ja, at jeg bad dig det.

INGEBORG

Ja.

KARENO

Men du skal ikke sige noget, hvis han ikke spørger.

INGEBORG

Nejnej. gaar.

Havegrinden høres.

Kareno sætter sig atter til Arbejdet, blader i Papirer, skriver. Havegrinden høres igen. Lidt efter banker det paa Køkkendøren. Derpaa højere.

KARENO

Er det du, Ingeborg?

FUGLEUDSTOPPEREN

ind, bærer en stor Pakke i Avispapir, bukker

Undskyld. Der var ingen i Køkkenet.

KARENO

Er det Brød, De kommer med? Vil De lægge det derude.

FUGLEUDSTOPPEREN

Nej, det var Fruen . . . . .

KARENO

Fruen er ikke oppe. famler til Vestelommerne. Skal De kanske ha Penge?

FUGLEUDSTOPPEREN

bukker

Jeg skulde bare levere denne her.

vikler Papiret af sin Pakke og holder en udstoppet Fugl frem.

KARENO

med Modvilje

Uf, hvad er det?

FUGLEUDSTOPPEREN

Det er en udstoppet Fugl, som Fruen har bestilt hos mig. En Falk.

KARENO

Det er vist en Fejltagelse. En Falk, siger De?

FUGLEUDSTOPPEREN

Nej, det er ikke nogen Fejltagelse.

KARENO

frem paa Gulvet

Har Fruen bestilt den dèr?

FUGLEUDSTOPPEREN

bukker

Jo, det forholder sig saa.

KARENO
tar til Vestelommerne

Men jeg ved virkelig ikke, om jeg kan ..... Hvormeget koster den? Kanske De vil ta den med Dem igen idag. tar atter til Lommerne. For jeg har desværre ikke Pengene heller nu. Jeg skal komme efter den senere.

FUGLEUDSTOPPEREN
bukker

Ja, Fuglen er betalt.

KARENO

Er den betalt? Ja, vær saa snil og læg den der da. tilbage til Skrivebordet.

FUGLEUDSTOPPEREN

Den er af dem, som tænker.

KARENO

Saa.

FUGLEUDSTOPPEREN

Men den siger ikke noget.

KARENO

Læg den der et Sted. Læg den bare paa Gulvet. skriver.

FUGLEUDSTOPPEREN

De vil ikke ha den sat op?

KARENO

Nej, Tak.

FUGLEUDSTOPPEREN

Og Vingerne staar i fuld Flugt. Det var den bedste Fugl i min Skog; jeg foreviste den, naar Fremmede kom, min Hædersfugl. Er De ikke tilfreds med den?

KARENO
rejser sig

Ja, undskyld, vær nu saa venlig at lægge den Fuglen der.

FUGLEUDSTOPPEREN
lægger hurtigt Fuglen ned, bukker

Godmorgen.

KARENO

Godmorgen. sætter sig.

FUGLEUDSTOPPEREN

Haaber, De undskylder. gaar.

Havegrinden slaar i.

FRUEN

ind, endnu ordnende ved sin Dragt

Godmorgen, Ivar. Sidder du endnu og arbejder.

KARENO

Nu slutter jeg. skriver hurtigt et Par Linjer.

FRUEN

Tænk, jeg som har sovet saa længe. Og du har siddet over inat igen.

KARENO

lægger Pennen ned

Jeg har været svært flittig inat. Svært flittig.

FRUEN

rækker ham Haanden

Gratulerer, Ivar.

KARENO

tar studsende hendes Haand

Ja, det er vel ikke første Gang, jeg har været flittig?

FRUEN

Nej, med Dagen, mener jeg, gratulerer med Dagen. Har du nu glemt det igen? Du er ni og tyve Aar idag.

KARENO

Naa ja, det er sandt.

FRUEN

faar Øje paa Falken

Nej, men? Har Manden været her?

KARENO

Hvilken Mand? Ja, her var netop en Mand. Han la noget igen efter sig. Jeg forstod ham ikke. peger. Han la det dèr et Sted. Det var en Fugl, sa han.

FRUEN

nedslagen

Nej, skulde det nu gaa saa inderlig uheldigt med dette ogsaa!

KARENO

Du havde bestilt den, sa han.

FRUEN

Ja, jeg bestilte den til dig. Til idag. Men nu er hele Overraskelsen spoleret. Og du er ikke det Spor glad i den heller, ser jeg. *fortvivlet.* Uf, nej, Herregud!

sætter sig.

KARENO

ser med en Grimase paa Falken

Er Fuglen til mig?

FRUEN

Ja. Det er en Falk. Du skulde ha den i Present.

KARENO

Det var en aparte Idé. Et sligt tomt, udstoppet Skind.

FRUEN

Ja, naturligvis er det galt igen. Ifjor fandt jeg paa et Billede til dig, men det var heller ikke ret.

KARENO

Ja, men kære, det var jo et Kristusbillede, Elina.

FRUEN

Ja, det skulde du ikke sige i den Tone. Forresten var det et Litografi af Kristus. Det var et dyrt Billede, skal jeg fortælle dig, og baade Far og Mor raaded mig til at købe det.

KARENO

Naa ja, det hænger jo ogsaa noksaa pent over min Seng.

FRUEN

Hvornaar var Manden her? Hvorfor satte han ikke Fuglen op ialfald?

KARENO

Men jeg kunde da ikke bede ham gaa ind til dig, før du var oppe.

FRUEN

opmærksom

Ja, du vil kanske ikke engang ha Fuglen herinde? peger. Paa den Knag dèr?

KARENO

Hèrinde? Nej, synes du det?

FRUEN

Nej da. Nej, la os bare kaste ind i Soveværelset den ogsaa. Uf! rejser sig hæftigt, tar Falken og sætter den indenfor Døren i Soveværelset, aabner Køkkendøren. Ingeborg! Var det ikke du, som loved at ta imod Fuglen, naar den kom?

KARENO

Ingeborg var borte. Hun er gaaet et Ærinde for mig.

FRUEN

ved Køkkendøren

Saa?

KARENO

Hun er gaaet til Jerven. rejser sig. Jeg er nødt til at sige dig, Elina, at de Pengene, jeg fik igaaraftes, har jeg sendt tilbage.

FRUEN

gaar ham nærmere, seende vedholdende paa ham

Det er ikke sandt, vel?

KARENO

Det er sandt. Ved du, hvad Jerven har gjort? Hele hans Bog er et Frafald. tar Jervens Bog i Haanden; bevæget. Tænk, Elina, Jerven har ogsaa bøjet Ryg. kaster Bogen paa Bordet. Jerven ogsaa.

FRUEN

Hvad har Jerven gjort?

KARENO

Slaaet om. Fornægtet alle sine Meninger fra før. tar Bogen og blader. Solgt sig paa hver Side, paa hver eneste Side. Det var dèt, som gik af ham igaaraftes. henad Gulvet. Nu er der ingenting igen af Jerven heller.

FRUEN
efter et Ophold

Vil du sige mig, om Jerven har gjort dette med Vilje?

KARENO

Ja, med Vilje? Bogen er en eneste lang Overgang til Englænderne og Professor Gylling.

FRUEN

Saa er det jo jeg, som faar Ret alligevel da?

KARENO

Er det du, som faar Ret da, Elina?

FRUEN

Ja, om Professor Gylling. Naar Jerven ogsaa gaar over til ham.

KARENO

uden at svare, driver

Det var derfor, han opførte sig saa forstyrret igaaraftes. Han vidste med sig selv, hvad han havde gjort. standser, hen for sig. Men jeg begriber ikke hans Frækhed. Slig som han talte! Og slig som han haaned Professor Gylling!

FRUEN

Og det første, du gjorde imorges, det var at sende Pengene til ham igen! Nej, dig forstaar jeg ikke.

kaster sig paa en Stol.

KARENO

Du mener vel ikke, at jeg skulde laane Penge af den Mand nu, Elina?

FRUEN

Saa? Jeg mener ikke det?

KARENO

Efter dette? Efterat han har faldt mig slig i Ryggen?

FRUEN

Ja, har han egentlig faldt dig i Ryggen?

KARENO

Mig ogsaa. til Bordet, slaar op i Jervens Bog. Læs. peger. Da Fruen ikke vil se. Nej, se nu her, det er bare Indholdsfortegnelsen. Tre Angreb paa mig bare der. Bare i Overskrifterne.

FRUEN

Jaja, har han angrebet dig, saa faar du taale det. Du, som angriber alle.

KARENO

kaster Bogen paa Bordet, driver.

FRUEN

De Angreb dèr, tror jeg ikke Jerven har ment saa meget med. da ikke Kareno svarer. Han var jo her igaaraftes og var lige venlig mod dig som ellers? Kareno svarer ikke. Han lod ikke til at ha noget imod dig. Kareno svarer ikke. Og ialfald saa var det snilt af ham at laane dig Pengene.

KARENO

Jeg kan ikke ta imod dem.

FRUEN

Nej, det var en anden Sag, hvis man havde god Raad til at la være.

KARENO

Men hvad var det for Slags Penge, Jerven bød mig? Det var Honoraret for hans Bog, et Honorar for hans Angreb paa mig, Blodpenge. Dem var det, han vilde laane mig.

FRUEN

Tjaja.

KARENO

Det er jo en Haan. Han ved meget godt, at han har begaaet Forræderi, og nu vil han faa en Medskyldig. *standser.* Nej, jeg har aldrig set noget saa frækt, Gud straffe mig!

FRUEN

Det er bare saa besynderligt. Hvert Lys, som tændes for os, slukkes igen med det samme.

KARENO

Ja, vi har ikke Lykken med os for Øjeblikket. Men det er en Overgang. *i Udbrud.* Aa, lad bare Jerven beholde sine Penge! Jeg faar kanske et godt Svar fra Forlæggeren idag. Staa mig bi, Elina.

FRUEN

Nej, det driver nok til Eksekutions, som jeg har sagt.

KARENO

Nej, tænk, det kan jeg ikke tro. Der er noget, som siger mig det. *tar sig til Panden.* Men jeg faar vist sove lidt nu, det begynder at suse i mit Hoved, kender jeg. Elina, jeg vaagner om en liden Stund, om nogen Minutter, og da tar jeg fat igen. Aa, du skal se, hvad jeg kan gøre! *eksalteret.* Inat, mens jeg skrev, drog der Tanker som Bjælker gennem min Hjærne. Du tror det ikke, men jeg besvared alle Spørgsmaal og gennemskued Tilværelsen. Saa skrev jeg væk. Jeg syntes, jeg fik saa store Kræfter.

FRUEN

ved Étagèren, løfter Lysestagerne en for en; hen for sig

Ja, og kan ikke engang redde disse.

KARENO

Vær ikke saa sørgmodig, Elina. For jeg har store Ting fore. Det gjorde sin Virkning paa mig, at Jerven svigted. Det var ligesom jeg var bleven alene paa Jorden inat. Der staar en Væg mellem Mennesket og det udenfor; men denne Væg er tyndslidt nu, og jeg vil prøve at sprænge den, at støde Hovedet igennem den og se. *gentar.* Og se. Tror du mig?

FRUEN

Det forstaar jeg mig ikke noget paa.

KARENO

Vent bare. Jeg siger: Vent bare til mit Værk er færdigt. Lad os drives fra Hus og Hjem; men engang skal vi faa det bedre. Det ved jeg.

FRUEN

Det har du sagt saa ofte.

KARENO

Men nu ved jeg det. Og hvordan det end gaar, saa laaner jeg ikke Penge af Jerven. Hvad er det, Dere vil ha mig til? Før skal jeg betle. Men heldigvis, der er en Mand,

som læser mit Manuskript nu, han ser, hvad det er.

FRUEN

Og hvad vil du gøre, hvis Forlæggeren giver dig Afslag? Saa skal vi begynde paa det samme igen. henad Gulvet; forpint. Nej, Herregud, jeg er saa træt af alt dette nu. Det har varet i tre Aar. Og aldrig blir det anderledes.

KARENO

Men tre Aar er ingen langvarig Trængsel for en Mand som mig. For en Mand, som skal banke paa Folks Døre med saa husvilde Meninger som mine. Ti Aar er ikke engang længe. Det tænkte jeg paa inat.

Havegrinden høres.

FRUEN

tar en Beslutning

Jaja, nu faar vi se. Du brænder saa i Øjnene, Ivar, gaa og sov en Stund. Skal jeg vække dig?

KARENO

Nej, jeg vaagner selv. Om et Kvarter skal jeg kanske være oppe igen. Jeg vil bare blunde.

ind i Soveværelset.

FRUEN

lytter ved Døren i Baggrunden, aabner og ser ud, lukker. Aabner Køkkendøren

Ingeborg, er det du?

INGEBORG

Ja.

ind, rød og forpustet.

FRUEN

Du har været et Ærinde, hører jeg?

INGEBORG

Ja. Jeg kom just tilbage.

FRUEN

Kære Ingeborg, gaa et Ærinde igen. Men spis først.

INGEBORG

Jeg har spist.

FRUEN

Har du det? hen til Étagèren og tar Lysestagerne ned. Ingeborg, du maa pudse disse Stagerne lidt. Og naar du har gjort det, saa maa du med bortvendt Ansigt. saa maa du bringe dem ned i Byen og faa nogen Penge paa dem.

INGEBORG

Skal jeg bringe dem til . . . . .?

FRUEN

afbryder nervøst

Ja, du forstaar. Faa nogen Penge paa dem altsaa. Jeg trænger ikke Stagerne i nogen Dage.

INGEBORG

Nejnej.

FRUEN

Men du maa passe vel paa Sedlen. For det er næsten vigtigere med den end med Pengene.

INGEBORG

modtar Stagerne.

FRUEN

Vil du gøre det da, Ingeborg?

INGEBORG

Ja da. gaar.

FRUEN

Tak skal du ha.

Havegrinden slaar i.

Fruen finder sit Arbejde, sætter sig ved det runde Bord og syr. Hendes Udtryk er kummerfuldt, og hendes Bevægelser trætte. Hun rejser sig, stirrer ud af Verandadøren, sætter sig igen og syr. Da Havegrinden atter gaar, lytter hun spændt, rejser sig og iler mod Døren i Baggrunden. Hun er i stærk Sindsbevægelse. Det banker.

FRUEN

aabner

Ah! Værsaagod.

BONDESEN

ind

Godmorgen, Frue.

FRUEN

Godmorgen.

rækker ham Haanden.

BONDESEN

Er Hr. Kareno allerede udgaaet?

FRUEN

Nej, han sover. Han har arbejdet over inat. Vil De ikke sætte Dem?

tar selv Plads.

BONDESEN

trækker nogen Tidsskrifter op af Lommen

Det var disse Hæfterne. sætter sig. Og her sidder De saa alene, Frue?

FRUEN

Alene, alene.

BONDESEN

Det skulde De ikke gøre. De skulde ialfald gaa ud. Der er Solskin ude.

FRUEN

Ja, jeg har staaet her i Verandadøren og set paa det.

BONDESEN

Men De skulde gaa ud og se paa det. Ta en Trille og køre lidt, skyve en Baad paa Vandet og ro ud.

FRUEN

urolig

Nej, sid ikke og sig sligt noget.

BONDESEN

Og idag er der stor Udflugt paa Landet.

FRUEN

uvilkaarlig

Tænk! Og De skal med?

BONDESEN

Og jeg skal med, ja.

FRUEN

slaar om

Hør, Hr. Bondesen, jeg var vist lidt for ustyrlig igaaraftes. Jeg haaber, De ikke misforstod mig.

BONDESEN

Aa, langtfra.

FRUEN

Nej, for det vilde jeg nødig, at De skulde.

BONDESEN

Jeg misforstod aldeles ingen Ting. Jeg var hele Tiden paa det rene med, at De ikke var ustyrlig — som De siger — for min Skyld, men for en andens.

FRUEN

Hvilken andens?

BONDESEN

At De i Grunden slet ikke talte med mig engang, men med en anden.

FRUEN

Det mærked De ikke? Vel? Det forstod De slet ikke.

BONDESEN

Jeg sad her bare som til Vitterlighed paa Stolen. Jeg fik ikke ta Del i Tingen, ikke gribe ind. Jeg var bare Forklæde.

FRUEN

Nej, nu overdriver De. Fy, hvor De overdriver. Men nu skal vi ikke snakke mere om det . . . . . Nej, har De hørt dette med Jerven?

BONDESEN

Ja, at han er gaaet over? Jeg hørte det imorges. Og saa skrev jeg en liden Artikel om ham med det samme.

FRUEN

Imod ham?

BONDESEN

smiler

Nej. Ikke imod ham. For nu maa han støttes.

FRUEN

Ja, ikke sandt? For det er ikke saa gruelig galt, det han har gjort?

BONDESEN

ler

Aa nej, ikke egentlig det. Fra mit Standpunkt.

FRUEN

Nej, ikke sandt?

BONDESEN

For vi skal jo allesammen den Vej. Sent eller tidligt.

FRUEN

Hvordan det?

BONDESEN

Jo, for engang blir jo alle Børn voksne. Hvis de ikke dør.

FRUEN

Ja, tænk, naar man ser det slig, saa blir det saa naturligt.

BONDESEN

med et Skuldertræk

Kære, jeg har jo selv gennemgaaet Krisen. Været saa radikal og frigjort og tapper, at det var en Lyst. Saa kom det Øjeblik, da jeg begyndte at betænke mig.

FRUEN

Ja, hvad gjorde De da?

BONDESEN

Jeg tvivled lidt paa Abeteorien først. Saa ophørte jeg lidt efter lidt at slaa om mig med Sinclairs-Visen og »hvad som hændte nedpaa Fredrikshald«. For det er nu ogsaa et Slags Abeteori.

FRUEN

Ja, og hvad saa?

BONDESEN

Ja, saa var der en hel Del flere Ting. Men saa gik jeg altsaa over. I rimelig Tid.

FRUEN

Til Modpartiet da?

BONDESEN

Ærligt og redeligt til Modpartiet. Til Arbejde i et andet Blad, for en anden Sag.

FRUEN

Men kunde De det? For der skal nok Mod til saant?

BONDESEN

Det var nok heller saa, at jeg ikke kunde noget andet. Saan var mit Mod.

FRUEN

Men saa blev De vel angreben?

BONDESEN

Ja, i Bladene? Ho-ho! Men jeg fik ogsaa min Støtte. Og naar man faktisk skal den Vej engang, saa.

FRUEN

Ja, sandelig jeg føler, at jeg vilde ha gjort akkurat det samme som De. Saa kom man da til Ro engang og leved ikke længer saan paa det uvisse i Livet.

BONDESEN

Nej, det har De Ret i. Man føler sig ikke længer saa oprevet, der blir stillere inde i én, man faar Fred.

FRUEN

Tror De, at Ivar ogsaa kommer til at gaa over slig med Tiden?

BONDESEN

Det vil jeg tro. Jeg forstaar ikke, hvorfor Hr. Kareno skulde være den eneste iblandt os, som ikke saa Vejen. Men det kan ta Tid.

FRUEN

Ja, desværre, det kommer vist til at ta lang Tid ogsaa.

BONDESEN

smiler

De siger »desværre«. Det skulde Deres Mand høre.

FRUEN

Det vilde kanske være mig ligegyldigt.

BONDESEN

Hvilket vilde kanske være Dem ligegyldigt, Frue?

FRUEN

Nej, ingenting. Min Mand sover.

BONDESEN

Ja, hvor her er stille i hele Huset!

FRUEN

Hvad skal De gøre paa Landet idag?

BONDESEN

More os. Drikke lidt Champagne, danse lidt.

FRUEN

Danse ogsaa? Tænk, jeg er heller ikke ældre, end at jeg husker, hvordan det var at danse.

BONDESEN

bedende

Følg med paa Turen, Frue. De skal faa det saa hyggeligt.

FRUEN

Nej, kan jeg følge med paa nogen Tur, tror De!

BONDESEN

Vi skal bære Dem paa Hænderne.

FRUEN

slaar om

Hr. Bondesen, De har Ret i det, at det var mest for en andens Skyld, jeg var saan igaaraftes.

BONDESEN

Men det behøver De jo ikke at gaa til Bekendelse om, Frue. Det saa jeg.

FRUEN

Ja, Gud, jeg var saa fortvivlet. Jeg vilde prøve det ogsaa.

BONDESEN

Og opnaaed De Deres Hensigt?

FRUEN

Nej. Jeg opnaaed ingenting.

BONDESEN

Det var Skade. For De gjorde ikke smaa Anstrængelser.

FRUEN

inderligt

Vær ikke ondskabsfuld! Kære, vær ikke det! De skulde vide, hvad det vilde sige at være mig. Hvordan tror De, vi har det? Imorges sendte han Pengene tilbage til Jerven, og nu staar vi der igen. Han tænker ikke paa mig, tænker ikke paa sig selv heller, men bare paa sit Arbejde, bare idelig paa det. Saan har det gaaet i tre Aar. Men tre Aar er ingen Tid, siger han, ti Aar er ikke engang nogen Tid, siger han. Naar han kan bære sig saan ad, saa er han ikke glad i mig længer, tænkte jeg. Jeg ser ham ikke engang om Natten altid, han sidder her ved Bordet da ogsaa, han arbejder over til den lyse Morgen. Det er virkelig saa galt altsammen. Saa blev jeg aldeles forstyrret af Tanker, jeg kunde ha brændt hans Manuskripter, jeg blev skinsyg paa Ingeborg og sa hende op . . . . .

BONDESEN

Ingeborg, hvem er det?

FRUEN

Det er Pigen.

BONDESEN

Hun, som kom ind med Kaffeen igaaraftes?

FRUEN

Ja.

BONDESEN

smiler og ryster paa Hovedet.

FRUEN

Nej, det var dumt, jeg ved det. Men jeg var jo aldeles ikke til for ham, og det maatte ha sin Grund, tænkte jeg. Nu kom Falken imorges; De ved, Falken? Tror De, han vil ha den herinde?

BONDESEN

Hvor vil han ha den da?

FRUEN

Han vil vist slet ikke ha den, forstod jeg. Nu staar den paa Gulvet inde i Soveværelset. Nej, og saan er det hele Tiden.

BONDESEN

rømmer sig

Sagen er den, Frue, De er jo for ung til bare at være saan gift Kone og ikke mere.....

FRUEN

Ja, det er jeg for ung til. Det er netop det, jeg er.

BONDESEN

Og det bør han kunne indse.

FRUEN

Men det indser han slet ikke. Nej da. Han er saa sikker paa, at han har mig helt og holdent. efter et Ophold. Men det burde han la være med nu.

BONDESEN

Ja, hvad mener De med det?

FRUEN

tier.

BONDESEN

Vil De vise ham noget andet herefter?

FRUEN

tier.

BONDESEN

Tilgiv mig, hvis jeg spurgte nærgaaende. Det skulde bare glæde mig, om jeg kunde være Dem til nogen Tjeneste.

FRUEN

ser paa ham

Tak fordi De kom nu, Hr. Bondesen. Jeg vented Dem lidt. Jeg var saa trist, og De fører et saant Liv med Dem. Godmorgen! sa De. Og det var ligesom en Fryd for Dem at sige Godmorgen.

BONDESEN

Det var det ogsaa. At sige Godmorgen til Dem.

FRUEN

Jeg var lidt bange for Dem igaar. Husker De, da De talte om de Hæfterne der?

BONDESEN

Ja?

FRUEN

De vilde bringe dem tilbage idag, sa De. Og saa spurgte De, hvornaar min Mand var hjemme.

BONDESEN

Javel?

FRUEN

Men tænk, jeg havde Følelsen af, at De spurgte, hvornaar min Mand ikke var hjemme. Og saa blev jeg lidt bange for Dem.

BONDESEN

Er De bange for mig nu ogsaa?

tar efter hendes Haand.

FRUEN

trækker sig lidt bort

Nej, ikke nu . . . . . Ja, misforstaa mig ikke nu heller, jeg er ikke meget dristig, men . . . . .

BONDESEN

smiler

Men vær ganske rolig, jeg misforstaar ikke noget. Jeg sidder jo fremdeles og er artigt Forklæde.

FRUEN

Nej, Forklæde? Nu? Tror De det, De! slaar om. Og skal der være mange Damer med paa Landet? Skal Dere køre derud?

BONDESEN

Ja. Vognene er bestilte. Og Champagnen og Musiken fører vi med os.

FRUEN

Skal Jerven ogsaa med? Og Frøken Hovind ogsaa?

BONDESEN

De er ialfald budne.

FRUEN

Har Dere ofte slige Ture?

BONDESEN

Der er en særlig Anledning idag. Det er Fødselsdag i Banden.

FRUEN

rykker til

Fødselsdag?

BONDESEN

Ja? Hvad saa?

FRUEN

Nej, ingenting. Jeg kom bare til at tænke paa, at vi ogsaa har Fødselsdag idag. smiler sørgmodigt. Men uden nogen videre Festligheder.

BONDESEN

A? Er det Hr. Karenos Fødselsdag allerede idag?

FRUEN

Ja.

BONDESEN

Gratulerer ..... Naa ja, dette med Champagnen og Musiken er nu bare nogen Narrestreger ogsaa. Der kan være udmærkede Fødselsdage uden det.

FRUEN

Aa, men det er Fest ialfald. Tænk bare det Ordet: Fest! Jeg ser altsammen, glade Herrer, Blomster i Knaphullerne, Hatten bag i Nakken, Latter og Smil. Knap mine Handsker, knyt mit Skobaand! Med Fornøj-else, Frøken, og morer De Dem godt? Saa stiger en op

paa en Sten og holder Tale, og saa ler man højt, naar det gaar galt. Og saa spiller Musiken.

BONDESEN

Og saa danser man.

FRUEN

Ja, og saa danser man. urolig, rejser sig smilende. Det er jo latterligt, jeg sidder her formelig og er med.

BONDESEN

indstændig

Ja, kan De ikke være med?

FRUEN

Nej, nej, aldeles ikke.

kaster et Blik ud af Verandadøren, vender sig om, gaar ham nærmere og staar et Øjeblik og ser paa ham bagfra.

BONDESEN

vender sig

Hvad stod De og saa paa, Frue?

FRUEN

sætter sig

Hvorfor siger De, at De er Forklæde?

BONDESEN

Naa ja, Forklæde eller Endresen eller N. N., det kan bli det samme.

FRUEN

Jeg har slet ikke kaldt Dem Endresen idag. Har jeg vel?

BONDESEN

Nej, det har De vist ikke, forresten. Men det forundrer mig.

FRUEN

Nej, jeg har lagt det paa Minde. Jeg har tænkt paa Dem.

BONDESEN

griber hendes Haand

Frue, er det sandt?

FRUEN

Ja, det er sandt. Og jeg gik og vented paa Dem nu. trækker sin Haand til sig, rejser sig; slaar om. Det var disse Hæfterne, De vilde levere tilbage? Tak, jeg skal bare lægge dem over til ham.

lægger Tidsskrifterne over paa Karenos Bord.

BONDESEN

der ligeledes har rejst sig

Vil De ha mig ud nu? da ikke Fruen svarer. Gik De og vented paa mig?

FRUEN

Ja, for jeg maatte ha nogen at snakke med.

BONDESEN

Kære Frue, vilde De bli meget sint, hvis jeg sa Dem noget?

FRUEN

ser ned

Ja, sig ikke noget.

BONDESEN

Bare det, at De har faaet mig til at opgi Landturen idag. Jeg rejser ikke med.

FRUEN

Men hvorfor ikke det?

BONDESEN

Nej, den lokker mig ikke længer. Den blir saa tom. Naar ikke De er med.

FRUEN

Nej, kære, sligt maa De ikke sige. Vel? De maa huske paa . . . . .

BONDESEN

i stærk Bevægelse

Jeg husker ingenting. Jeg bryder mig ikke om noget. Faar jeg heller se Dem iaften? Kom ud, kom ned i Byen . . . . .

FRUEN

uvilkaarlig

Nej, ikke ned i Byen.

BONDESEN

Hvor De vil. Her? Her udenfor?

griber hende om Livet og kysser hende.

FRUEN

Nej! Nej! Slip mig! slaar selv Armene lidenskabeligt om ham, men slipper ham igen straks, river sig løs; stakaandet. Nej, hvad gør De? Er De aldeles . . . . . De glemmer . . . . .

BONDESEN

bønfaldende

Kære, hør . . . . .

FRUEN

Hys! lytter med bølgende Bryst. Nu er han oppe. Gaa, gaa. Aa nej, vær. Gaa ikke alligevel.....

BONDESEN

tar hende om Livet

Her nede ved Hjørnet Klokken otte?

FRUEN

hurtigt

Ja.

I dette Øjeblik gaar Døren til Soveværelset op, og Kareno kommer ind. Han viger et Skridt tilbage for, hvad han ser. Bondesen slipper Fruen.

KARENO

Ah!

BONDESEN

bukker

Jeg skulde ..... Det var Hæfterne.....

FRUEN

til Kareno

Du sov ikke længe?

KARENO

fatter sig

Nej. Nej, jeg kunde slet ikke sovne.

langsomt fremad Gulvet.

BONDESEN

Jeg har bragt tilbage de Hæfterne, De var saa snil at laane mig. Tusind Tak for Laanet. hen til Skrivebordet og tar Hæfterne, hans Hænder skælver. Det var overordentlig interessante Sager.

leverer Kareno Hæfterne.

KARENO

Tak. lægger Hæfterne paa Bordet, gaar langsomt til Verandadøren og ser ud; tankefuld. Vakkert Vejr, ser jeg.

BONDESEN

Henrivende. Ingen Vind, bare Solskin og Varme.

KARENO

vender sig

Elina, faar jeg lidt Frokost?

FRUEN

gaar nogle Skridt mod Køkkendøren

BONDESEN

Det er ganske usædvanlig mildt. For denne Aarstid at være.

KARENO
bort fra Verandadøren

Ja, det er godt, saalænge det varer ved slig. Saa kan jeg sidde i Haven og arbejde. til Fruen. Lidt Mad da, du!

FRUEN

Javel, javel, paa Øjeblikket. Forresten har ikke jeg heller faat Frokost endda.

gaar til Køkkendøren.

BONDESEN
finder sin Hat

Ja, Tusind Tak for Laanet, Hr. Kareno. bukker. Godmorgen.

KARENO

Godmorgen.

FRUEN
følger Bondesen til Døren i Baggrunden

Jeg skal aabne. Godmorgen, Godmorgen. lukker Bondesen ud, gaar atter til Køkkendøren. Uden at se paa Kareno. Hvorfor sov du ikke en Stund? Du kunde trænge det.

KARENO

Hør, Elina, hvad var det egentlig for

en . . . . ? Det var da en besynderlig Stilling, jeg fandt dig i, da jeg kom ind?

FRUEN

Stilling? Saa?

KARENO

Jeg saa næppe fejl, tror jeg. Der gik et Stik gennem mig med det samme.

FRUEN

Jeg ved ikke, hvad du snakker om.

KARENO

Men i Jesu Navn, havde han ikke Armen om dig da, Manden?

FRUEN

svarer ikke.

KARENO

Jeg har aldrig set Magen. Hele Armen. Hvorfor gjorde han det?

FRUEN

ligegyldigt

Nej, det var ikke hele Armen.

KARENO

Jeg forstaar simpelthen ikke, hvad dette var for Slags Opvisning. Du maa da virkelig ikke tillade den — det Menneske at være næsevis ialfald.

FRUEN

Jeg ved ikke, hvem du taler om. Men Hr. Bondesen var ikke næsevis. Ikke mod mig.

KARENO

stirrer en Stund paa hende

Saa? Nejnej, gærne for mig . . . . . Hvad vilde han egentlig her idag forresten?

FRUEN

Han vilde levere tilbage de Hæfterne, han havde laant, jo.

KARENO

Ja, men ellers? For det tar da ikke saa lang Tid at lægge nogen Tidsskrifter ud af Lommen.

FRUEN

aabner Køkkendøren og ser ud.

KARENO

Hører du ikke? Hvad vilde han ellers, spørger jeg?

FRUEN

Ellers? Hvad han vilde ellers? Jeg ved ikke, at han vilde noget mere. Vi blev siddende og snakke.

KARENO

Hvad om?

FRUEN

Uf, nej, skal jeg nu virkelig begynde at gi dig Forklaringer ogsaa!

KARENO

Ja, netop. Det trænges, synes jeg.

FRUEN

ler

Ak, det begynder snart at interessere mig mindre, hvad du synes.

KARENO

Hvad siger du?

FRUEN

Ingenting. For Guds Skyld, la os ikke stige op paa Stolene og snakke til hverandre ..... Hvad jeg vilde sagt, Smørogbrødene staar færdige herude, ser jeg; skal jeg bære dem ind?

KARENO

Her kommer Folk i de besynderligste Ærinder. Og naar jeg tilfældigvis stiger ind, saa ser jeg ..... Men det er mig det samme. Naar du bare finder dig i det selv, saa.

FRUEN

Skal jeg sætte ind Maden, spørger jeg?

KARENO

hæftigt

Nej, Tak, har jeg sagt.

FRUEN

ud i Køkkenet.

Kareno gaar om i Stuen i stærk Sindsbevægelse, standser og stirrer ned i Gulvet, ryster paa Hovedet og gaar igen. Han kaster sig paa en Stol.

Havegrinden høres. Det banker paa Døren. Kareno rejser sig.

JERVEN

ind. Træder ikke straks bort fra Døren. Slaar an en let Tone

Godmorgen, du.

KARENO

Godmorgen.

JERVEN

Jeg vilde bare hilse paa dig lidt. rækker frem Haanden, som Kareno modtar uden at se paa ham. Du ser noget medtat ud idag, synes jeg.

KARENO

svarer ikke.

JERVEN

frygtsomt spøgende

Sa du, at jeg var træt?

smiler ydmygt, sætter sig.

KARENO

Du er ikke synderlig velkommen til mig idag, Jerven.

JERVEN

Nej, jeg forstaar det. Du har sendt mig et Brev imorges.

KARENO

Ja, du skal ha Tak for Tilbudet, men jeg kan ikke laane de Penge af dig.

JERVEN

efter et Ophold; bøjet

Jeg vil alligevel bede dig om det, Kareno.

KARENO

Nej, er det i dèt Ærinde, du er kommet, saa kan du lige saa gærne gaa igen med det samme. Saa meget vil jeg sige dig.

JERVEN

Det er min Bog, som er kommet os imellem, forstaar jeg?

KARENO

Ja, det er din Bog.

JERVEN

Du mærked altsaa ikke noget særligt i den Bog? Du syntes ikke, der stod noget mellem Linjerne?

KARENO

Nej. Hvad skulde det være?

JERVEN

tier.

KARENO

Nej, det mærked jeg ikke.

JERVEN

Jeg tænkte, at du, som kendte mig saa vel, vilde ha set, at det havde kostet mig endel at skrive den Bog slig.

KARENO

Det kan jeg ikke sige, at jeg havde noget Indtryk af. Jo, én Gang i Begyndelsen, kanske. Du blev usikker og syntes at betænke dig, du slog Øjnene ned.

JERVEN

Der er flere Steder saan.

KARENO

Naavel, en liden Rødme paa Kind, en let Forvirring! Du kom da snart over det og skrev videre.

JERVEN

Det var jeg nødt til.

KARENO

Saa? Var du det?

JERVEN

Havde jeg skrevet min Afhandling anderledes, saa vilde jeg ikke blevet Doctor.

KARENO

A? Men Doctor maatte du bli?

JERVEN

Ja, ellers vilde jeg ikke faa Stipendium.

KARENO

Det tror jeg ikke. Hvem har sagt det?

JERVEN

Professor Gylling.

KARENO

efter et Ophold

Ja, det er en anden Sag. Naar han har sagt det.

JERVEN

Fra den Dag, Professor Gylling kom til mig og gav mig dette gode Raad, saa vidste

jeg, hvad jeg havde at holde mig til. Det er Haanden, som bestemmer Handskens Numer.

KARENO

Og Stipendiet maatte du ha? Absolut? Du kunde ikke leve ellers?

JERVEN

Jo. Men jeg kunde ikke gifte mig uden det.

KARENO

Hvor du har altsammen udtænkt, Jerven! Ved du forresten, at dette begynder at stille dig i et lidt mærkeligt Lys?

JERVEN

Jeg forstaar, at det maa synes saa for dig.

KARENO

Ja, tænk, det synes saa for mig ..... Og da Handelen var gjort og Varen solgt, saa kom du og la Pengene i min Haand. I min Haand! Disse Penge! Hør, jeg ved ikke rigtig, hvad jeg kan kalde dette. Det vil sige, jeg ved saa altfor vel, hvad jeg kan kalde det.

JERVEN

Ja, du ved vel det.

KARENO

Ja da, det ligger mig lige paa Tungen. Nuvel, Tingen er i Orden. Vore Veje skilles, men det taber du jo ikke paa, du faar din Løn. Men saa begriber jeg bare ikke din Opførsel her igaaraftes, alle dine ivrige Fornægtelser af Professor Gylling. Hvad skulde de til? Jeg har aldrig hørt dig slig før, du var mer stortalende end nogensinde, slog det ene Smæld efter det andet, stødte ham foragtfuldt fra dig. Jeg forstaar ikke, hvad du mente at tjene paa det.

JERVEN

Nej, det mente jeg ikke at tjene noget paa. Jeg syntes bare, jeg havde endnu en Frist, du vidste ikke noget. Det var en Tilfredsstillelse for mig at sprælle endda, jeg havde nogen Timer.

KARENO

En stakket Frist.

JERVEN

udbrydende, knytter Hænderne

Men endnu staar jeg, hvor jeg stod! Man har faat mig til at bekende en Lære

paatværs af mine Meninger; men i mit Indre er jeg den samme som før. Man faar mig ikke af Pletten der, aldrig.

KARENO

Ha-ha. Nej, ikke sandt? Nej, vig bare ikke af Pletten i dit Indre, gør ikke det, aldrig. Ha-ha.

JERVEN

saaret

Det ler du af? Hvad ved du om det? Jeg staar urokkelig paa mit gamle Standpunkt, siger jeg dig. Ja.

KARENO

stirrer en Stund forbauset paa ham

Jaja, Jerven. Men undskyld, nu har jeg ikke Tid længer. Og det koster mig ogsaa lidt Overvindelse at snakke med dig mere.

begynder at ordne Papirer paa Bordet.

JERVEN

rejser sig straks; ydmyg

Jeg skal gaa.

KARENO

Ja, for det fører jo ikke til noget heller, at vi fortsætter.

JERVEN

indtrængende

Jeg har et Ærinde til dig, Kareno. Ta imod Pengene. Gør det. Jeg beder dig indstændig.

KARENO

langsomt

Men kære Mand, har du da ingen Skam længer!

JERVEN

Det gælder saa meget for mig, og jeg skulde ikke tigge dig om det, hvis der var nogen anden Raad. Nathalia kom til mig imorges, vi talte om dig. Hun var tilstede, da jeg aabned dit Brev, og hun fik Øje paa Pengene.

KARENO

Ja?

JERVEN

Saa vilde hun læse Brevet. Og det maatte hun faa.

KARENO

Jaja?

JERVEN

bevæget

Nej, saa er der egentlig ikke noget mer. Hun gav mig Ringen tilbage.

KARENO

Ringen?

JERVEN

Hun hæved Forlovelsen.

KARENO

Hvad? Det gjorde hun ikke?

JERVEN

tar Ringen op af Vestelommen og betragter den

Hun trak den bare af Fingeren og gav mig den.

KARENO

Sa hun ikke noget?

JERVEN

Hun forstod, hvad jeg havde gjort, sa hun. At jeg havde gjort noget galt, sa hun. Det forstod hun af dit Brev.

KARENO

Og saa gik hun? Uden Forklaring?

JERVEN

Aa nej, hun forklarte sig ogsaa. Du saa igaaraftes, hvordan hun er, begejstret og tillidsfuld, voldsom. Ingen Middelvej. Det havde glædet hende saa meget, at jeg kunde laane dig de Penge, og at du vilde modta dem. Men imorges fik jeg dem altsaa tilbagesendt, og det var ikke til at misforstaa.

KARENO

Der ser du, Jerven! Lønnen, Lønnen i mangehaande Skikkelser.

JERVEN

Men du kan redde mig endda. Jeg spurgte hende: du gir mig Ringen tilbage, er det for altid? Ja, svared hun. Men det kan kanske rettes, sa jeg, det er ikke forsent endda, jeg gaar til Kareno og forklarer ham Sammenhængen. Ja, gaa til Kareno, sa hun.

KARENO

Du har ingenting at gøre hos mig. I den Sag.

JERVEN

Hun tror paa dig, du gjorde Indtryk paa hende. Hun har talt bare om dig siden. *med Haanden til Lommen.* Ta Pengene.

KARENO
langsomt

Jeg tar naturligvis ikke Pengene.
stikker en Bunke Papirer under Armen.

JERVEN

Skal du ud i Haven og arbejde?

KARENO

Ja. Naar du er gaaet. Hvorfor spørger du om det?

JERVEN

Nej, for ingenting.

KARENO

For jeg vil være alene derude.

JERVEN
bønfaldende

Kareno, før du gaar . . . . .

KARENO

stamper i Gulvet

Jerven!

JERVEN

gaar mod Døren.

KARENO

efter ham

Og endnu ét: gaa og giv de Penge til Præsterne.

tilbage til Bordet.

JERVEN

ud.

Havegrinden falder i.

FRUEN

ind.

KARENO

Jerven var her.

FRUEN

svarer ikke.

KARENO

Jeg siger, Jerven var her.

FRUEN

Javel. Jeg hørte, hvad du sa.

KARENO

Jeg hørte ialfald ikke, hvad du svarte. Det interesserer dig kanske ikke?

FRUEN

Nej, det gør det egentlig ikke.

KARENO

Du er bleven saa kontant, siden du havde dette Besøg imorges.

FRUEN

Men kære Ivar, hvad angaar det mig, at Jerven var her?

finder sit Sytøj.

KARENO

Det er galt fat med Jerven. Hans Forlovede har brudt med ham.

FRUEN

Brudt?

KARENO

Givet ham Ringen tilbage.

FRUEN

Hvorfor har hun det?

KARENO

Hvorfor? Fordi hun ikke vilde ha ham længer, formodentlig. Hun forstod, at han havde solgt sig.

FRUEN

trækker paa Skuldrene.

KARENO

Jeg holder med hende. Det var stolt gjort. Men det synes vel ikke du?

FRUEN

Det forstaar jeg mig ikke paa.

KARENO

irriteret

Nej, det kan du ha Ret i. Det ligger altfor fjærnt fra dig. Du vilde ikke ha gjort det.

FRUEN

Nej, jeg er vist noget taalmodigere. Jeg vilde ha holdt ud. I nogen Aar.

KARENO

For din Stolthed den skal ikke trykke for mange.

FRUEN

Nu er det du, som har Ret. Jeg taaler altfor meget.

KARENO

Ja, du taaler altfor meget.

FRUEN

Alt det, jeg har taalt af dig, for Eksempel.

KARENO

Om Forladelse, du taaler ogsaa meget af andre.

FRUEN

Hvad mener du med det?

KARENO

Dermed mener jeg, at du staar her og lar dig omfavne af et fremmed Mandfolk, uden at gi ham en under Øret.

FRUEN

med et Skuldertræk

Skal vi nu begynde paa det igen!

KARENO

begynder at drive paa Gulvet

En saan stakkars rund Fyr. Der er nogen Insekter, som man kalder for Fedtpølser, det er Kryb. Jeg siger det bare.

FRUEN

tier.

KARENO

Men han er pent klædt, du? Han er pent klædt.

FRUEN

tier.

KARENO

Hvordan var det, brugte han ikke broderet Lommetørklæde?

FRUEN

Det har han formodentlig Raad til.

KARENO

Ja da. Og saa klædte det ham.

FRUEN

Det gjorde det ogsaa, ja.

KARENO

Naa, men hvad blev Dere nu enige om? Ikke fordi det rager mig, naturligvis; for jeg er jo bare din Mand.

FRUEN

Hvis jeg ikke vidste bedre, saa skulde jeg tro, du var bleven skinsyg.

KARENO

standser

Skinsyg? Hør nu, Elina!

FRUEN

Jaja, saa hold nu op med dette engang.

KARENO

Skinsyg? Ha-ha. driver. Nej, men efter det, jeg saa af Dere for lidt siden med mine egne Øjne, saa kan jeg vente mig mere. Jeg saa det nemlig, peger. jeg kom lige ud af den Dør. Og du taalte det. Saa ligger det nær at spørge: hvad er nu det næste? Et Stævnemøde?

FRUEN

efter et Øjebliks Betænkning, pludseligt og ubehersket

Ja. Et Stævnemøde. kaster sit Arbejde paa Bordet, rejser sig og træder et Skridt frem. Et Stævnemøde.

KARENO

staar og ser en Stund paa hende; halvt forundret, halvt bebrejdende

Elina!

FRUEN

Jo, et Stævnemøde. Hvad mere vil du vide?

KARENO

koldt

Nej, ingenting. Bare det, at jeg helst bør være langt borte da. Saa jeg ikke kommer til Ulejlighed igen. driver.

FRUEN

tar atter sit Arbejde.

KARENO

Dette begynder at bli lystigt. Har ikke du ogsaa et Indtryk af det?

FRUEN

Jo. Det er en glædelig Fødselsdag, stor Fest i Familjen.

KARENO

Det har ikke hændt før i disse tre Aar. Jeg har vist ikke kendt dig ordentlig før.

er standset ved Étagèren.

FRUEN

kaster atter Arbejdet og rejser sig

Nej, dette er uudholdeligt længer.

KARENO

Nej, sid du, Elina, det er mig, som skal gaa. Jeg skal arbejde.

FRUEN

sætter sig igen.

KARENO

Du skal faa Stuen til fri Forføjning igen. Til hvad du vil ha den . . . . . Men jeg staar her og ser paa, at Lysestagerne er borte. Hvor er de henne?

FRUEN

usikkert

Lysestagerne?

KARENO

Jeg spørger, hvor de er henne?

FRUEN

Jeg bad Ingeborg om at pudse dem.

KARENO

Ja, for det lader til, at usædvanlige Ting foregaar her i Huset. Og jeg kan ikke sætte mig selv helt udenfor i alt. Du bad altsaa Ingeborg om at pudse Stagerne?

FRUEN

Ja.

KARENO

tar sine Skrivesager

Skulde der komme noget Brev, saa raab ud i Haven til mig.

ud Verandadøren.

Fruen et Øjeblik hensunken, rejser sig hæftigt og gaar frem og tilbage paa Gulvet. Hendes Miner og Bevægelser er forpinte.

Havegrinden høres. Ingeborg ind fra Køkkenet. Hun bærer en Pakke.

FRUEN

Naa?

INGEBORG

afvikler Pakken

Nej, de vilde ikke ha Stagerne. Jeg var hos to Stykker.

FRUEN

Ikke det?

INGEBORG

Nej, de var ikke ægte, sa de.

sætter Stagerne paa Étagèren.

FRUEN

Hvad? Var ikke Stagerne ægte?

INGEBORG

Nej, det var ikke ægte Sølv, det var bare noget Plet, sa de.

FRUEN

Det er noget Snak. Stagerne, som vi har faaet hjemmefra.

INGEBORG

Ja, men det sa de begge to. Og saa syntes jeg ikke, det var værd at gaa til flere.

FRUEN

Det er noget Snak. Tror du, Far og Mor, som er saa oprigtige Folk, vilde gi os nogen uægte Sager?

INGEBORG

Ja, jeg kan gærne prøve en Gang til, hvis Fruen vil.

FRUEN

Aa nej, nu faar det være. Men jeg vil bare ikke, du skal tro, at det er Plet, Ingeborg. For vi har faat dem hjemmefra.

INGEBORG

Nej, det synes jeg ogsaa, men.

FRUEN

Jaja, Tak, saa var der ikke mer da. Du siger ikke noget om dette, forstaar du. Fortæller ikke, hvor du var henne, da du var ude.

INGEBORG

Nej da. ud.

FRUEN

undersøger Stagerne, banker paa dem, lytter

Plet? sætter Stagerne tilrette, aabner Verandadøren og raaber. Ivar! Kom her et Øjeblik.

KARENO

lidt efter ind

Er Brevet kommet?

FRUEN

Jeg vilde vise dig Stagerne.

KARENO

Naa, ja, men her er ikke kommet noget Brev?

FRUEN

Jeg vilde vise dig Stagerne, siger jeg. Dèr staar de. Det er bedst, at du faar Rede paa, hvad det er for usædvanlige Ting, jeg foretar mig her i Huset.

KARENO

angrende

Nej, kære Elina, snak ikke slig.

FRUEN

Hvad mente du egentlig, at jeg havde gjort med Stagerne?

KARENO

Nej, jeg var bare ophidset.

FRUEN

Ja, men jeg vil vide det.

KARENO

Jeg gjorde mig ikke nogen større Tanke med det. Jeg tænkte, hvis det skulde gaa saa galt, at Fogden kom, saa maatte han finde alt, vi havde. Det var det, som faldt mig ind. Du faar tilgi mig, Elina.

FRUEN

Det gaar ikke an at være saa urimelig. Du blir værre og værre; tilslut faar jeg ikke røre mig, uden at du skal vide hvorfor.

KARENO

Jo, jeg skal ikke vogte paa dig. Jeg har tænkt paa det.

FRUEN

Jeg skal gøre vidløftige Bekendelser for den mindste Ting. Jeg er sikker paa, at om jeg for Eksempel gaar ud af Døren iaften, bare ud paa Gaden, saa blir der stor Opstandelse.

KARENO

Nej da, Elina.

FRUEN

Kanske følger du efter og kiger ogsaa.

KARENO

Nej, hvad er det, du siger! Vær nu ikke urimelig du heller. Gaa paa Gaden, gaa hvor du vil, jeg skal sidde lige rolig her. Tror du, jeg er saa simpel?

lægger Armen om hende.

FRUEN

gør sig fri

Uf, nej, ikke det.

KARENO

Elina, lad os ikke være Uvenner mer. Jeg sad nede i Haven og tænkte paa det. Det gaar ikke an.

FRUEN

Nej, det synes jeg ogsaa.

KARENO

Han var altsaa ikke nærgaaende mod dig idag, Bondesen? Sig mig bare det.

FRUEN

Nej, han var ikke det.

KARENO

Det var det, jeg frygted for. Jeg syntes, han var kommet dig saa nær. Med Armen. Og at han saa paa dig med en saan Kendermine. Det var det, jeg ikke taalte. Du skal ikke være misfornøjet med mig for det, Elina, jeg kunde ikke for det. Træt er jeg ogsaa, jeg har ikke sovet inat.

FRUEN

Ja, hvorfor sover du ikke?

KARENO

Nu? Nej, nu vil jeg arbejde. Man har forstyrret mig saa i det sidste, jeg har formelig gaaet her og havt Modtagelse. Paa den Maaden gaar det ikke. Aa, jeg føler mig stærkere og stærkere for hver Time! Det skal ikke slaa mig ned, at Vennerne forraader mig, tværtimod . . . . . Du ser ikke paa mig, Elina, og du hører saa ligegyldigt paa det, jeg siger?

FRUEN

Jeg hører, hvad du siger.

KARENO

Ja, men du staar saa ligegyldig og tænker paa andre Ting.

FRUEN

tar sit Arbejde, sætter sig.

KARENO

Vi har været lidt i Totterne paa hinanden idag. ler. Det var stygt gjort af os. Men nu er vi lige gode Venner for det; ikke? Vi er endda bedre Venner nu bagefter.

FRUEN

Ved du, hvormange Klokken er?

KARENO

Jeg skal gaa ud i Køkkenet og se.

vil gaa.

FRUEN

Nej, Tak, det behøves ikke.

KARENO

Idag maa jeg faa Svar fra Forlæggeren. Jeg venter hvert Øjeblik Brevet. Og jeg har

det Haab, at det blir et godt Svar, jeg faar; det tør være forbi med vore Vanskeligheder idag, Elina. Hvad vil du sige da?

FRUEN

Hvem er det, som bor hernede paa Hjørnet, ved du det?

KARENO

Paa Hjørnet? Nej.

FRUEN

Der er altid saa oplyste Vinduer.

KARENO

smiler

Slige Indfald, som du har! Men spørg mig om mere, Elina. Jeg ved ikke, hvormange Klokken er, og hvem der bor nede paa Hjørnet; men spørg mig bare alligevel om noget. Saa jeg faar være gode Venner med dig.

FRUEN

efterser og begynder at reparere et sort Slør.

KARENO

indsmigrende

Du gør dig saa istand, synes jeg. Hvad skal det betyde, mon?

FRUEN

svarer ikke.

KARENO

Du er ikke rigtig blid paa mig endda, kan jeg forstaa. Og det siger jeg ikke noget om. Men du er nok glad i mig; vel? nærmer sig og betragter hende. Du har slige nogen blanke Haar nedad Nakken.

rører forsigtigt ved hendes Nakkehaar.

FRUEN

retter sig op med et Ryk.

KARENO

smiler

Kære, jeg vilde bare . . . . . Du er bleven saa nervøs. Og saa tankefuld. Hvad tænker du paa? sætter sig ved Siden af hende. Hvad, min lille Bondepige?

lægger Armen om hende.

FRUEN

Uf, nej, plag mig ikke.

flytter sig bort.

KARENO

Kan du slet ikke glemme denne Striden idag du, Elina? Den er glemt fra min Side.

Hvad bryder jeg mig om, hvad Bondesen sa til dig! Jeg vil ikke vide det længer, slet ikke. Du lo selv af altsammen, det er jeg sikker paa. En saan pyntet Mand.

FRUEN

Jeg forstaar ikke, hvad Fornøjelse du kan ha af at laste Bondesen hele Tiden. Du gør ikke mig nogen Glæde med det, det maa du ikke tro.

KARENO

Men kære, snille dig . . . . ?

FRUEN

Jeg har ikke den Mening om Bondesen, som du har.

KARENO

Ikke det? Nejnej, han er god nok for sig.

rejser sig.

FRUEN

Ja, og for os.

KARENO

Det er kanske ham, du sidder og tænker paa hele Tiden alligevel da?

FRUEN

svarer ikke.

KARENO

Er du ikke glad i mig mere nu da, Elina?

FRUEN

svarer ikke.

KARENO

i stigende Bevægelse

Jeg beder dig, svar mig bare paa det.

FRUEN

lægger Sløret ned og rejser sig

Nej, Herregud, dette er til at bli vanvittig af. Du spørger mig ihjæl.

ud Køkkendøren.

KARENO

ser efter hende; angst

Hun er ikke glad i mig mer!

FJERDE AKT

Karenos' Stue Dagen efter. Eftermiddag. Solskinsbelysning.

Fruen ifærd med at sætte istand en rød Kjole. **Kareno** ind Verandadøren.

KARENO

Og Brevet er ikke kommet endda?

FRUEN

Nej, jeg har ikke set noget Brev. Du hører jo Havegrinden selv forresten, naar Budet kommer.

KARENO

Ja, det er sandt. Det tænkte jeg ikke over . . . . . Det gaar ikke videre godt med Skrivningen idag. Der falder mig ind saa mange andre Ting. Naar du er borte, er alt borte for mig.

FRUEN

afbøjende

Er du sikker paa, at du faar det Brev idag da, Ivar?

KARENO

Ja, idag maa det komme . . . . . Jeg vil ikke plage dig, Elina, men igaaraftes, da du var saa længe ude, blev det usigelig trist for mig. Jeg vilde bare fortælle det.

FRUEN

Jeg var da ikke saa længe ude.

KARENO

Nej, ikke for det. Misforstaa mig ikke, jeg undte dig det. Ja da. Og jeg vil heller ikke vide, hvad du gjorde ude, det maa du ikke tro. Du kom saa straalende tilbage, Gud, hvor du var frisk, da du tog af dig Sløret!

FRUEN

Syntes du det?

KARENO

Men jeg gik her paa Gulvet og drev og tænkte paa, at naar du nu kom ind igen om

en halv Time, eller om en Time, eller i Højden om to eller tre Timer, saa kom du alligevel ikke tilbage til mig. Ikke til mig egentlig. Det var det, jeg tænkte paa.

FRUEN

rejser sig

Jeg skal bare fylde din Lampe, mens jeg husker det.

tar Lampen og gaar ud i Køkkenet.

Kareno driver. Ingeborg om lidt ind med den fyldte Lampe.

KARENO

Er det du, Ingeborg, som kommer tilbage med Lampen?

INGEBORG

Ja, Fruen bad mig bringe den ind.

KARENO

Jaja, Tak. Er Fruen i Køkkenet?

INGEBORG

Ja.

KARENO

Du Ingeborg, har du nogen Idé om, hvad broderte Lommetørklæder koster?

INGEBORG

Nej.

KARENO

Hvormeget det kunde blive for to eller tre Stykker, for Eksempel.

INGEBORG

Nej, det ved jeg ikke. For broderte Lommetørklæder?

KARENO

Ja, du ved slige nogen med Broderi paa? Naa ja, det er det samme ..... Vil du børste rigtig godt min sorte Dress, du ved. Jeg skal ha den paa.

INGEBORG

Ja. Skal det være straks?

KARENO

Ja, Tak, nu med det samme ..... Hør, Ingeborg, syntes du egentlig, at han var saa forfærdelig fin den Bondesen, som var her iforgaars Aftes?

INGEBORG

Hvem Bondesen? Den Herre, som sad dèr, peger. da jeg kom ind med Kaffeen?

KARENO

Javel.

INGEBORG

Nej, var han saa fin?

KARENO

Nej, ikke sandt? Der var nu ikke noget saa overvældende ved ham.

INGEBORG

Nej, men det har jeg ikke sagt heller?

KARENO

Nej da, det har du ikke. Jeg kom bare til at tænke paa det ..... Naa ja, vil du være saa snil at børste de Klæderne da. For jeg skal bruge dem.

Ingeborg ind i Soveværelset, kommer tilbage med en sort Herredragt og en Børste og gaar ud Verandadøren. Fruen ind med en Klud og begynder at tørre Støv. Hun skynder sig.

KARENO

Venter du Fremmede?

FRUEN

Om jeg venter Fremmede? Nej.

KARENO

Jeg staar og ser paa dig, Elina. Jeg synes aldrig, jeg har set dig saa ung som idag. Du er akkurat som en Pige.

FRUEN

Jeg er vel ikke anderledes idag end ellers.

KARENO

Jo, du har et andet Skær over dig, et nyt Blik. Nej, gaar du nu ud igen?

FRUEN

Ja.

KARENO

Du begynder at sky Stuen, naar jeg er inde. Bliv du bare. Jeg skal ikke være her.

FRUEN

Men jeg har noget at gøre i Køkkenet.

ud.

Ingeborg ind med Klæderne, som hun bringer ud i Soveværelset.

KARENO

Tak, Ingeborg.

ind i Soveværelset og drejer Nøglen om.

FRUEN

kiger ind

Hvor er min Mand?

INGEBORG

viser mod Soveværelset

Han er derinde.

FRUEN

Hvad gør han der?

INGEBORG

Han skifter. Han tar paa sig den sorte Dragten. Jeg har børstet den. ud.

Fruen ser forbauset ud, sætter sig og tar sit Arbejde. Det banker forsigtigt paa Døren Baggrunden. Bondesen træder ind.

FRUEN

op

Gud! Er det Dem?

BONDESEN

Goddag, Frue. Tak for igaaraftes.

FRUEN

Kom De nu? Jeg hørte ikke Havegrinden.

BONDESEN

Nej, jeg har studeret den Havegrind. Det gaar an at aabne den lydløst.

FRUEN

Men for Guds Skyld, nu maa De gaa igen straks.

BONDESEN

Nej, ikke straks? Vel?

FRUEN

peger mod Soveværelset.

BONDESEN

Ah!

træder uvilkaarlig lidt tilbage.

FRUEN

dæmpet lidenskabeligt

Nej, gaa ikke, gaa ikke. Jo, gaa, men kom igen. Kom igen om en liden Stund, saa er jeg kanske alene. Gaa opover Gaden en Tur. Men jeg kan ikke komme ud iaften.

BONDESEN

Jo, De maa. De loved det igaaraftes. Jeg har ikke tænkt paa andet siden.

FRUEN

Jeg har heller ikke tænkt paa andet. Ikke paa nogen anden Ting. Synes De, det er stygt af mig at sige det? Jeg forstaar ikke længer mig selv. tar sig til Panden. Det er Deres Skyld.

skotter op og smiler.

BONDESEN

Var De for længe ude igaaraftes?

FRUEN

Nej, vi har ikke talt videre om det, jeg siger ingenting. Jeg indlader mig ikke paa det. Jeg skal bede ham om Tilgivelse siden; men nu tænker jeg ikke paa ham ..... Husker De, da De var her den første Aften?

BONDESEN

Ja, iforgaars Aftes?

FRUEN

De sad dèr. De var ikke Forklæde, som De sa. Jo, det begyndte med det, men det

vared ikke hele Tiden. Engang ialfald sa De noget, og det traf mig.

BONDESEN

Hvad sa jeg da?

FRUEN

Nej, det husker jeg ikke. Det var kanske mest Deres Stemme. Jeg husker ikke Ordene, men de traf mig. Og saa rejste jeg mig.

BONDESEN

slaar Armene om hende.

FRUEN

gør sig læmpeligt fri

Nej, nej, gør ikke det. Jeg er syndig nok før. Vil De være rigtig snil mod mig?

BONDESEN

Ja, det lover jeg.

FRUEN

For ellers vil jeg ikke se Dem mere. Jeg skal komme ud iaften alligevel, vi skal gaa en lang Tur, langt udover Landet. Kunde De gøre saa meget for mig, at De vilde følge mig helt hjem? Det er tre Mil.

BONDESEN

Ja, med Glæde. Vi skal køre.

FRUEN

Ja, Tak, la os køre. Jeg vil rejse hjem en Stund og være hjemme. Ivar har ikke noget imod det, han har sagt det saa ofte. Og nu gør jeg Alvor af det. *ser sig omkring.* Dette er Døden. Ikke engang en Klokke til at tikke, ingen Lyd af noget, Dødsstilhed, Papirer. Idag hørte jeg en Vogn her udenfor paa Gaden, og jeg sprang ud og saa paa den, til den var forsvundet. Saa gik jeg ind igen, ind til dette igen. Aa!

folder Hænderne over Brystet og presser til, idet hun strækker sig bagover.

BONDESEN

henreven

De store, vakre Pige!

FRUEN

Kanske det var ikke pent, det jeg gjorde?

BONDESEN

Jo, dejligt.

FRUEN

Jeg føler Liv i mig.

BONDESEN

Maa jeg sige noget?

FRUEN

Nej. Nu maa De gaa. Men jeg vil tale med Dem, hvis De vil komme igen om lidt. Saa gaar jeg med Dem med det samme. Jeg skal fortælle ham det og sige, at jeg tar hjem. Synes De, jeg er frygtelig?

BONDESEN

De?

FRUEN

Jeg, som gør alt dette.

BONDESEN

Jeg tilbeder Dem.

FRUEN

Ja, men det maa De ikke. Jeg er bare vaagnet igen. Vaagnet op igen, kan De forstaa det? Da jeg kom ud til Dem igaaraftes,

og De tog mig i Haanden, sprang der Kilder i mig. Og jeg skal sige det til Ivar engang, aa, Gud, jeg skal tigge ham paa Knæ om Forladelse. Men nu vil jeg ikke gøre det.

BONDESEN

Hys!

peger spændt lyttende mod Soveværelset.

FRUEN

kaster Nakken tilbage og smiler

Er De bange? Nej! For det maa De ikke være. Jeg synes ikke, dette er noget farligt Øjeblik. Men gaa nu alligevel. Og tænk ikke slet om mig; vel? Ved De, Bondesen, De har grønne Øjne. Bare jeg var sikker paa, at De vilde være snil.

BONDESEN

Jeg har jo lovet det.

FRUEN

ser paa ham og smiler.

Og saa har De saa skælvende et Smil. Det har De ogsaa. Saa, gaa nu!

fører ham mod Døren.

BONDESEN

Altsaa om en halv Times Tid eller saa?

vil ta hende om Livet.

FRUEN

afværger

Ja, om en halv Time.

lukker ham ud.

Fruen i stærk Bevægelse, gaar nogle Skridt, tar sig til Hovedet, smiler, sætter sig ved sit Arbejde med bølgende Bryst. Kareno ind i sort Dragt, fornyet, fordelagtig forandret. Fruen ser op.

KARENO

undskyldende

Ja, jeg vilde bare . . . . . Det er saa vakkert Vejr idag. Og saa var jeg ganske rigtig bleven lidt luvslidt i det sidste, som du sa. smiler forlegent. Nu er jeg ligesom en Ungdom igen.

FRUEN

Jeg synes, du har vokset ogsaa.

KARENO

Ja, siger du det? At jeg altsaa ser større ud?

FRUEN

svarer ikke.

KARENO

prøver at holde Samtalen gaaende

Det maa komme af Frakken. Eller tror du, det er Benklæderne, som gør det?

FRUEN

lidt utaalmodig

Nej, Ivar, det ved jeg ikke.

KARENO

Stadig lige tankefuld? smiler. Hvis nu dit Hoved var gennemsigtigt, og jeg kunde se, hvad du tænkte, da saa jeg vist meget rart.

FRUEN

svarer ikke.

KARENO

nærmer sig forsigtigt

Hvad er det for Stas, du syr paa der, Elina?

FRUEN

svarer ikke.

KARENO

Det ser fint ud. Det er nok ikke til mig, kan jeg forstaa.

FRUEN

træt

Det er en af mine gamle Kjoler.

KARENO

Jeg saa netop, at jeg havde mistet to Knapper i min Vest. I min anden Vest. Jeg forstaar ikke, hvordan det kan være gaaet til.

FRUEN

Jeg skal sætte dem i igen.

KARENO

Ja, Tusind Tak, vil du være saa snil . . . . . Det klæder dig at sy, Elina. Du ser saa huslig ud da. Og saa har du nogen Haandled!

FRUEN

rykker nervøst til Siden.

KARENO

Men Gud velsigne dig, jeg tar jo ikke i dig. Rører dig ikke.

Havegrinden høres.

FRUEN

op

Der kommer kanske Brevet. hen til Døren i Baggrunden og aabner. Nej, det er Jerven. Goddag, Jerven.

JERVEN

ind. Hans Optræden er behersket

Goddag, Frue. rækker Fruen og Kareno Haanden

FRUEN

Det staar godt til?

JERVEN

Aa ja, Tak . . . . . Jeg vilde bare tale et Par Ord med dig, Kareno . . . . . Nej, kære Frue, gaa ikke. Jeg har ingen Hemmeligheder.

FRUEN

venskabeligt

Men jeg skulde just gaa alligevel. Jeg er Husmor, ved De. ud i Køkkenet.

JERVEN

Jeg kommer egentlig i samme Ærinde som sidst, Kareno.

KARENO

Saa.

JERVEN

Og jeg vil bede dig alvorligt om at staa mig bi nu. Du aner ikke, hvad det vil sige at være mig i disse Dage. Det er ikke længer en Eksamen eller en Grad, som staar paa Spil, det er alt.

KARENO

Og nu vil du prøve nye Midler paa mig, Jerven? Jeg vil ikke snakke mere med dig.

vender ham Ryggen.

JERVEN

Nathalia er ubevægelig. Hør dog, hvad jeg siger.

KARENO

Ja, kan du vente andet, end at hun er ubevægelig?

JERVEN

tar sig til Panden

Hun siger, det er forbi mellem os, siger hun. Det kan ikke være din Mening, svarer jeg. Jo da, det er da hendes Mening. For nu har hun læst min Bog, og saa meget for-

staar hun af den, siger hun, at den er en solgt Mands Værk . . . . . He, hun er ligefrem gal, hysterisk.

KARENO

Nej, det er hun ikke. Hun er et ærligt Menneske.

JERVEN

fortsætter

Men du kan raade Bod paa det, hun lar det komme an paa dig. Jeg er her nu forat sige dig det. Kan du gøre det godt igen med Kareno og faa ham til at modta Pengene, saa er det kanske ikke saa galt, det du har gjort, siger hun.

KARENO

Men det er meget galt, det du har gjort.

JERVEN

Kareno, er du ikke overlegen nok til at hæve dig til den Højde, at du modtar disse Penge, denne Haandsrækning fra en gammel Kammerat, saa kender jeg dig ikke ret.

KARENO

haardt

Det er meget galt, det du har gjort. Det

er Fusk, det du har gjort, Falsk, Forræderi. Aa, Gud, det er en usigelig Nederdrægtighed!

JERVEN

Og dermed mener du, at du har udgrublet mig? Men lad det være, hvad det vil, det jeg har gjort, nu er jeg gaaet hid forat rejse mig igen. Ja, forat rejse mig op igen. Hvad forlanger du?

KARENO

ser paa ham

Du snakker over dig.

JERVEN

Hvad forlanger du?

KARENO

koldt

Ingenting.

JERVEN

i voldsom Bevægelse

I Himlens Navn, Kareno, vær barmhjærtig idag!

kaster sig paa en Stol.

KARENO

driver op mod Baggrunden.

JERVEN

op

Du gaar vel ikke? For jeg vil bede dig mere. Nej, det har nu vel aldrig hændt før, at én gik og brændte med nogen Pengesedler og ikke kunde faa dem bortlaant.

KARENO

Jeg behøver forhaabentlig ikke dine Penge. Jeg venter et Brev, og naar det er kommet, er kanske min værste Nød forbi.

JERVEN

Ja, men dermed er jeg lige hjulpen. Jeg er fortabt. Hun vil ikke la sig overbevise af mig, hun beder mig bare gaa, naar jeg kommer. Men du kan frelse mig. Du staar her og ser paa en Mand, som du kan frelse.

KARENO

Nej, hør, Jerven, nu har jeg ikke mere Taalmodighed igen.

JERVEN

slaar om

Hvor langt er du kommet med dit Arbejde nu, Kareno?

KARENO

ser forbauset paa ham.

JERVEN

Det skal vel ud iaar? Det blir en tyk Bog? Naa ja, det vedkommer jo ikke mig..... Hvad jeg vilde sagt, du fik kanske det Indtryk af mig sidst, at jeg ikke har ment det, jeg har skrevet i min Afhandling? At jeg bare har skrevet saan forat gøre Professor Gylling til Vilje? Saa galt er det nu ikke. Men jeg var fortvivlet, og jeg vidste ikke, hvad jeg sa.

KARENO

Du sa, at man havde faat dig til at bekende en Lære paatværs af dine Meninger.

JERVEN

Ja, det er nu ikke direkte at forstaa. Jeg havde mine Tvivl, det er sandt; men efterhvert som jeg tænkte mig dybere ind i Spørgsmaalet, gik det op for mig, at nu var jeg kommet til det rette.

KARENO

Ha-ha. Og Professor Gylling har ikke bestemt dit Handskenumer?

JERVEN

Aa ja, du kan nu le saa meget, du vil, man skriver ikke en hel Bog med saapas stærk Overbevisning i uden at man tror paa den selv. Ialfald gør ikke jeg det. Saa løs er jeg ikke. Og har heller ikke saa daarligt Hoved.

KARENO

Og nu staar du »urokkelig fast« paa din Bogs Standpunkt.

JERVEN
kort

Selvfølgelig.

KARENO

Ha-ha. Skriv det op, Jerven. Ellers glemmer du det igen. Ha-ha.

JERVEN
fortvivlet bestemt

Der blir næppe Grund for nogen af os til at glemme det. Hverken for dig eller mig. Det er ingen Skam at skifte Anskuelser, og jeg har ikke isinde at tie med min Overgang. Du vil kanske ogsaa faa høre om den.

KARENO

Men jeg har hørt om den. Nu har jeg hørt om den mere end tilstrækkeligt.

JERVEN

Du vil faa høre mere. gaar mod Døren. Jeg har budt dig min Haand, du støder den bort. Her staar jeg endnu, jeg er ikke gaaet. Jeg venter din Afgørelse.

KARENO

Jeg mener, du begynder at true?

JERVEN

Vil du modta Pengene?

KARENO

Nu kan du gaa. Du har trættet mig ud. Og kom ikke igen; for jeg kender dig ikke mer. Ud! peger.

JERVEN

rykker pludselig et Par Skridt frem; blir staaende foroverbøjet; med dirrende Stemme

Godt, jeg skal gaa. Og jeg skal ikke komme igen. Men du skal høre fra mig.

Naarsomhelst du rører dig, Kareno, skal jeg være dig i Hælene. Mærk dig mine Ord, jeg spøger ikke. Skriv dine Afhandlinger, giv ud din store Bog, jeg skal finde dig og slaa dit Navn klangløst med ét. Saasnart du stikker Hovedet op, Kareno, skal jeg dukke dig tilbunds igen, i hele dit Liv skal jeg naa dig og holde dig nede. Du tror ikke, jeg kan gøre det? Mærk dig mine Ord: jeg har mægtige Folk i Ryggen nu, og foran mig er ingen Port lukket længer. Jeg skal bekæmpe dig i alle Blade og skrive dig trættere og fattigere Aar for Aar, du skal staa som en udslidt Mand før Tiden, og ingenting skal du faa drevet igennem. Kanske kommer du saa en Dag og ringer paa hos mig; men da er ikke jeg hjemme. Se paa mig, Kareno, jeg staar her og siger dig dette forat du skal huske det. Det var idag, du la alt øde for mig, næste Gang er det min Tur. Spræl nu, yp dig, jeg skal holde mit Ord. Det var dette, jeg vilde sige dig. Farvel.

gaar.

Fruen er under sidste Replik kommet stille ind og er standset ved **Køkkendøren.**

KARENO

ser afvekslende paa Fruen og paa Døren, hvor Jerven er forsvundet

Kan du begribe den Mand?

FRUEN

Jeg hørte, Dere blev saa højrøstede herinde.

KARENO

Men har du set Magen! Han truer mig!

FRUEN

Hvad vilde han idag?

KARENO

Aa, det er galt med Jerven. Nej, jeg kender ham slet ikke igen, al Værdifuldhed er plukket ud af ham. Gud hjælpe mig staar han ikke her og truer mig! Carsten Jerven..... Naa, det er ikke mere at snakke om. Han har sagt Farvel her og kommer ikke igen.

FRUEN

Bad han dig om Hjælp til noget?

KARENO

Ja. Jeg vil ikke hjælpe ham..... Du har vasket Handsker, kender jeg, der lugter Benzin af dig.

FRUEN

Han sa, du havde lagt alt øde før ham.

KARENO

Ja, det er for usselt. Jeg vil ikke tænke paa ham ..... Du er lidt støvet, Elina; vent et Øjeblik.

børster hende paa Skulderen.

FRUEN

finder sig i det

Kunde du ha hjulpet ham og ikke gjorde det?

KARENO

Ja. Jeg vilde ikke ..... Der er et Haar.

FRUEN

Det gør ikke noget.

gaar mod Bordet.

KARENO

efter hende

Det er bare et Haar, jeg vil ta.

FRUEN

Aa kære, la heller Haaret være.

piller det selv af, sætter sig og syr.

KARENO

Synes du, det er pent med slige dobbeltknappede Frakker, Elina? Min er bare enkeltknappet, men det synes jeg bedre om.

FRUEN

Kan du slet ikke arbejde idag, Ivar?

KARENO

Nej, der er ligesom en liden Stands i det idag. Jeg vil bare snakke med dig, synes jeg; jeg har aldrig set sligt, det er hele Tiden. Men inat kan jeg nok igen . . . . . Forresten, du siger noget, jeg faar ialfald prøve igen, ud igen og prøve. hen til Verandadøren. Hvorfor maatte jeg ikke ta det Haar af dig, Elina?

FRUEN
smiler uvilkaarlig

Tænker du endda paa det!

KARENO
smiler ogsaa

Ja. Jeg vilde se, om det var et af mine Haar.

FRUEN

Ja, det var det formodentlig.

KARENO

Men det var lysere end mit.

FRUEN

Saa var det vel mit eget.

KARENO

Nej, det var mørkere end dit.

FRUEN

blir opmærksom og børster sig nervøst.

KARENO

Det var saan halvblondt. iagttar hende. Ligesom Ingeborgs.

FRUEN

hastigt

Ja, saa var det vel Ingeborgs.

KARENO

Ja, kanske det.

FRUEN

He, man skulde tro, vi var to Børn. Vi forhandler i det vide og brede om et af Ingeborgs Haar.

KARENO

aabent

Kære Elina, jeg er glad i dig, jeg vil snakke med dig, finde paa noget at snakke med dig om. Men du er bleven saa forandret i de sidste Par Dage, og det fører mig ind paa saa mange Tanker. Jeg troed ikke, at det var Ingeborgs Haar. Jo, nu, naar du siger det, saa var det hendes; men jeg tænkte noget andet.

Havegrinden høres.

FRUEN

Ja, men gaa ikke og tænk saa mange Tanker. Prøv heller at sætte dig ud i Haven igen.

KARENO

Hvorfor siger du det?

FRUEN

Hvorfor jeg siger det?

KARENO

Venter du nogen?

FRUEN

Du hører selv Havegrinden, naar der kommer nogen.

KARENO

Ja, jeg syntes, jeg hørte den netop.

FRUEN

Saa vent og se, hvem det er.

KARENO

angrende

Aa nej da, Elina, jeg gør ikke det. Det er ikke derfor, jeg staar her. Nej, nu gaar jeg ud og prøver igen. Jeg er gladest, naar jeg arbejder.

aabner Verandadøren.

INGEBORG

ind med en Pakke og et Brev, som hun leverer Kareno

Værsaagod. ud.

KARENO

Er det til mig? Det er fra Forlæggeren. aabner Brevet og læser, mens Fruen iagttar ham. Saa. Nejnej.

tar sig til Panden. Det er Svaret fra Forlæggeren. Og dette her er Manuskriptet. Han sender mig det tilbage.

bider sig i Læben og nikker flere Gange.

FRUEN

Hvad svarer han?

KARENO

Ja, han svarer Nej. Og her er min Bog altsaa. Medfølger en Pakke Manuskript, staar der. Nej, han kan ikke udgive det, siger han; Professor Gylling har gennemlæst det og sagt, at det maa revideres grundigt.

rækker hende Brevet og begynder at drive frem og tilbage paa Gulvet.

FRUEN

efterat ha læst Brevet

Nej, der ser du!

KARENO

Han siger udtrykkelig, at Professor Gylling ikke har kunnet anbefale til Udgivelse dette Skrift, medmindre det blev grundigt revideret.

FRUEN

Ja, jeg ser det.

KARENO

tar Brevet

Medfølger en Pakke Manuskript, staar her. Som om det var et Skuespil eller et Hæfte med Vers, jeg havde smurt sammen. kaster Brevet paa Bordet og driver. Naa, saa prøver jeg i Tyskland.

FRUEN

Tror du ikke, du maa revidere der ogsaa?

KARENO

Nej. Det er min egen Haand, som bestemmer mit Handskenumer; Professor Gylling har ikke Magt til det. Vi lever dog i Menneskets Tidsalder, og jeg er mig . . . . . Se, det var nu Brevet, som jeg havde ventet saa paa. Nu er det kommet. Ak, ja!

FRUEN

rejser sig og breder undersøgende den røde Kjole ud.

KARENO

Er den nu færdig?

FRUEN

Ja. Jeg har bare igen at stryge den.

KARENO

i Udbrud

Du gode Gud, hvor jeg staar alene nu! Men jeg skal nok klare det, Elina. Der har været Folk med værre Meninger end mine i Verden, og engang kommer der vel nogen som lytter til mig ogsaa. Revidere! Hvad skal jeg revidere? Skal jeg sige Ja, hvor jeg nu siger Nej? aabner Manuskriptpakken og tar efterhvert som han fortsætter Hæfte efter Hæfte op. Se her, alt dette er om Flertalsvellet, og jeg slaar det ned. Det er en Lære for Englændere, siger jeg, et Evangelium aabenbaret paa Torvet, præket i Londons Dokker, gjort til Ret og Magt af Middelmaadigheden. Her er om Trodsen, her om Hadet, her om Hævnen, etiske Magter i Forfald. Alt dette har jeg skrevet om. Nej, vær nu lidt opmærksom, Elina, saa skal du selv høre. Her er om den evige Fred. Alle synes, det er saa skønt dette med den evige Fred; jeg siger, det er en Lære, der er værdig den Kalvehjærne, som har udklækket den. Ja. Jeg haaner den evige Fred for dens frække Mangel paa Stolthed. La Krig komme, det gælder ikke om at bevare saa og saa mange Liv; for Livets Kilde den er bundløs at øse af; men det gælder om at holde oprejst Mennesket i

os. Se her, her er Hovedafsnittet om Liberalismen. Jeg skaaner ikke Liberalismen, jeg angriber den af min inderste Sjæl. Men det forstaar man ikke. Englænderne og Professor Gylling de er liberale, men jeg er ikke liberal, og det er det eneste, man forstaar. Jeg tror ikke paa Liberalismen, jeg tror ikke paa Valg og tror ikke paa Repræsentation. Og det har jeg skrevet bent ud. læser. Denne Liberalisme, der har genindført det gamle, unaturlige Falsum, at Mængden paa to Alen skal selv vælge sin Anfører paa tre . . . . . Der kan du selv høre, Elina, saan er det hele Vejen. Skulde jeg revidere dette, saa maatte jeg sige det stik modsatte af, hvad jeg har sagt. Og ser du her! Dette er Slutten. Her har jeg rejst en Bygning op paa alle disse Ruiner, et stolt Slot, Elina; jeg har gjort Rede for mig. Jeg tror paa den fødte Herre, den naturlige Despot, Befaleren, han, som slet ikke vælges, men som selv opkaster sig til Anfører over Horderne paa Jorden. Jeg tror og haaber paa én Ting, og det er paa Genkomsten af den store Terrorist, Menneskeessensen, Cæsar . . . . . Vil du bare se, hvormeget jeg har arbejdet med dette. i udbrydende Bevægelse. Det er mit Hjærteblod, Elina, — altsammen.

FRUEN

Ja, alt dette forstaar ikke jeg mig paa, saa.

KARENO

Men jeg skal forklare dig det. Jeg siger Tingen simpelt og stærkt, og det kan man ikke tilgive mig; for saa er det ikke stille Forskning, siger man. Hvad er stille Forskning? Sten paa Sten, Addition. Stille Forskning er Filosofi, Tænkning. Ak, det er ikke Tænkning, Elina! Mennesket mangler det stakkars Organ, som kan følge Bevægelsen fra en Hjærnevirksomhed til en Bevidsthedstilstand. Det er bare Gætning, at vi tænker; vi gør det kanske, eller vi gør det ikke; vi kan ikke kontrollere det, det er bare Tro. Forstaar du det nu? Filosofi er da ikke stille Forskning, siger jeg, for Filosofi det er, at det herlige Lyn støder ned i mig fra det Høje og oplyser mig. Det er ikke at addere, det er at se, skue, af Himlens Naade.

FRUEN

Jaja, det er ikke til nogen Nytte at forklare alt dette for mig, ved du.

KARENO

Jeg vil bare, at du skal forstaa det. Saa ser du paa mig med andre Øjne.

FRUEN

Jeg forstaar det ikke alligevel.

KARENO

Men før i Tiden hørte du paa, naar jeg forklarte noget. Engang læste du ogsaa en tyk Bog om Nicolaus af Cues og forstod den. Det er ikke saa længe siden, bare nogen Dage.

FRUEN

slaar om i en bestemt Tone

Jeg har tænkt paa, at det kanske er bedst, jeg rejser hjem en Stund alligevel. Siden du endelig vil det.

KARENO

standser

Nej? Vil du det?

FRUEN

Ja. Jeg ser, det er bedst. Og siden du vil det, saa.

KARENO

Nej, nu skulde jeg ikke ville det. Ikke nu.

FRUEN

Jeg vil det nu.

KARENO

Hvornaar bestemte du dig til det? Nej, nu blir det værre og værre!

FRUEN

Nej, nu har du bare faat det, som du vil ha det.

KARENO

Jeg forstaar ikke rigtig, hvorledes jeg skal klare mig heller. Jeg blir alene i Huset.

FRUEN

Ingeborg kan lave den Mad, som behøves.

KARENO

Men Ingeborg skal jo ogsaa rejse?

FRUEN

Nej, nu har jeg sagt til hende, at hun kan være igen.

KARENO

Har du det?

FRUEN

Ja, nu kan hun gærne være for mig. Saa bestyrer hun Huset.

KARENO

Dette maa der ligge noget bag.

FRUEN

Ja, der ligger dèt bag, at vi ikke kunde betale hende, hvad hun havde tilgode. Saa vi er nødt til at beholde hende indtil videre.

KARENO

Ah. Jaja, saa faar hun være da. Til jeg kan betale hende . . . . . Nej, nu blir det værre og værre, synes jeg. Jeg har aldrig villet saa nødigt som nu, at du skulde bort.

FRUEN

Jeg har ogsaa længe strittet imod, naar du foreslog det.

KARENO

Saa, det er derfor, du har sat dig saa istand i det sidste. Med at vaske Handsker og rette paa Kjoler.

FRUEN

Ja, det er derfor.

KARENO

urolig opad Gulvet

Det er saan fat! Vi har ikke havt Lykken med os endda, men jeg skulde ha klaret Vanskelighederne og staaet lige rank for alt andet. Men dette! tilbage til hende. Rejs ikke alligevel, Elina. Ikke nu netop.

FRUEN

Gud, hvor ofte jeg har bedt dig lige saa indstændigt, som du nu gør, Ivar.

KARENO

Jeg har mistet dig nok i de sidste Dage, træk dig ikke endda længer bort fra mig. La det ialfald være som det er nu. Jeg skal ikke overhænge dig, jeg skal sidde ude i Haven, skal holde mig derude. Men vær du herinde.

INGEBORG

ind

Strygebolten er varm, Frue. ud.

FRUEN

Nu kommer jeg. gaar mod Køkkendøren.

KARENO

Er det din faste Bestemmelse at rejse, Elina?

FRUEN

Ja. ud.

Kareno gaar nogle Gange op og ned ad Gulvet. Han er i hæftig Bevægelse og mumler, rører Læberne. Pludselig standser han brat, gaar derpaa ind i Soveværelset og kommer tilbage med den udstoppede Falk, stiger op paa en Stol og stiller Falken op over Døren i Baggrunden Fruen ind med et Strygejærn.

KARENO

ned af Stolen

Jeg tænkte ..... Synes du ikke, Elina ..... Den kan godt staa der. Den pryder. Jeg troed ikke, den tog sig ud herinde, men det gør den. Se bare.

FRUEN

stryger den røde Kjole.

KARENO

Ja, men synes du ikke, det er en morsom Fyr? ler beklemt. Se op, Elina. Skulde man tro, at en slig hul Broder kunde flyve slig?

FRUEN

Jeg bryder mig ikke om den mere.

KARENO

træder tilbage og betragter Falken

Jeg staar her og blir mere og mere indtat i den. Virkelig sandt. Den er udmærket udstoppet. Ved du hvad, den ligner Professor Gylling. Nej, har du set Magen, hvor den minder om ham! I Øjnene, i Udtrykket, i Næbbet, om jeg saa maa sige ..... Ja, kanske du synes ikke om, at jeg siger, den ligner Professor Gylling? For det gør den jo ikke heller, naturligvis. Men det er ialfald en stolt Fugl. Glemte jeg at takke dig for den igaar, Elina, saa angrer jeg paa det.

FRUEN

Nej, du glemte ikke at takke for den.

KARENO

For isaafald vil jeg gøre det godt igen.

FRUEN

Kan du sige mig, er der snart gaaet en halv Time, siden du var inde og tog de Klæderne paa?

KARENO

Siden hvad? Hvorfor spørger du om det?

FRUEN

Fordi jeg gærne vilde vide det.

KARENO

Nej, der er ikke gaaet nogen halv Time siden. Har du noget over Ilden?

FRUEN

Om jeg har noget over Ilden?

KARENO

Ja, jeg tænkte, noget, som ikke maatte koge forlænge.

FRUEN

Ja, jeg har noget over Ilden.

KARENO

Ser du, hvis det var muligt, Elina, saa vilde jeg gøre endnu en Ting til, jeg vilde

skrive om min Bog lidt. Forandre den lidt hist og her. Du skal ikke tro andet.

FRUEN

Nejnej, men naar det ikke er muligt, saa.

KARENO

Jeg staar og tænker paa det.

FRUEN

Det har du gjort saa mangen Gang.

KARENO

Ved du, hvad jeg har en Anelse om? At du aldrig kommer tilbage, hvis du rejser nu.

FRUEN

Det var en uhyggelig Anelse.

KARENO

Du blir borte. Det har jeg paa Følelsen.

FRUEN

Det er nu ingen Udenlandsrejse, jeg skal gøre heller.

KARENO

Har du lagt Mærke til, at jeg ikke har spurgt dig, hvad Dag du skal afsted? For jeg vil ikke vide det. Du skal ikke sige det. Spar mig i det længste.

FRUEN

Kære Ivar, jeg kender dig ikke igen.

KARENO

Jeg havde ikke noget imod det før; rejs den lille Tur, sa jeg. Men siden er der hændt saa meget, jeg er ikke tryg for nogen Ting længer. Men som du vil.

FRUEN

Ja. Det er godt.

KARENO

ser sig omkring

Stagerne skinner, Støvet er tørret af, alt skulde være saa pudset og pent. Dèr var din Plads, naar du arbejded med noget. Og naar jeg skrev, var du saa stille som en Mus. Du sad altid dèr. Engang faldt din lille Saks paa Gulvet, husker du det? Saa blev du aldeles rød og sa: Om Forladelse! Om Forladelse,

sa du. Gud velsigne dig Barn, du sa om Forladelse til mig. Det er ikke længe siden, det er ikke mange Dage siden.

FRUEN

Jeg skønner ikke, hvad der gaar af dig.

KARENO

Jeg plager dig, jeg skal gaa ..... Du vil rejse, Elina?

FRUEN

Ja, Herregud, la os nu ikke snakke mere om det. Det er jo ikke for evigt. Jeg har aldrig hørt saant.

KARENO

Jeg skulde ha klaret alt det andet. Det var ikke saa svært. da Fruen gør en utaalmodig Bevægelse. Nu gaar jeg ..... Du staar her lige for mine Øjne, jeg kender Varmen af dig hid. Hver Gang, du retter dig op, ser jeg, at du puster. Jeg synes aldrig, at jeg har set det før. At du har staaet og aandet imod mig. Du er saa hvid paa Halsen. Hvorfor har jeg ikke kysset dig mere før! Nu vil du det ikke, du staar i dette Øjeblik paa Vagt, om jeg skal komme. Er du glad i en anden, Elina?

FRUEN

tier.

KARENO

lidenskabeligt

Du er ikke glad i en anden; vel? For jeg elsker dig, jeg vil kysse dig nu.

tar et Skridt frem.

FRUEN

løfter hurtigt Strygejærnet

Ja, du kan vove!

De stirrer paa hinanden.

KARENO

Saa, kast Jærnet, for Satan! Hvad venter du efter?

FRUEN

Jeg venter paa dig.

KARENO

Om Forladelse, Elina.

træder tilbage.

FRUEN

lar Jærnet synke.

KARENO

Om Forladelse, Elina.

ud Verandadøren.

FRUEN

falder opgiven ned paa en Stol. Efter et Øjeblik rejser hun sig og raaber

Ingeborg!

INGEBORG

svarer fra Køkkenet; ind.

FRUEN

Vær saa snil at ta ud Strygejærnet ..... Hør nu, Ingeborg, jeg skal rejse en liden Tur hjem. Saa faar du styre Huset saa godt, du kan, mens jeg er borte.

INGEBORG

Skal Fruen hjem?

FRUEN

Ja. Hjem paa Landet. Det er bare tre Mil.

INGEBORG

Bare for nogen Dage da?

FRUEN

Ja, det ved jeg ikke. Jo, bare for nogen Dage ..... Og naar du tørrer Støv, saa skal du huske paa det Billede inde i Soveværelset, Kristusbilledet.

INGEBORG

Ja.

FRUEN

Ja, og forøvrigt ogsaa herinde, alle Ting herinde. Men rør ingen af min Mands Papirer. Det er bedre, at her er støvet, end at du flytter dem. Og glem heller ikke at fylde Lampen hver Dag, saa han slipper det.

INGEBORG

Hvad Tid skal Fruen rejse?

FRUEN

I Eftermiddag. Nu. Jeg skal bare ind og klæde mig. **tar den røde Kjole med og gaar til Soveværelset.** Saa ved jeg ikke, der er noget mere. Og det, du maa købe, det gaar du bare og faar nede i Butiken. Ta Kontrabogen med.

Fruen ind i Soveværelset. Ingeborg ud Køkkendøren.

KARENO

ind, ophidset, fuld af Lidelse; ser sig forstyrret omkring, aabner Køkkendøren

Er Fruen her? **da der svares.** Er hun i Soveværelset? **hen til Soveværelset, banker sagte paa Døren; da der svares protesterende.** Nej, jeg vil heller ikke ind. Jeg

har bare tænkt paa det, jeg gaar ned til Forlæggeren. *finder sin Hat.*

Døren aabnes paa Klem.

FRUENS STEMME

Jeg hørte ikke, hvad du sa.

KARENO

Jeg siger, jeg gaar til Forlæggeren. Noget af min Bog kan jeg alligevel skrive om. Jeg har tænkt paa det. Afsnittet om Liberalismen har stødt Professor Gylling, jeg sløjfer det, det er ikke absolut nødvendigt. Og en og anden Mening, som er unødigt haard, kan jeg stryge. Det blir endda en stor Bog, om jeg stryger noget. *brutalt.* Jeg reviderer, siger jeg.

FRUENS STEMME

Gør du det.

KARENO

Jeg kommer hjem med et Forskud. Jeg skal vifte med Sedler.

FRUENS STEMME

Som du vil.

Døren lukkes.

KARENO

banker atter paa

Er du tilfreds med mig da? Hvad gør du derinde? lytter. Nu gaar jeg.

griber sin Manuskriptpakke og skynder sig ud af Døren i Baggrunden.

Kort efter slaar Havegrinden larmende i.

Bondesen stille ind, ser sig omkring, banker i Døren. Fruen kommer hurtigt ud af Soveværelset i den røde Kjole, hvis Liv endnu er aabent, vender om med et Udraab.

FRUENS STEMME

Bare et Øjeblik.

BONDESEN

De var som et Syn.

FRUENS STEMME

Nu kommer jeg. Nu kommer jeg.

BONDESEN

Men i den røde Kjole.

sætter sig.

FRUEN

ind, blir staaende ved Døren, sér paa ham i Glæde.

BONDESEN

op

Ah! mod hende; beundrende. Gud bevare mig!

FRUEN

smilende

Jeg er i rød Kjole, synes De om det? rækker ham Haanden. Værsaagod, sid. Skal vi virkelig køre nu? Hvor jeg takker Dem!

BONDESEN

Vognen venter nede i Gaden.

FRUEN

Gaa bare tungt paa Gulvet. Det gør ikke noget. Og tal saa højt, De vil.

De sætter sig.

BONDESEN

Hvor skulde Deres Mand hen? Jeg saa ham her udenfor, jeg havde nær stødt paa ham.

FRUEN

Min Mand er gaaet til Byen. Havde De nær stødt paa ham?

BONDESEN

Meget nær. Lige ved Havegrinden. Jeg maatte gaa tilside.

FRUEN

Jeg har gennemgaaet saa meget i denne Halvtime. Nej, hvor jeg har været forpint! Jeg skal sige Dem det i Vognen. Aa, men nu er jeg fri!

BONDESEN

faar Øje paa Falken

Se, se, Fuglen er kommet paa sin Plads.

FRUEN

Ja. Jeg skal fortælle Dem det ogsaa i Vognen. Ak, nu begynder alle Ting at komme paa sin Plads, men det er forsent. Nu vil jeg rejse, jeg sa ham det, han ved om det ..... Hvor jeg gik her og var angst for, at De skulde komme for tidlig. Eller at De slet ikke skulde komme.

BONDESEN

beundrende

Store Pige! ..... Klæd saa paa Dem.

FRUEN

Længes De?

BONDESEN

Vil De ha Svar?

tar hendes Haand.

FRUEN

Hvor det glæder mig, at De længes!

BONDESEN

Hvorfor det?

FRUEN

Jo, for saa er jeg ikke alene om det. Det ligger vist udenpaa mig, desværre. Han siger, at jeg har faaet et nyt Skær over mig, et nyt Blik; synes De ogsaa det?

BONDESEN

Ja, De er straalende.

FRUEN

Er jeg det? . . . . . Aa, jeg vil gøre dette nu; for Gud ved, om jeg kan gøre det senere nogen Gang. Vi kører. Jeg er Pige, og De er . . . . .

BONDESEN

Hvad er jeg?

FRUEN

smiler

»Der bruser en Vaar over Jorden«; kan De den? Jeg elsker Dem med hver Vraa i mit Hjærte. Se paa mig.

BONDESEN

vil løfte hende over til sig.

FRUEN

Nej, ikke det. Sæt Dem igen ..... For lidt siden var Jerven her, han var ulykkelig, han bad højt om Hjælp til noget. Men Ivar vilde ikke hjælpe ham.

BONDESEN

Var Jerven her nu igen?

FRUEN

Ja. Men Hovedsagen er, at Ivar var ubønhørlig. Saa er jeg det ogsaa ..... Er der Kalesche paa Vognen?

BONDESEN

Ja.

FRUEN

Der burde kanske ikke være Kalesche paa Vognen.

BONDESEN

Gør Dem nu færdig, Kære.

FRUEN

rejser sig

Kære, sa De. bøjer hans Hoved bagover og ser paa ham. Nu staar jeg ikke meget langt fra Dem. pludseligt. Aah!

slaar Armene om ham og kysser ham voldsomt; iler hen ad Gulvet.

BONDESEN

op.

FRUEN

Nej, nej, sid. Nu gaar jeg og klæder paa mig. Jeg har bare en liden Ting at sætte istand først. ind i Soveværelset og kommer tilbage med Karenos Vest skjult under Armen; standser ved Døren. Det gør ingenting, om De gaar ud paa Verandaen et Øjeblik. Se Dem bare omkring. De behøver ikke at være saa stille.

BONDESEN

Skal De kanske gøre noget alene?

FRUEN

Ja.

BONDESEN

Jeg vil nødig gaa, men.

ud Verandadøren.

Fruen begynder skyndsomt at sy Knapper i Vesten. Bondesen ind igen.

FRUEN

skjuler Vesten

Nej, jeg er ikke rigtig færdig endda.

BONDESEN

Men maa jeg ikke alligevel komme ind? Jeg kan ikke være fra Dem nu.

FRUEN

Jeg skal bare sy to Knapper i denne Vest, det er alt. Jeg vilde ikke saare Dem, det er Ivars Vest.

BONDESEN

At De kan huske en saan Ting nu!

FRUEN

Jeg har lovet det. Jeg vil ikke, at han skal lide ondt for min Skyld; for nu er jeg

selv glad. Men det er bare Dem, jeg tænker paa alligevel.

BONDESEN

Ja, er det det?

FRUEN

De tror det ikke? Jeg forstaar ikke længer, at jeg har været glad i nogen anden. Saa galt er det med mig.

BONDESEN
i tilbagetrængt Bevægelse

De staar her og gør mig tosset!

FRUEN

End De da! Sæt Dem. De forstyrrer mig. Jeg læste engang noget, det var ikke noget videre, men jeg husker ét Ord: De staar og slaar mig imøde.

BONDESEN
lægger Armen om hende.

FRUEN

Nej! peger smilende.

BONDESEN
sætter sig.

FRUEN

Nu er jeg færdig, næsten aldeles færdig . . . . . Har Kusken Svøbe?

BONDESEN

Ja, vor Kusk? Det har han vist.

FRUEN

Ja, men det faar han ikke, han faar ikke slaa Hesten. Jeg vil holde Svøben selv. Ingen skal lide ondt for min Skyld, naar jeg er glad.

BONDESEN

Godt. Saa holder De selv Svøben.

FRUEN

Saa — færdig! Nu skal jeg bare give Ingeborg Besked. lægger Vesten ind i Soveværelset, henter sit Ydertøj fra Gangen, aabner Køkkendøren. Jaja, Ingeborg, nu rejser jeg. Ta nu vare paa Huset.

INGEBORG

i Døren

Ja da. Og lykkelig Rejse.

FRUEN

Tak. nikker. Og hils min Mand.

INGEBORG

Skal jeg ikke hjælpe Fruen med noget?

FRUEN

Nej, Tak, Hr. Bondesen hjælper mig.

nikker smilende og lukker Døren.

Havegrinden høres.

BONDESEN

springer op

Der er han!

hjælper Fruen ilsomt Tøjet paa.

FRUEN

Nej, det maa være en anden. For ellers har han vendt om, og det har han ikke.

BONDESEN

Jo, det er ham. La os gaa ud denne Vej.

mod Verandadøren.

FRUEN

Jeg kunde sige Farvel, hvis det er ham.

BONDESEN

Det mener De ikke?

FRUEN

De er saa bange. smiler og slaar straalende Hovedet bagover. Jeg befinder mig vel nu. Her hos Dem. Vent et kort Minut til, Faren er saa bitte liden endnu. Jeg vil ialfald gaa ganske langsomt gennem Haven.

BONDESEN

Saa gaar jeg i Forvejen.

vil gaa.

FRUEN

Nej, nu kommer jeg. Men jeg vil slaa Havegrinden haardt i, saa han kan høre, hvor jeg er.

BONDESEN

beklemt

Der! Skridt i Gangen! Vil De ikke komme?

FRUEN

jublende

Jo! Jo!

Begge ud Verandadøren.

KARENO

langsomt ind fra Døren i Baggrunden, nærmer sig modstræbende Soveværelset og banker paa Døren

Elina! Jeg er kommet tilbage. lytter. Jeg vendte om igen. lytter; højere. Elina, jeg kunde ikke dette. Du faar sige, hvad du vil til det. lytter; banker i Døren; rasende. Jeg reviderer ikke, hører du, jeg er ikke istand til det. banker atter paa. Hvorfor svarer du ikke, Menneske? Er du ikke derinde?

aabner Døren og ser ind.

INGEBORG

forundret ind.

KARENO

Er Fruen i Køkkenet?

INGEBORG

Nej, Fruen er rejst.

KARENO

Er Fruen rejst?

INGEBOEG

Ja, Fruen er rejst hjem.

KARENO

Nu? Allerede?

INGEBORG

Nu netop gik de ud Havevejen, hørte jeg.

KARENO

Hvilke de?

INGEBORG

Fruen og Bondesen.

KARENO

Og Bondesen?

INGEBORG

Nu netop gik de. Fruen bad mig hilse. Skal jeg springe efter dem?

KARENO

Var Bondesen med?

falder ned paa en Stol.

Havegrinden slaar haardt i

INGEBORG

Der lukked de Havegrinden.

KARENO

op, rykker Verandadøren aaben og iler ud.

INGEBORG

efter

Skal ikke heller jeg?

KARENO

ind igen; kæmpende

Aa nej, lad det være; nu er de gaaet..... Tak, det var ikke mere, Ingeborg.

kaster sig atter paa Stolen.

INGEBORG

mod Køkkendøren.

KARENO

behersket

Ingeborg, det er min Fejltagelse dette. Det var en Aftale, at hun skulde rejse. Saa det er min egen Fejltagelse, forstaar du.

INGEBORG

Jaja.

KARENO

For jeg har arbejdet saa meget og sovet saa lidet i det sidste, jeg har rent glemt dette. Jo, det har sin Rigtighed. Og Bondesen vilde

være saa snil at følge hende. Det havde han lovet mig . . . . . Ja, Tak, Ingeborg, nu er der ikke mere.

INGEBORG

Nejnej.

KARENO

Og skulde der komme nogen, saa er jeg ikke hjemme. For jeg skal arbejde. Du kan laase af Døren.

INGEBORG

Ja.

ud.

Kareno op og ned ad Gulvet. Han lægger med smaa Mellemrum hele Armen op mod sin Pande og trykker til, gaar til Skrivebordet og fingrer mekanisk ved Manuskripter, kaster Manuskripterne og driver atter. Herunder høres Havegrinden Kort efter **Ingeborg** ind.

INGEBORG

Der er nogen Herrer i Gangen.

KARENO

Nej, jeg er ikke hjemme. Jeg skal arbejde.

sætter sig ved Skrivebordet.

INGEBORG

Men jeg skulde hilse og sige, at det var Byfogden.

KARENO

springer op

Byfogden! med Overvindelse. Bed dem komme ind.

INGEBORG

ud.

KARENO

blir staaende foroverbøjet; da det banker, retter han sig op

Kom!

Byfogden og to **Mand** ind. Den ene Mand bærer en Protokol under Armen.

KARENO

bukker.

